

[16th April 1960]

MR. SPEAKER : The question is—

‘That leave be granted for the introduction of the Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960.’

The motion was put and carried and leave was granted.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, I introduce the Bill.

MR. SPEAKER : The Bill is introduced.

(4) THE MADRAS MINING LEASES (ACQUISITION OF RIGHTS) BILL, 1960.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I beg leave to introduce the Madras Mining Leases (Acquisition of Rights) Bill, 1960.

MR. SPEAKER: The question is—

‘That leave be granted for the introduction of the Madras Mining Leases (Acquisition of Rights) Bill, 1960’.

The motion was put and carried and leave was granted.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I introduce the Bill.

MR. SPEAKER: The Bill is introduced.

(5) THE MADRAS LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 8 OF 1960)—*cont.*

9-30
a.m.

* SRI M. WILLIAM: Mr. Speaker, Sir, I welcome this Bill. I feel it is really a beneficent reform. Of course, it is quite in keeping with the goal of socialism to which this Government have committed themselves. Though Bills of this type are new to India, in western countries, probably with the exception of the United States of America and Great Britain, ever since the first world war, expropriation of lands by proper legislative measures has been effected. So far as Great Britain is concerned, the tenants' position was so very secure that they never clamoured for any agrarian reform. The landlords also considered themselves as gentlemen farmers, and they never wanted to harass the tenants. They were satisfied with the prestige and the social status of owning large extents of land. So much so, nothing can be said now that this Bill is a reactionary one. So far as this Bill is concerned, I can boldly say that it is more liberal in its character than the Bills that have been initiated in other States. We find that 30 standard acres have been fixed as the ceiling. So far as Kerala is concerned, 15 acres of double crop lands are fixed as the ceiling. So far as Orissa is concerned, 25 acres are fixed as the ceiling. In Mysore, they have fixed three family holdings as the ceiling on the calculation that each family holding must yield a net income of Rs. 1,200. So the total comes to Rs. 3,600 per year. On the basis of net income, they have fixed the ceiling at Rs. 3,600. Most of the other States have adopted thirty standard acres as the ceiling. In regard to Andhra Pradesh, we find that they have taken a net income of Rs. 5,000 as the ceiling.

16th April 1960]

[Sri M. William]

This Bill has a distinct advantage in that different kinds of lands have been graded and standard acres have also been fixed. So much so, the agricultural population are not left to the whims and fancies of the officials. In Andhra Pradesh, the quality of the lands and the extent of the lands are left to be decided by the officers. This means it would only add to the vexations of the agriculturists. This Bill is free from that defect.

As regards compensation also, fair and equitable compensation has been fixed for surplus lands. Of course, there are some objectionable features also in the Bill. So far as provision relating to mortgages is concerned, the mortgagee is asked to surrender the land to the landlord, and for the surplus amount that is due to him, he is asked to seek remedy elsewhere. This is not an equitable provision. The mortgagee must be paid the entire amount either by the Government or by the landlord. I think this matter will be considered by the Joint Select Committee.

Then there are some provisions regarding landlords themselves. There is the provision that a landlord who is not assessed to income-tax, sales tax or profession tax, has got the right to resume only 5 acres for his personal cultivation. When the ceiling is limited, it is only fair and equitable that landowners are allowed to resume their lands. Only five acres are allowed to be resumed. Of course, this may be increased to ten acres, though the landlord's right to resume the entire holding should not be disputed. In the Bill I find that there is no ceiling fixed on the tenant's possession of lands. I think the limit of 30 acres may apply to him. If the landlord is not entitled to resume more than five acres, how can the tenant retain thirty acres? I think some provision in this direction will be made.

So far as distribution of surplus land is concerned, it is stated that the tenant is entitled to get 30 acres including the land in his occupation. If the landlord is not allowed to resume more than five acres, how can the tenant be allowed to retain 30 acres? This aspect of the question must be considered, and suitable provision should be made.

This Bill is silent in regard to one important matter. Those who are assessed to income-tax, sales tax and profession tax, do not get any remedy. Of course they are the owners, and they do not get the right to resume their lands. There may be persons who are paying income-tax (petty Government officials) and who may be working in places elsewhere, and they might have given their lands to their tenants on waram or lease. They may like to resume their lands on retirement from service. As it is, there is no provision for this set of persons, who are assessed to income-tax, sales tax or profession tax, to resume their lands on retirement from service. Such a provision is highly necessary, because Government officials who are getting less than Rs. 100 per month, when they retire from service, have to fall back upon their lands. This Bill is silent in this matter.

Then, Sir, there are certain other objections also. There are provisions governing leases. There are loopholes for circumventing the effect of this Bill. The constitution of the Sugar Board and the lands to be appropriated for sugarcane cultivation, are mentioned

[Sri M. William]

[16th April 1960]

in this Bill. But in the Bills that have been initiated in other States, we find that lands which are already grown with sugarcane are exempted. Here much latitude is given. So much so, in order to escape from the proposed ceiling, it is quite possible that the lands may be converted into sugarcane fields and exemption asked for in respect of those lands. In this way, the effect of this Bill may be defeated. If our Government feel that the sugar industry can be successfully run in this State, they themselves can run it, and the surplus lands taken away can be set apart for this purpose, instead of leaving them to private individuals. This will only result in several mushroom corporations or factories being set up for overcoming the effect of this Bill. I think this matter also will be taken note of by the Hon. Minister.

Then, Sir, we have got a hierarchy of officers. We find that lands have been graded. The work will not be so very complicated. There is the Authorized Officer. Then comes the Land Tribunal. Then comes the Land Board. Then there is the Land Commissioner for Settlement—a hierarchy of officers. These officers will only add to the cost of the administration. From the decision of the Land Tribunal, a right of appeal to the District Court can be provided in this Bill with revisionary powers to the High Court. By doing so, this colossal expenditure can be avoided. In the Land Board, there are five persons. The Board is constituted for two purposes. One is for the purpose of granting exemption for lands required for providing grazing grounds, and the other is for lands required for plantations or lands on which there are plantations already. This can be done by the Collector, and his powers can be controlled by the higher authorities, instead of creating this Land Board and increasing the cost of the administration. This will improve matters. The matter can be considered by the Collector and then by the departmental heads. Such a provision can be made and this huge expenditure avoided.

Sir, with regard to the Sugar Factory Board, my humble submission is that it is absolutely not necessary. The work can be taken by the Land Commissioner or by the Director of Agriculture who is well-versed in that sphere of work.

With regard to exemption of lands, I beg to submit that there are certain loopholes. The entire Nilgiris district and Kodaikanal have been excluded. The whole area in those places cannot be said to be less fertile. There are portions in those areas which are more fertile than the standard acres in other places. That being the case, I do not know why the entire district should be excluded from the purview of the Act.

As for orchards, topes, etc., there is another loophole. The landlords are given the option to choose their own lands. If they are satisfied that the orchards are sufficient for their living, they need not be exempted on that score.

In this connection, I wish to state that Plantations above a certain extent, say, 100 acres, must be nationalized. We find that the Government have already taken to rubber cultivation, and taken to it very seriously. That is why, I suggest that estates above 100 acres may be taken over. I say all these things because of the clear inequalities that exist in the different sources of income.

16th April 1960]

[Sri M. William]

So far as the Kanyakumari district is concerned, it is provided that there will be re-survey and there will be ryotwari settlement and also imposition of additional taxes. There, we find that the basic system of taxation in force is Rs. 1-9-0 per acre, irrespective of the nature of the soil. In addition to it, there is also the agricultural income-tax. All these systems are working harmoniously. As for the standards those that are laid down, in the Bill seems to be sound. So, there is absolutely no difficulty in taking the surplus over the standards already settled. With regard to re-survey, I may submit that survey operations of the taluks had been done in a most beautiful way and there is no need to disturb it. However, there are some portions which were left out in the last settlement operations. Large tracts of land were not completely demarcated. In certain cases, though survey numbers had been given, the subdivisions had not been given. These lands may now be properly demarcated and the authorities might take up the re-survey of such portions of land.

With regard to the lands in Nanjilnad which are fed by the Kodaiyar Project, in addition to the basic tax of Rs. 1-9-0, the people are also paying water-cess for the last over 40 years. They have paid by way of water-cess more than the amount that has been invested on the Dam. There was agitation some years back that the water-cess must be abolished. Already, they have paid their due share. This matter may also be taken into account by the Hon. Minister, while re-surveying and refixing the tax in the Kanyakumari district.

Sir, our goal is socialism. To achieve this, all spheres of activities are to be controlled and inequalities that exist in different sources of income in our country are to be removed. If one set of people alone are hit and the other sets of people are allowed to enjoy without any limit on their income, there will be lot of unrest and heartburning. So, every source of income must be controlled by similar legislation. There is a standing complaint that the urban population are the more favoured people. One in the City can acquire any number of acres of land. Why should it be so? Why should a man in the City alone be allowed to own 30 to 40 acres of land? Why should there not be a restriction on the number of acres that a family in the City could hold? That is absolutely necessary. I speak these things as I feel that the entire community should work in harmony as a happy family. Then only, the Welfare State can flourish. With these words, I thank you, Sir, and resume my seat.

MR. SPEAKER: The hon. Member Sri K. R. Nallasivam may speak. He can speak for 20 minutes.

SRI K. R. NALLASIVAM: மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, காஷ்மீரத்தில் ஆரம்பித்த நிலச் சீர்திருத்தத் திட்டமானது கன்னியாகுமரியைக் கொண்ட நமது ராஜ்யத்தில் இன்று முடிவடைந்திருக்கிறது. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்தியாவில் ஒரு சில ராஜ்யங்களில் இத்தகைய நிலச் சீர்திருத்த மசோதாக்கள் வந்தன. கடைசியாக நமது ராஜ்யத்தில் இந்த மசோதா வந்திருக்கிறது. இந்த மசோதா கூடியவரையில் இதர ராஜ்ய மசோதாக்களிலுள்ள முற்போக்கான அம்சங்களை அதிகமாக கொண்டிருக்கிறதா என்று பார்க்கும்போது, இது கூடியவரையில் இதர ராஜ்ய மசோதாக்களிலுள்ள முற்போக்கான அம்சங்களை குறைவாகவே எடுத்துக்கொண்டு பிற்போக்கான மசோதாவாகவே

[Sri K. R. Nallasivam]

[16th April 1960]

அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மசோதா வரப்போகிறது என்று தெரிந்தவுடன், அனேகமாக இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே நமது ராஜ்யத்தில் பெருவாரியான நிலச்சுவாந்தார்கள் தங்கள் நிலங்களை வேகமாக விற்றுவந்தார்கள். அது மட்டுமன்றி, அவர்கள் தாங்கள் வைத்திருக்கும் மீதி நிலங்களை தங்கள் குழந்தை குட்டிகள் எல்லோருக்கும் பாகம்போட்டு சர்க்காருக்கு தங்கள் நிலம் கொஞ்சமும் கிடைக்காதபடி செய்துவைத்திருக்கிறார்கள். மேலும் இந்த மசோதா சென்ற டிசம்பர் மாதத்தில் இங்கே வருவதாக இருந்தது. ஆனால் அது ஒத்திப்போடப்பட்டு இப்போதுதான் இது இங்கே வந்திருக்கிறது. எனவே இந்தக் காலத்திற்குள் நிலச் சுவாந்தார்கள் தங்கள் செய்துக்கூடிய பாக்கிக் காரியங்களையெல்லாம் செய்துவிட்டார்கள்; அவர்கள் தங்கள் செய்ய வேண்டிய மிச்ச சொச்சம் காரியங்களையும் செய்து சர்க்காருக்கு கொஞ்சமும் அவர்களுடைய நிலங்கள் கிடைக்க வழிவகையில்லாதபடி செய்துவிட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இந்த மசோதா இங்கே வந்திருக்கிறது. இந்த மசோதா கடைசியில் வந்துவிட்டது என்று பெருமகிழ்ச்சி கொள்ள லாமே தவிர, இந்த மசோதா வந்ததால், பரவலாக, இந்த ராஜ்யத்தில் உள்ள நிலமில்லா விவசாயிகளுக்கு நிலம் கிடைத்துவிடும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமை அப்படியே இருக்கிறது. ஏதோ ஜனங்களுடைய உணர்ச்சியை வேறு திசையில் திருப்புவதற்கோ, அவர்களுடைய ஆவலை அடக்குவதற்கோ, காங்கிரஸ் சர்க்கார் அவர்கள் சொல்லும் சோஷலிஷ் பணி சமுதாயத்தை உருவாக்கி வருகிறார்கள் என்ற ஒரு எண்ணத்தை மக்கள் மனதில் உண்டாக்குவதற்காகவேதான் இந்த மசோதா பயன்படக்கூடுமே தவிர, இந்த மசோதா வந்தால் ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள் பலனடைந்துவிடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

இந்த மசோதாவில் ஒரு குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு நிலம் உடைமையாக இருக்கலாம் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தால் அது பயங்கரமாக இருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் இங்குள்ள நிலங்களின் மொத்த அளவையும் விவசாய மக்களின் எண்ணிக்கையையும் பார்க்கும்போது, இந்த 30 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்ற வரம்பு மிக அதிகமானது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். இந்த விஷயத்தில், நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து சரியான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தவர்கள் குரம்பா கமிட்டியினர்தான். ஸ்ரீ குரம்பா அவர்கள், ஐந்து பேர் கொண்ட ஒரு சாதாரண குடும்பம் ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தில்தான் தானாகப் பாடுபட முடியும் என்றும், அதைப் போன்ற மூன்று பங்கு அளவைத்தான் நில உச்ச வரம்பாக நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்றும் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே விசாரணைக்குப் பிறகு அபிப்பிராயம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றியெல்லாம் சர்க்கார் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ராஜ்யத்தில் உள்ள சாகுபடி நிலங்கள் எத்தனை ஏக்கர்கள், ராஜ்யத்திலுள்ள விவசாயிகள் எத்தனை பேர், குத்தகைதாரர்கள் எத்தனை பேர் என்றெல்லாம் கணக்கிட்டு இந்த நில உடைமை உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்திய ராஜ்யத்திலுள்ள நில விகிதாசார அளவை மதிப்பிட்டால் நிச்சயமாக நில உடைமை உச்சவரம்பை 15 ஏக்கருக்கு மேல் நிர்ணயிப்பது அநீதியாகும். மேலும் இந்த மசோதா வந்த பிறகு சர்க்காருக்கு அதிகமான நிலம் நிச்சயம் கிடைக்காது. நமது ராஜ்யத்தில் நில உடைமை உச்ச வரம்பை 15 ஏக்கராக நிர்ணயிப்பதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

விதி விலக்கைப் பொறுத்தவரையில், நல்ல வருமானம் ஈடடக்கூடிய நிலங்கள் அத்தனைக்கும் விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கரும்பு ஆலைகளுக்குப் பயன்படக்கூடிய நிலங்களுக்கு விதிவிலக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவைகளுக்கு ஏன் விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. கரும்பு சாகுபடி செய்யப்படும் நிலங்களை 10, 15 ஏக்கர்களாகப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டால் கரும்பு உற்பத்தி எப்படிக் கெட்டுப்போய்விடும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. கரும்பு

16th April 1960]

[Sri K. R. Nallasivam]

உற்பத்தியிலும் குறைந்த அளவு நிலம் வைத்திருப்பவர்கள்தான் அதிக விகிதத்தில் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். 100 ஏக்கர் நிலத்தில் கரும்பு சாகுபடி செய்பவர் ஏக்கருக்கு 20, 30 டன் கரும்புதான் உற்பத்தி செய்வார், ஆனால் 5 ஏக்கர் நிலத்தில் கரும்பு உற்பத்தி செய்பவர் ஏக்கருக்கு 50, 60 டன் உற்பத்தி செய்வார். நடைமுறையில் இப்படித்தான் இருக்கிறது. எந்த விவசாயப் பொருள் உற்பத்தியாயிருந்தாலும், குறைந்த அளவு நிலம் வைத்திருப்பவர்கள்தான் அதிக விகிதத்தில் உற்பத்தி செய்ய முடியும்தவிர அதிக அளவு நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் அதிக விகிதத்தில் உற்பத்தி செய்ய முடியாது. அது இந்த நாட்டில் மாத்திரம் அல்ல. சீனாவை எடுத்துக்கொண்டால் நேரிடையாக விசாரித்து நாங்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். கம்யூனிச முறையில் அவர்கள் பரவலாக விவசாயம் செய்கிறார்கள். ஆனால் ஜப்பானில் அதிகபட்சம் 7½ ஏக்கராதான் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று இருக்கிறது. விகிதாசார அடிப்படையில் பார்த்தால் சைனாவில் உற்பத்தி செய்வதைவிட ஜப்பானில் ஒரு ஏக்கருக்கு அதிகமாக உற்பத்தி செய்கிறார்கள். கரும்புக்கு மாத்திரம் அல்ல, காப்பி முதலியவற்றுக்கும் அப்படித்தான்.

(Srimathi K. Kamalambujammal in the Chair.)

ஆகவே நிச்சயமாக சிறிய அளவில் நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் அதிகமாகவே உற்பத்தி செய்கிறார்கள். இங்கேதான் அதிகமாக ஓரளவுக்குச் சாகுபடி செய்ய முடிகிறது. அதிகப்படியான நிலம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களால் சாகுபடி செய்ய முடிகிறது இல்லை. ஆகவே அதிகப்படியாக நிலம் வைத்துக்கொள்வதற்கு விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டிய அவசியம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நிச்சயமாக அவர்கள் உங்களுக்குச் சாதகமாக இருப்பவர்கள் என்று நம்ப முடியாது. அவர்கள் சுதந்திராக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். வாங்கிக் கொள்கிற அதிகப்படியான விதி விலக்கை எல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு அவர்கள் சுதந்திராக் கட்சிக்கு ஓடிவிடுவார்கள். ஆகவே இப்படிப்பட்டவர்களைத் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக எண்ணிக்கொண்டு இன்றைய தினம் விதிவிலக்கு அளிப்பதனால் என்ன பயன் அடையப்போகிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

விதிவிலக்குச் சம்பந்தமாக இன்னும் சிலது சொல்ல விரும்புகிறேன். பொதுவாக கால்நடை வளர்ப்பு என்றோ, பால் பண்ணை என்றோ அதிகப் பட்ட நிலம் வைத்துக்கொள்ள ஒரு சிலருக்கு அனுமதி அளிப்பது சரியானது அல்ல. இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் கால்நடை வளர்ப்பில் இன்னார் மிகச் சிறந்தவர் என்று பலராலும் சொல்லப்படலாம். அவர்களால்தான் சிறந்த கால்நடை வளர்க்கப்படுகிறது, பாதுகாக்கப்படுகிறது என்றெல்லாம் நினைப்பதானது வெறும் மன மயக்கம் தான். சாதாரணமாக பழைய கோட்டைப் பண்ணை என்று இருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான மாடுகளை அவர்கள் வைத்திருக்கலாம். அமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும் அங்கே சென்று பார்த்து ஆவா ஆவா என்று சொல்லி வரலாம். ஆனால் நான் சொல்கிறேன். அதைவிடச் சிறந்த கால்நடைகளை 50 ஏக்கராவாக்குள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் மிகச் சாதாரணமானவர்கள் எங்கள் பகுதியில் வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் வேண்டுமானாலும் யாரையும் அழைத்துச் சென்று காட்டத்தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் பெரிய பண்ணை என்று சொல்லிக் கொண்டு, பலவிதமான சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு கால்நடைகளைப் பராமரிக்கிறவர்களால் பொதுமக்களுக்கு நன்மை உண்டா என்றால் இவர்கள் ஒன்றும் அதிகமான காளைகளை உற்பத்தி செய்து நியாயமான விலைக்கு விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து உதவுவது இல்லை. 750 ரூபாய் பொறுமான காளைகளை இந்தப் பண்ணையில் வளர்க்கப்பட்டது என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டு ஆயிரம், ஆயிரத்து ஐநூறு என்று விற்பனை செய்து அதைநடத்துகிறார்கள். ஆகவே கால்நடை மேய்ச்சல் நிலத்திற்கு என்றோ பால்பண்ணைக்கு என்றோ ஒரு சிலருக்குச் சலுகை அளிப்பது பிரயோசனப்பயனு என்று சொல்லவிரும்புகிறேன்.

[Sri K. R. Nallasivam]

[16th April 1960]

இந்த மசோதாவில் இப்படி பலவிதமான விதிவிலக்குக் கொடுக்கப் படுவது எப்படி இவர்களது கொள்கைக்குப் பொருந்தும் என்று தெரிய வில்லை. மற்றவர்களுடைய கருத்து அதிகமாக இதில் புகுத்தப்பட்டிருப்பது சரியல்ல. இன்றைக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்கிற பிரச்சனையை எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும் இதர ராஜ்யங்களில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற மசோதாக்களில் உள்ள முற்போக்கான அம்சங்கள் கூட இல்லை. இதில் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எவனும் பாடுபட்டு உழைத்து நிலத்தில் இருந்து வருகிற வருமானத்தைக்கொண்டு நூறு ஏக்கரா, 500 ஏக்கரா வாங்க முடியாது. வாழ்நாள் முழுவதும் வயிற்றைக் கட்டி, வாயைக் கட்டிப் பாடுபட்டால்கூட 50 ஏக்கராவுக்கு மேல் உழைத்து வாங்க முடியாது. அப்படி இருக்க இன்றையதினம் எத்தனை நிலச் சுவாந்தார்கள் சாதாரண விவசாயிகளை தங்கள் நிலம் என்று சொல்லி எமாற்றி விற்பு சருக்கிக்கொள்கிறார்கள் என்று பார்த்துக்கொண்டும், கோயில் புறம்போக்கு, ஓடை புறம்போக்கு என்று இதுவரையிலும் இருந்த நிலங்களை எல்லாம் விவசாயிகளுக்கு—நிலச் சீர்திருத்தம் வரப்போகிறது என்ற வுடனேயே தங்கள் நிலங்களை விற்பது போல விற்பு இருக்கிறார்கள். ஏழை விவசாயிகளும் அவசரத்தில் பத்திரங்களை கூடப் பார்வையிட்டு வாங்கியிருக்கிறார்கள். இதுபற்றி சர்க்கார் பரிசீலனை செய்தால் பலபேர் வருஷக்கணக்காக சிறைக்குப் போக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டாலும் கூட ஏற்படலாம். அப்படி இருக்க நஷ்டஈடு சம்பந்தமாக இந்த மசோதாவில் வைத்திருக்கிற முறையானது மிகவும் ஆபத்தானது. அதிகாரிகளும், நிலச்சுவாந்தார்களும் ஒன்று சேர்ந்தால் இன்றையதினம் மார்க்கெட் விலைக்கு அதை விற்பதுக்கொடுக்கக்கூடிய தரக்காக, ஏஜெண்டாக சர்க்காரைச் செய்துவிட முடியும். இந்த முறையில் நஷ்டஈடு அமையக் கூடாது. நிலத் தீர்வை அடிப்படையில் 40 சதவிகிதம், 50 சதவிகிதம் என்று இன்றைய தினம் டெல்லி, திருபுரா, மணிபுர் முதலிய இடங்களில் சட்டங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நாம் அப்படிக்கொண்டு வரவேண்டாம். நிலத்தீர்வை அடிப்படையில் 500 மடங்கு கொடுப்பது என்றாலும்கூட ஏக்கராவுக்கு 2 ரூபாய் என்று 1,000 ரூபாய்க்கு நஷ்டஈட்டைப் பொறுத்தவரையில் நிர்ணயிப்பது என்பது சரியானதாக இருக்கக்கூடும்.

அதற்கு அடுத்தப்பட்டியாக ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர், என்னைப் பொறுத்தவரையில் உயர்ந்த பட்சம் 1 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லிக்கொண்டு பேசுகிறேன். மூன்று போகும் வினையுக்கூடிய நஞ்சை பிரதேசத்தில் ஒரு ஏக்கரா என்பது, காங்கேயம், வடாற்காடு போன்ற மாவாசரி பிரதேச நிலத்தில் ஒரு ஏக்கருக்கு சமம் என்று சொல்வதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. காவிங்கராயன் வாய்க்கால் பிரதேசத்தில் நஞ்சை நிலம் ஒரு ஏக்கராகவும், காங்கேயம் பிரதேசத்து நான்கு ஏக்கரையும் சமம் என்றால் இங்கே என்ன விளைகிறது? இதில் ஒன்றுக்கு ஆறு என்ற அடிப்படையிலாவது வைக்கலாம். இந்த ரேட்டில் புதிய திட்டம் 1-60 என்று இருக்கிறது. இதை 2 ஏக்கர் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

10
a.m. கோயில், மடங்கள் நிலங்களைக் குறித்து பெரிய கூச்சல் இருக்கிறது. கோயில், மடங்களின் நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால், ஆண்டவன் ஊரை விட்டே போய்விடுவான், கோயில் குட்டிச் சுவராகப் போய்விடும் என்பதை நாம் இங்கே சற்று சிந்திக்க வேண்டும். கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. விவேகானந்தர் சொல்லுகிறார், ஆண்டவன் எங்கே இருக்கிறார் என்பதைப் பற்றி. ஏழைகளின் உழைப்பில், குடிசையில், உழைக்கின்ற வலுவான கரங்களில் ஆண்டவன் இருக்கிறான் என்கிறார். அவர் சிறந்த முறையிலே மதத்தைக் காப்பாற்ற வந்த விவேகானந்தர் அவர்கள். ஆண்டவன் கோயிலுக்குள்ள்தான் இருக்கிறான். வேறு எங்கும் இல்லை, ஆகவே, கோயிலுக்கு நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் வேண்டுமென்று சொல்வது அநியாயத்திலும் அநியாயம் என்று நான் சொல்வேன், ஏனென்றால், ஸ்டோபலட்சம் மக்கள், கோடிக்க

16th April 1960]

[Sri K. R. Nallasivam]

கணக்கான ஏழை மக்கள், நாட்டிலே நிலம் இல்லாமல் பாடுபட்டு உழைக்க வசதி இல்லாமல், பாடுபட்டும் சரியாகச் சாப்பிடக்கூடிய நிலை இல்லாதபோது எல்லா நாடுகளும் முன்னேறிக்கொண்டிருக்க சோற்றுக்கு வழியில்லாத நிலையில் கோடிக்கணக்கான மக்கள் நம் நாட்டிலே திண்டாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஆண்டவனுக்கு ஆயிரக்கணக்கான எக்கர் நிலம் வேண்டும், இல்லாவிட்டால் ஆண்டவன் போய்விடுவான் என்று சொல்வது அநியாயமானது, ஆண்டவன் மக்களுடைய மனதிலே வாழவேண்டும். என்றைக்கு இந்த நாட்டிலே ஆண்டவனுக்குக் கோயில்களும் மடங்களும் கட்டி, அதற்கு வேறுமாதிரியான பட்டாபாங்களை ஆரம்பிதார்களோ, அன்றைக்குத்தான் மதத்திலே மூட நம்பிக்கை புகுந்தது, உண்மையான பத்தியிலேயும் குறைந்து பலவீனம் அடைந்தது என்று நான் சொல்வேன். அனேக மடங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவை காமக் கூடங்களாக இருக்கின்றன. கோயில்களைப் பார்த்தால், அங்கே பத்தியே இல்லாதவர்கள் தான் பூசை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். எவ்வளவு பக்தி சிரத்தை நம்மிடத்தில் இருக்கிறதோ அந்த பக்தி சிரத்தையுடைய கோயிலிலே பூசை செய்கிறவர்களிடம் காணப்படவில்லை. அதற்காக கோவிலையே இடிக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. உண்மையாக நான் சொல்கிறேன் நம்முடைய கோயில்கள் ஜனங்களுடைய பத்தியிலே வாழ வேண்டும். பக்தி இருந்தால் சிரத்தை இருக்கும். மக்களும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுப்பார்கள். திருப்பதியைப் பாருங்கள். அங்கே மக்கள் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். லட்சக்கணக்காக, அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். எந்த அளவு பக்தி இருக்கிறதோ அந்த அளவு ஜனங்கள் அந்தக் கோயிலுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, மணித தெய்வங்கள், நடமாடும் தெய்வங்கள், நாம் பார்க்கும் தெய்வங்கள், வோட்டுப் போடுகிற தெய்வங்கள் இவர்களையெல்லாம் விட்டு எங்கோ ஆண்டவனுக்கு நிலம் வேண்டுமென்று சொல்வது நியாயம் அல்ல.

கடைசியாக நான் ஒரே ஒரு நிஷயத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதாவது, விவசாய நிலங்களுக்கு மட்டும் வரம்பு வைத்துவிட்டு, மீதிச் சொத்துக்கு எந்தவிதமான வரம்பும் இல்லை என்று இருக்கிறது. மாத வருமானம் 5,000 ரூபாய், 50,000 ரூபாய் வருமானம் இப்படி எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம் என்று, விவசாய வருமானத்தைத் தவிர, மற்ற துறைகளிலே இருக்கலாம் என்றால், எப்படி சமத்துவத்தைக் கொண்டுவர முடியும் என்று நான் கேட்கின்றேன். தயவு செய்து, இந்தச் சபை முடியும் காலத்திற்குள்ளாவது இந்த அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று நான் விரும்புவது எப்படி நிலவுடமைக்கு உச்ச வரம்பு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுபோலவே, சம்பள வருமானம், மற்றும் இருக்கும் வருமானங்கள் மீதெல்லாம் ஏதாவது திட்டவாட்டமாக நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முயற்சி எடுக்கவேண்டும் என்பது. இப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் சட்டம் ஏதோ தேர்தலுக்கு ஓரளவு பயன்படலாமே தவிர, மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய மாதிரி இருக்காது. விவசாயத்தின் மூலம் பெறக்கூடிய வருமானத்தை விட மற்றுமுள்ள தொழில்மூலம், வியாபாரத்தின்மூலம் பெறக்கூடிய வருமானம் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. லாபமும் விவசாயத்தைவிட ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. ஐயாயிரம் ரூபாய் பெறுமான நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு ஒரு விவசாயி ஐந்து லட்சம் ரூபாய் சம்பாதிப்பது என்பது பெரிய காரியம், மிகக் கடுமையான காரியம். ஆனால், அதே ஐயாயிரம் முதலீடு போட்டு விட்டு வியாபாரம் மூலம் வருஷமொன்றுக்கு இரண்டு லட்சம் சம்பாதிக்க முடியும், தொழில் வைத்து நடத்துகிறவர்கள் கணக்கை நேராகப் பார்த்துத் தெரிந்துக்கொள்ளலாம். 80 லட்ச ரூபாய் மூலதனம் போட்டு பேட்டைவாய்த்தலையில் கரும்பாலை வைக்கப்பட்டது. இந்த வருஷத்திலே மாத்திரம் அதனுடைய லாபம் 12½ லட்சம் ரூபாய். இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில், எவ்வளவு பெரிய நிலச்சுவாந்தாராக இருந்தும் எந்த ஒரு நிலச்சுவாந்தாரும் நிச்சயமாக 12½ லட்ச ரூபாய் லாபம் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை கிடையாது. புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். வியாபாரமாகட்டும், தொழிலாகட்டும், அல்லது சம்பள

[Sri K. R. Nallasivam]

[16th April 1960]

வருமானம் ஆகட்டும், நிச்சயமாக அதற்கும் உயர்ந்த பட்ச வரம்பு இவ்வளவுதான் என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும். நாடு பூராவிலும் சகல பகுதியினருக்கும், சகல துறைகளுக்கும் உயர்ந்த பட்ச வரம்பு நிர்ணயித்தால்தான் சோஷலிசத்தின் முதல் படியிலே கால் வைத்தவர்கள் ஆவோம். அப்படிப்பட்ட நிலை இல்லாத வரையில் வெறும் வெத்து வோட்டாக, பிரசாரப் புள்ளியாகத்தான் இருக்கும் என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI G. NARAYANASWAMI NAIDU : சபைத் தலைவி அவர்களே, ரொம்ப நாட்களாக எதிர்பார்த்த, மிராசுதார்களுக்கு ஒரு பக்கம் பயத்தையும், கிசான்களுக்கு ஒரு பக்கம் ஆவலையும் தூண்டிவிட்ட இந்தச் சட்டம் பாஞ்சாலி பெற்ற குழந்தை மாதிரிதான் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஒரே ஒரு காரியத்திற்கு மாதிரிப் பயன் படலாம் இந்தச் சட்டம் என்று நான் கருதுகிறேன். இப்பொழுது எந்தத் தொழிலை யார் செய்தாலும், மேலும் மேலும் அந்தத் தொழிலை விருத்தி செய்வேண்டும். அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்ற ஆவல் எழுவது சர்வ சாதாரணமான சம்பவம். இரும்புக் கடை வைத்தவன், ஏராளமான லாபம் வந்தால் மேலும் இரும்புக் கடைகள் வைக்கவும், இன்னும் சில இடங்களில் கிளைகள் ஏற்படுத்தவும் ஆவலுறுவான். பத்திரிகை நடத்துகிறவர்கள், முதலில் மாதப் பத்திரிகை ஆரம்பித்து, வாரப் பத்திரிகை, தினப் பத்திரிகை இப்படியாக ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புவார்கள். அதே விதமாக, நெல் விலை ஏராளமாக தூக்கி விற்கும் காலத்திலே, அதிகப்படியான பணம் பெறக்கூடிய நிலைமை மிராசுதார்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நிலையிலே மேலும் மேலும் பணம் குவிந்தால் பக்கத்திலே இருக்கும் நிலம், அதற்குப் பக்கத்திலே இருக்கும் நிலத்தையெல்லாம் தாங்கள் வாங்கிக் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவல் எல்லா மக்களுக்கும் எழுவதைப்போல் அவர்களுக்கும் எழலாம். அதிலேயிருந்து மேலும் மேலும் நிலம் பெறாமல் தடுப்பதற்காக மாதிரி இந்தச் சட்டம் பயன்படலாமே தவிர, நாம் ஆவலாக எதிர்பார்த்த அந்தக் குறிக்கோள்கள் இந்தச் சட்டத்திலே ஒரு துளிக் கூட நிறைவேற்றப் பட்டதாக என்னால் கருத முடியவில்லை.

இந்தச் சட்டம் இரண்டொருவருக்கு நல்லது என்று நினைக்கிறேன். இந்தச் சட்டம் வரப்போகிறது என்பதற்கான அனேகப்பட்ட விளம்பரங்கள், பயமுறுத்தல்கள் கேட்கப்பட்டு நிலத்தையெல்லாம் ஏற்கனவே விற்றுவிட்டார்கள். இப்பொழுது இருப்பதெல்லாம் கொஞ்ச நஞ்சம் நிலம் இருக்கலாம். அந்த நிலத்திற்கு ஒரு அளவு அதிகப்படியான விலை பெறுவதற்கு இந்தச் சட்டம் ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. ஏற்கனவே எங்கள் பகுதியிலே குழியொன்று நான்கு ரூபாய்க்கு விற்பது. இந்தச் சட்டப் பிரகாரம் இப்பொழுது நிலத்தை நாம் வாங்கினால் குழியொன்றுக்கு ஆறு ரூபாய் விலை கிடைக்கும். ஆக, இரண்டு ரூபாய் லாபம் வருகிறது. ஏற்கனவே, முன் ஜாக்கிரதையாக நிலத்தை விற்ப மிராசுதார்கள், கொஞ்சம் ஏமாந்திருந்த மிராசுதார்கள் இவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் அவசரப்பட்டு விற்றுவிட்டீர்களே, எங்களுக்குகெல்லாம் ஆறு ரூபாய் கிடைக்கப்போகிறது என்று சவால் விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மிராசுதார்கள் கட்டுப்பாடாக எதிர்ப்பதிலிருந்து அவர்களைத் தவிர்த்து, அவர்களுக்குள்ளே இரண்டு கட்சிகள் பண்ணிவிட்டு, ஏற்கனவே நிலம் விற்று ஏமாந்தவர்கள், புதிதாக சர்க்காருடைய திட்டத்திற்குக் கீழே நிலம் விற்று லாபம் பெறப் போகிறவர்கள் இந்த இரண்டு பேர்களுக்கு வேண்டுமானால் கொஞ்சம் மனத்தாங்கலை உண்டாக்கி அவர்களுக்குள்ளே பிரிவினையை உண்டாக்கிய பலன் இந்தச் சட்டத்தினால் ஏற்படமுடியும்.

அடுத்தபடியாக, மடம், கோயில் இதையெல்லாம் பற்றி என்ன அவ்வளவு பெரிய அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு, இந்த நிலத்தைப் பண்ணையாக வைக்கலாம் என்று கருதுகிறார்கள் என்பதற்கு எனக்கு அர்த்தமே புரியவில்லை. சொத்து அவர்களிடமே இருக்கட்டும், சாகுபடிக்காரருக்கு ஐந்து ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் என்று பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்டு அதிலே யிருந்து வருமானத்தை மடாதிபதிகள் பெறுவதில் யாருக்கும் ஆட்சே

16th April 1960] [Sri G. Narayanaswamy Naidu]

பணை இருக்கமுடியாது. இருந்தாலும், பண்ணை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்றால், ஒரு பண்டாரசந்திக்கு 27 தேவஸ்தானங்கள் இருக்கும் இன்னொரு பண்டாரசந்திக்கு 22 தேவஸ்தானங்கள் இருக்கும் இன்னொரு பண்டார சந்திக்கு 18,000 ஏக்கர்கள் இருக்கும். இவர்களெல்லாம் ஊருக்கு ஒரு ட்ரஸ்ட் பேரிலே 200, 200 ஏக்கராக பண்ணை சாகுபடி செய்யலாம் என்று வந்துவிடுகிறது. மடாதிபதிகள் என்ன தப்பிதமரை வழிகளில் செல்லமுடியுமோ அதற்குத் தூண்டுகோலாக மாத்திரம் இந்தப் பண்ணை முறை அவர்களுக்குப் பயன்படும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இதெல்லாவற்றையும்விட வேடிக்கை என்னவென்றால், குத்தகைதாரர்களுக்கும் காம்பென்ஸேஷன் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கும் இதனால் ஏற்படும் நஷ்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கும் ஒரு பகுதி கொடுக்கவேண்டும் என்ற பயித்தியக் காரத்தனம் யாருடைய மூலையிலே எப்போது முதல் முதல் உற்பத்தியாயிற்று என்று என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. ஏற்கனவே நான்கு வீதம் மணலி எஸ்டேட் குத்தகைதாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் குடிசைகளுக்குக் கொடுத்தது 16 வீதம். இதை 30 வீதமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு இருக்கும் நிலையில் பாத்தியதை எப்படி ஏற்படுத்தினார்கள் நம்முடைய சர்க்காருக்கு உபதேசம் செய்யக்கூடிய சட்ட நிபுணர்கள் என்று என்னால் கருதக்கூட முடியவில்லை. ஒரு குத்தகைதாரராவது தங்களுக்கு இது வேண்டுமென்று எங்காவது கேட்டிருக்கிறாரா, தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறாரா, அல்லது எங்காவது கோரிக்கை கொடுத்திருக்கிறாரா? எனக்குத் தெரிந்த வரையில், குத்தகைதாரர்கள் எங்கள் பகுதியில்தான் அதிகம். அவர்களை எதிர்பாராமல் இருக்கும்போது, இப்படி நம்முடைய சர்க்காரே அவர்களைத் தடுத்தாட்கொள்ளக்கூடிய நிலைமையே ஏன் ஏற்படுத்தினார்கள்? அவர்களுக்கு என்ன நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, நிலைத்திலே அவர்களுக்கு எவ்வளவு பாத்தியதை இருக்கிறது என்று கூட கருதாமல், இந்தக் குத்தகைதாருக்கு ஏன் இந்தச் சலுகை கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம், இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம், நமது அமைச்சர் இதைப் பூராவும் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதில்லை, அல்லது பெரும் போக்கிலே பார்த்திருக்கிறார்கள், ஏதாவது பிசகு இருந்தால் செலக் கமிட்டியிலே தீர்த்துவிடலாம் என்று கருதிவிட்டார்கள் என்று தான் நான் ஐயுறுகிறேன். பாரம்பரியமாக உழுதுகொண்டிருந்த உழவர்களைத் குத்தகைகாரர்கள் சுரண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமான ஒரு மனிதன் திவான் ஆன கதைப் புத்தகம் ஒன்றை நான் படித்தேன். அதிலே ஒருவர் அரண்மனை வாயிலில் நின்றுகொண்டு வேலை கிடைக்கலாம் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் அவருக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. அப்படியே இருந்துகொண்டிருக்கும்போது போகிறவர்களும் வருகிறவர்களும் பார்த்தார்கள். பார்த்தவுடனே, இவரையும் ஒரு அரண்மனை உத்தியோகஸ்தான் என்று அவர்கள் முடிவுபண்ணிக்கொண்டு விட்டார்கள். இப்படி எல்லோருக்கும் பழக்கமானவர்கள், போகிறவர் வருகிறவரை இரண்டனு சில்லரை போடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க, இரண்டனு சில்லரை போடவேண்டுமென்பது அரண்மனை உத்தரவு போலிருக்கிறது என்பது போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் போட்டதைப் பார்த்து, உத்தியோகஸ்தார்களும் கூட போட ஆரம்பித்தார்கள். இதைப் பார்த்து, மந்திரியும் இரண்டனு போட ஆரம்பித்தார். மந்திரியின் உத்தரவோ என்னவோ என்று அரசரும் இரண்டனு போட்டார். இப்படியாக அந்த சாதாரண மனிதன் பெரிய திவானாகி மேலும் சம்பாதித்து, அதன் காரணமாக ராஜாவுக்கே கடன் கொடுக்கும் நிலைமைக்கு வந்து விட்டார் என்று அந்தக் கதை சொல்கிறது. அம்மாதிரி பண்டாரசன்னதிகளை காக்காய் பிடித்து, தர்ம ஸ்தாபனங்கள் என்ற பெயராலே அதர்மத்தை வளர்க்கிற புண்ணியவான்களை, மணலி எஸ்டேட்டார் போன்றவர்களை காக்காய் பிடித்து குத்தகைக்கு எடுத்து குத்தகைதாரர்கள் குடிசை வருத்தி அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு ஒரு சில வருஷங்களுக்கு கட்டாயமாக அவர்களிடம் பணம் வசூல் செய்து ஒரு காரியத்தை அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏன் இந்தச் சலுகை? நிலச்சுவான்தாரர்களுக்கும்

[Sri G. Narayanaswamy Naidu] [16th April 1960]

குடிகளுக்கும் பாகம் என்று சொன்னாலும் பொருந்தும். அதைவிட நிலச்சுவாஸ்தார்களுக்கும் இடைத்தரகர்களுக்கும் சேர்ந்து அதில் பாத்நியதை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிற ஒரு பரிதாபகரமான சட்டம் இப்பொழுது தான் முதன் முதலாக நம்முடைய சட்ட சபையில் வருகிறது என்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிறு மிராசுதாரர்கள் 5 ஏக்கருக்கும் குறைவாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், வாய்தா கொடுக்கக்கூட முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு ஜீவனம் செய்யக்கூடியவர்களுடைய நிலம் குடிசைகளிடத்தில் இருந்தால் உழவர்களிடத்தில் இருந்தால், அதைத் திரும்பி பெற்று விடலாம் என்ற ஒரு ஷரத்து இந்த மசோதாவிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் நீண்ட நாட்களாக சிறு மிராசுதார்களுக்கு விதி விலக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். சிறு மிராசுதார்களும் அதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதிலே யாருக்கு சாதகம், யாருக்கு பாதகம் என்று சர்க்காருடைய ரீதியிலே பார்க்கிற பொழுது, இது குழப்பத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் உண்டாக்க முடியாது. சிறு மிராசுதாரர்கள் ஏன் தங்களுடைய நிலத்தை விட்டு வெளியிலே வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டும். இதற்கு 2, 3 காரணங்கள் இருக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். இம்மாதிரி சிறிய மிராசுதாரர்கள் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறி வந்தவர்கள் சிலர் உத்தியோகத்தின் பேரில் வந்திருக்கலாம். வியாபாரத்தின் பேரில் வந்திருக்கலாம், சிலர் கிராமத்தை விட்டு வந்து பெரிய கம்பெனி வைத்திருக்கலாம், அல்லது சினிமா கொட்டகை வைத்திருக்கலாம், அல்லது பஸ் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கலாம். இம்மாதிரி நிலத்தில் நேராக தங்கள் கருத்தை செலுத்தாமல் ஏதோ கிராமத்தில் 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் நிலம் இருக்கட்டும் என்று வாங்கிப்போட்டவர்களுக்கு, அவர்களிடமே அந்த நிலத்தை திருப்பி ஒப்படைப்பதின் காரணமாக பரம்பரை பரம்பரையாக அந்த நிலங்களை உழுதுகொண்டிருந்த உழவர்களின் நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமாக மாறிவிடும். இந்த சட்டத்தின் வாயிலாக மிராசுதார்களுக்கு ஓரளவு பெரிய நன்மையும், அதே சமயத்தில் குடிகளுக்கு பாதகமும் ஏற்படும் இந்த முறையை பின்பற்றினால் என்பதையும் சர்க்கார் நன்றாக புரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதோடு கூட, 5 ஏக்கருக்குக் குறைவாக நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு இந்தச் சலுகை கொடுக்கிறபொழுது, அந்த நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்ட உழவர்களுக்கு, அதற்கு பதிலாக என்ன தாரியங்களைச் செய்யக்கூடும் என்பதைப்பற்றியும் சர்க்கார் சிந்தித்து, அவர்களுக்கு வேறு நிலம் கொடுக்கப்பட்டாலொழிய, அவர்களிடமிருந்து அந்த நிலத்தை எடுப்பது என்பது நிச்சயமாக உழவர்களுக்கு பெரிய பாதகத்தை உண்டாக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வீட்டுக் கொல்லையிலே உழவர்கள் வீடு கட்டிக்கொண்டு குடியிருந்தால் அந்தக் குடிகள் அந்த வீட்டிலேயே இருக்கலாம் என்ற ஷரத்து கொஞ்சம் பரவாயில்லை. ஆனால், அவர்கள் கொல்லையிலே மரம் வைத்தால் அதை வெட்டக்கூடாது என்று இந்த சட்டம் சொல்லுகிறது. அதைவிட பண்டார சன்னதி சட்டம் கொஞ்சம் நல்ல சட்டம். வீட்டுக் கொல்லையில் இருக்கலாம். அங்கே மரம் வைத்தால், அதில் பண்டார சன்னதிக்கு பாதி, குடிக்கு பாதி என்ற ஒரு பழக்கம் இருந்துகொண்டு வருகிறது. இந்தச் சட்டம் அதையும் விட ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்து குடிகளுக்கு மரங்களை வெட்டுவதற்குரிய உரிமையை தருக்கிறது. இந்தச் சட்டப் படி உழவரை இருந்தால் தான் அந்த நிலைமை என்றும் குறிப்பிடுகிறது. தச்சன், கொல்லன், கருமான் இம்மாதிரி நம்முடைய நாட்டிலே தொழிலாளிகளாக, வாழ்க்கை வசதிக்கு வேண்டிய அன்றாட காரியங்களை கிராம மக்களுக்கு செய்துகொண்டு வருபவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் பெயரில் இருந்தால் இப்பொழுது உடனே எங்கள் ஜில்லா மிராசுதார்கள் அவர்களுக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்திருப்பார்கள். சட்ட சபை மெம்பர்களுக்கு கிடைப்பதற்கு முன்னாலேயே இந்தச் சட்டம் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும். அந்தச் சட்டத்தின் மூலம் உடனே நோட்டீஸ் கொடுத்து இப்பொழுதே கோர்ட்டு விவகாரம் ஆரம்பித்திருப்பார்கள். ஏற்கனவே பல வருஷங்க

16th April 1960] [Sri G. Narayanaswamy Naidu]

ளாகவே மனைகளை காலி செய்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. கச்சேரியில் போனால் பல வழக்குகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சில வழக்குகள் முடிவு செய்யப்பட்டுவிட்டன. இந்த வீடுகளெல்லாம் பல ஆண்டுகள் குடிகளிடம் பரம்பரையாக இருந்தால், தொழிலாளிகளிடம் பரம்பரையாக இருந்தால் அவர்களுக்கெல்லாம் அந்த மனைகளைச் சொந்தமாக்கி 20 வருஷங்களிலாவது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதற்குரிய விலையை பாக்கியிடத்தில் நிர்ணயிப்பது போல நினைத்து வாங்கக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுவது தான் நியாயமான காரியம். கொல்லையில் வைத்த மரங்களை அவர்கள் அனுமலிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவது சரியல்ல. நாம் ஒரு பக்கம் வன மகோத்சவம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, மரம் வைத்து பயிராக்குவதற்கு இருக்கக்கூடிய தூண் டதலை இந்த சட்டத்தின் மூலம் தடுப்பது பொருத்தமாக இருக்கறதா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. மரத்தை வெட்டி வடு கட்டலாம். ஆனால் அதை விற்கக்கூடாது என்பது பண்டார சன்னதி சட்டம். நானும் அம்மாதிரி மனைக்கட்டு ஒன்றில் குடியிருப்பவன். கொல்லையிலுள்ள மரத்தை சொந்த வீடு கட்டுவதற்கு வெட்டிக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது இருக்கற சட்டப்படி அந்த மரத்தை விற்கக்கூடாது என்பது சட்டம். ஆனால் இப்பொழுது வந்திருக்கிற சட்டப்படி அந்த மரத்தை பண்டார சன்னதக்கு, கொவிலுக்கு கொடுத்துவிட வேண்டும். இம்மாதிரி விவகாரங்களினால் பல வீடுகள் இடிக்கப்படுகின்றன. முன்சீப் கோர்ட்டில், சப் கோர்ட்டில் போய் பார்த்தால் இம்மாதிரி மனைகளின் பேரில் பல வழக்குகள் போடப்பட்டு பல வீடுகள் பிரிக்கப்படுகின்றன. இதை அறிந்தால் மந்திரி அவர்களுக்கு தகில் படக்கூடிய அளவுக்கு வடுகள் பிரிக்கப்படுவதற்கு நடவடிக்கை இப்பொழுது இருந்துகொண்டுருக்கிறது என்று தெரியவரும். நீதிபதி ஸ்தானத்தில் இருக்கிற ஒருவர் சுதந்திர தினக் கூட்டத்தில் பேசும் பொழுது சட்டம் இம்மாதிரி அனுமதிப்பதன் காரணமாக எைக்கு இஷ்டம் இல்லாவிட்டாலும் வீடுகளைப் பிரிக்கவேண்டுமென்று கையெழுத்து போட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். அதை அவசியம் கவனிக்கவேண்டுமென்றும் தெரிவித்தார்கள். இது விஷயத் துலே கொஞ்சம் அசிரத்தையோடு இருந்தால், பிள்ளையார் பிடிக்க குாங்காக முடிந்தது என்பதுபோல், இந்தச் சட்டம் நல்லது செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதில் இருந்தும், நடவடிக்கையில் மாறுதலான நிலைமையை உண்டாக்கிவிடும் என்பதை நமது சர்க்கார் உணரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்தச் சட்டம் வந்த பிற்பாடு எல்லோரும் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்த ஆரம்பித்து விடுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்த அறிக்கை வந்த பிற்பாடு நிலம் விறகுல் செல்லாது என்று ஒரு இடத்திலும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். இது சட்டமான பிற்பாடு தான் இதை எல்லாம் தடுப்பதற்குரிய வாய்ப்புகள் இந்த சட்ட பூர்வமாக ஏற்படுகிறது என்று நினைக்கிறேன். பல இடங்களில் நல்ல விதமாக தரம் ஸ்தாபனங்களும், பள்ளிகளும், அனாதை ஆசிரமங்களும் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் அதற்குப் பின்னால் பெரிய நோக்கம் வேறு ஏதாவது இருக்கிறதோ என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது. பழைய காலத்தில் பழக்கம் என்னவென்றால், வயன் கொஞ்சம் மைனராக இருப்பான், சொத்தை அழிப்பான் என்று இருந்தால், வீட்டிலே ஒரு படத்தை மாட்டி, காலணவுக்கு குடத்தை வாங்கி ஏற்றி வைத்துவிட்டால் சொத்தை பாதுகாக்க வாய்ப்புகள் ஏற்படுவிரும் என்று நினைப்பதுபோல், மிராசதார்கள் மேய்ச்சல் நிலத்திற்கு என்று 50 ஏக்கர் நிலம் வைத்துக் கொள்ளலாம்—கோழி வளர்ப்பதற்கு என்று தனியாக போடவில்லை, ஏனென்றால் அதற்கு அதிகமாக நிலம் வேண்டியதில்லை என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கலாம்—செலவு இல்லாமல வருமானம் வரக்கூடிய தோப்பு தொரவாக இருந்தால் அதையும் மிராசதார்கள் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டால், சர்க்கார் எந்த நிலத்தை எடுத்து உழவர்களுக்கு கொடுக்கப் போகிறார்கள்? நான்கு வேலி நிலம், 5 ஏக்கர் நிலம் என்று சினிமா அல்லது நாடகம் போட்டுத்தான் உழவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். இம்மாதிரி பல இடங்களுள் இந்த சட்டத்தில் இருக்கின்றன. இதை

[Sri G. Narayanaswamy Naidu] [16th April 1960]

விட 60 வாரச் சட்டம், நியாயவாரச் சட்டம் மிக உயர்ந்த சட்டம் என்று கருதப்படும் என்ற நிலைமையில் தான் இந்த சட்டம் அமைந்திருக்கிறது என்று எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சட்டம் எப்படியிருந்தாலு, நல்லதாக இருக்கும் என்பதைக் கொஞ்சம் சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். ஏற்கெனவே தபு தண்டாக்களினால் எப்படியோ வக்கீலுடைய வாதத்தைக் கொண்டு கோர்ட்டுகளிடத்திலுள்ள செல்வாக்கைக் கொண்டு, நீதி ஸ்தாபனங்களில் மிராசுதார்கள் வந்தால் 'உட்காருங்கள்' என்று சொல்லுவதும், உழவனாக இருந்தால், 'ஏன் உன்னே வந்து நின்று கொண்டிருக்கிறாய், வெளியே போக வேண்டும்' என்று சொல்லுவதும் இம்மாதிரி பலவீனம் செல்வாக்கின் காரணமாக மிராசுதார்கள் நிலத்தைவிட உழவர்களை அப்புறப்படுத்தி ஒடிப்போகும்படி செய்து விட்டார்கள். இந்த சட்டத்தின் மூலமாக அதிகப்படியான நிலம் சர்க்காருக்குக் கிடைத்தால், பணம் கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிற உழவர்களுக்கு திரும்பிப் பணம் கொடுத்தால் அந்த அசல் நிலத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறோம், இல்லாவிட்டால் அதிகப்படி உபரி நிலத்தை கொடுக்கிறோம், என்று சொல்லுகிறார்கள் பெரிய தலைவர்கள் காங்கிரஸ் மகா நாடுகளில் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு நிலத்தைக்கொடுக்க வேண்டும், கூட்டுறவு சங்கங்களை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்தச் சட்டத்தில் எந்தப் பகுதியிலும் கூட்டுறவு சங்கத்தைப் பற்றி சொல்லப்படவில்லை. கோவில் நிலம், பண்டார சன்னதி தின் 200 ஏக்கரா வரையில் அவர்கள் சொந்தமாகவே சாகுபடி செய்து கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. 1,200 ரூபாய்க்கு மாடு வாங்கி, அந்த மாட்டுக்கு சீக்கு வந்தது, அதற்கு 800 ரூபாய் செலவாகியது, ஆக 2,000 ரூபாய் செலவாகி மாடு செத்துப் போய்விட்டது என்று அந்த டிரஸ்டியோ, சூப்ரின் டெண்ட்டா அவருக்கு என்ன பெயரோ அவர்களுக்கு எழுதி விடுவர். மாடு வாங்கப்பட்டதா, ஆராதனை நடந்ததா, அபிஷேகம் நடந்ததா, வீட்டுக்கு பால் போய்ற்று என்றெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது. இம்மாதிரி காரியங்களெல்லாம் இப்பொழுது அதிகமாகக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியில்லையானால், கோவில் டிரஸ்டிகள் நியமிக்கும்போது, முதல்தர மிராசுதார்களாகப் போட்டு விடுகிறார்கள். இப்பொழுது ஒரு கமிட்டி சொல்லுகிறார்களே, அதிலும் இரண்டு, மூன்று பெரிய மிராசுதார்களைப் போட்டுவிடுகிறார்கள். அதற்கென்ன பெயர்—எரியா கமிட்டி—அந்த கமிட்டியில் பெரிய புள்ளிகளைப் பார்த்துப் போட்டு விடுகிறார்கள். அந்தக் கமிட்டியிலே கொடராப்புள்ளி மிராசுதார்களையும், குத்தகைதார்களையும் போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியே போட்டுக் கொண்டு போவதால், விவசாயியோ, உழவனோ அந்தப் பக்கமே போகமாட்டான். இந்தப் பிரச்சினையும் முடிந்து விட்டது என்று சொல்லிவிடலாம். ஆகவே, இதிலெல்லாம், கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு, கோவில் நிலங்களையும், மட்டத்து நிலங்களையும், இனம், தரம் நிலங்களையும் கொடுக்க வேண்டும் என்று கண்டிப்பான விதி போட்டாலெய்யும், ஒரு பன்னம் ஏற்பட்டதாகாது, யாருக்காக இந்தச் சட்டம் கொண்டுவருகிறோம்? மிராசுதார்களைப் பெருமைப்படுத்தலா, அவர்கள் உடம்பு இன்னும் ஊதலா, அவர்கள் உடல் நலம் பாதிக்காமல் இருக்கலா அல்லது உழவர்கள் நலம் கருதியா, இந்தச் சட்டம் கொண்டு வருகிறோம்? இந்த நாட்டிலே ஒவ்வொரு உழைக்கும் உழவனுக்கும் சொத்துரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்கும்போது, இம்மாதிரிச் சட்டத்தினால், இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கலா அல்லது இருப்பவர்களுக்கு அதிகச் சலுகைகளைக் கொடுத்து அவர்களைப் பலப்படுத்தலா செய்கிறோம்? தெரிந்தோ தெரியாமலோ அம்மாதிரிச் செய்திருக்கிறார்கள், இந்தச் சட்டத்தினால் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று, இந்த 60-40 சட்டத்தினாலும், நியாயவாரச் சட்டத்தினாலும், கிட்டத் தட்ட 50 சதவிகிதம் உழவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டு விட்டார்கள். கடைசியாக மாயூர ஒப்பந்தப்படி நடந்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த அளவுக்கு பண்ணையாட்களுக்காக சில நன்மைகள் செய்ய முயற்சித்தோம். ஆனால், அந்த இரண்டு சட்டத்தினாலும் செய்த நன்மைகளும், இந்தச் சட்டத்தினால், அவர்கள் நிலைமை இன்னும் மேச்சமாகப் போய்விடும், பண்ணையாட்கள் உடமைகள், உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டுப் போய்விடும். அவர்களிடையே கடுமையான வேலையில்லாத

16th April 1960] [Sri G. Narayanaswamy Naidu]

திண்டிவட்டம் நிலவும் என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பண்ணையாட்களுக்கு சாகுபடி செய்யும் உரிமை கூட இல்லாமல் போய்விடும். சேரிகளில், பண்ணையாட்களுக்கு இருக்கும் வீடுகளைப் பிரித்து அவர்களை வெளியேற்றும் நிலைமையதான் ஏற்படப்போகிறது. ஏற்கெனவே பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் பண்ணையாட்கள் இம்மாதிரி நிலைமையை ஏற்படுத்துவதால், அவர்கள் உரிமைகள் பரிபோய் கடுமையாகப் புறக்கணிக்கப்படும் நிலைமைக்கு தள்ளப்படுவார்கள் என்பதைச் சர்க்கார் உணர வேண்டும்.

பொதுவாக இந்தச் சட்டம் சிரசாசனம் போட வைத்தாலொழிய (சிரிப்பு) சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயக்காது, சர்க்காருக்கும் நல்ல பெயரை ஏற்படுத்த முடியாது என்பதை சர்க்கார் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதை இங்கு அங்கு மாற்றினால், திருத்தினால் போதாது, இதை அடியோடு மாற்றி அமைத்தால்தான், நாம் உழவர்களுக்கு எந்த நன்மையைச் செய்ய வேண்டும் என்று மனத்தில் வைத்திருக்கிறோமோ அதை நிறைவேற்ற முடியும். இல்லாவிட்டால், இதனால் பலன் ஒரு சிறிது கூட ஏற்பட முடியாது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இன்று வியாபார நிமித்தமும், உத்தியோக நிமித்தமும், வேறு பல் வேறு சந்தர்ப்பங்களாலும், நேரிடை உழவர்களாக இல்லாதவர்களுக்கும், 5 ஏக்கர் நிலத்திற்கு குறைந்து வைத்திருப்பவர்களுக்கு என்ற பெயரில் கொடுப்பதன் விளைவாக, என்ன லாபம் உற்பத்தியில் என்ன பெருக்கம் காண்போகிறோம் என்பது தான் தெரியவில்லை. இதைச் சர்க்கார் சிறிது சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உழத் தெரியாதவனுக்கும், மடம், கோவில் அதிகாரிகளுக்கும் இல்லாத, நிலம் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற அபிலாஷையையும் கிளப்பி விடுகிறோம். சமீபத்தில் ஒரு கும்பாபிஷேகத்திற்குச் சென்றிருந்தோம். அங்கே பந்தல் போட வயல் கோரையை வைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி கட்டுவதற்காக கோரையை காயப் போட்டிருந்தார்கள். அங்கே ஆகாத கணக்கப் பின்னை ஒருவர் எங்கனிடம் சொன்னார். “கோரையைப் போட்டுக் கட்டுவதற்கு பந்தல் கட்ட ரூபாய் 250 செலவு என்று எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று. பின்னால் கணக்கைப் பார்த்தால் அப்படியே, பாளைக் கணக்கு ரூ. 250 என்று எழுதியிருந்தார்கள். வயல் கோரையைப் போட்டுக் கட்டிவிட்டு, பாளைக்கு செலவு எழுதும் உத்தமர்கள், இம்மாதிரி பக்தி என்று வேஷம் போட்டு, கோவில் பணத்தைச் சாப்பிடுகிறார்கள். இப்படியே இவர்கள் தாம் ஸ்தாபனங்களில், தீவட்டிக்கு என்றும், சாமி தூக்குகிறவனுக்கு என்றும் போட்டு, அந்தப் பணத்தையெல்லாம் சாப்பிடுகிறார்கள். இன்று பண்டார சன்னதிகள் மட்டுமல்ல, மற்ற டிரஸ்டிகளும், மேற்கத்தி மாடு கட்டிய வண்டிகளில் செல்கிறார்கள். அதிகாலத்தில், மேல் நாடுகளில் கோவில் பாதுகாப்பாளர்கள், டெய்ப்ளஸ் என்று சொல்வார்களே, அம்மாதிரி இந்த டிரஸ்டிகள் இருக்கிறார்கள். ஏதோ பஜனையென்றும், இன்னும் என்னென்னவோ செய்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கிறார்கள். கடவுளுக்கு இவர்கள் ஒன்றும் செய்யக் காணோம். பக்தியை வளர்க்கக் காணோம். ஆடம்பரமும், ஆட்டமும் தான் அதிகமாக இருக்கிறது. திருப்பள்ளியெழுச்சி என்று விடியற்காலையில், பெரிய ஸ்பீக்கரையும் வைத்துக் கொண்டு இரைச்சல் போடுகிறார்கள்; ஒரு நாமத்தை வைத்து அதற்கு ஒரு லைட் டைப்போட்டு வைக்கிறார்கள். அதை யாரும் அணைந்து பார்ப்பதில்லை. அதுவெறும் விளம்பரம். இதற்கெல்லாம் செலவு செய்து விடுகிறார்கள். இப்படியெல்லாம் செய்கிறார்களே தவிர, வேறென்னும் நல்லது செய்துவிடவில்லை. ஆகவே, கோவில் டிரஸ்டிக்கு இந்தக்கோவில் ஒரு ஏகபோக குத்தகையாகப் போய்விடுகிறது. ஒரு சிலர் பல கோயில்களுக்கு டிரஸ்டிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏழைகளின் வருத்தமோ கஷ்டமோ தெரியாசவர்களாக இருக்கிறார்கள். “ரொட்டி இல்லாட்டி, கேக் சாப்பிடு” என்று சொல்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதையெல்லாம் முற்றிலும் மாற்றியாக வேண்டும். கோவில்கள் பண்ணை வைப்பதால் யாருக்கு நலம் ஏற்படும்? செலவுகள் தான் அதிகமாகும். உற்பத்தியில் பெருக்கம் இருக்காது; ஏழைகளுக்கு நன்மை பயக்காது. கோவில் டிரஸ்டிகளும் பண்ணை வைத்து யாருக்கு நன்மை செய்யப்

[Sri G. Narayanaswamy Naidu] [16th April 1960]

போகிறார்கள்? பண்டார சன்னதிகள் யோகம் செய்கிறவர்களை திடீரென்று விவசாயம் செய் என்றால், அவர் எந்தக் கிராமத்தைப் பார்ப்பார்? இடையெல்லாம் பார்த்தால் விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறது இந்தச் சட்டம். இது யாருக்காவது திருப்தி அளிக்கும் என்றால், அது ஸ்ரீமான் ராமசாமி முதலியாருக்கும், அவர் கட்சிக்கும் இருக்கமே தவிர, மற்ற எந்தத் தரப்பில் உள்ளவர்களுக்கும் இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். (பலத்த சிரிப்பு). ஆகவே, இந்தச் சட்ட அமைப்பில், பழைய பெருமைகள் புதிய அமைப்பில் அந்த மிராசதாரங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதையெல்லாம் தவிர்க்க வேண்டியது அவசியம். செலக்ட் கமிட்டியிலேயும், கொட்பாப்புள்ளி மிராசதாரங்களுையே போடாமல், அதை நல்ல முறையிலே அமைத்து, ஓரளவாவது இருக்கும் நிலையையாவது கொடாமல் செய்து, சர்க்கார் நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். (சிரிப்பு.)

10 30

a.m.

SRI K. RAMACHANDRAN :

கனம் தலைவி அவர்களே, இந்த மசோதாவில் இருக்கிற அடிப்படையான அம்சமான அதாவது நில உடமையில் ஏற்றத் தாழ்வு அதிகம் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும் என்கிற கொள்கையை நான் வரவேற்கிறேன். அதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். பொதுவாக இந்தச் சட்டம் எல்லோராலும் வரவேற்கப்படுகிறது என்பதும் உண்மைதான். இந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையில் நாம் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு நிறைவேற்றப்படுகிறதா என்பதைப் பொறுத்தவரையில் நாம் சற்று சிந்திக்க வேண்டியதாகத்தான் இருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தையும் வரவேற்பதில் பொதுவாக நிலம் கிடைக்கிறதா அல்லது நிலம் கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதைப் பார்த்தால் அங்கு அடிப்படையில் அது இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு கிராமங்களில் இருக்கிற நிலைமையில் இம்மாதிரியான சட்டம் அவசியம் என்று கருதித்தான் இதைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். அந்த அடிப்படையில் இந்தச் சட்டம் இப்பொழுது இல்லாமல் இருக்கிறது. நாம் எதிர்பார்த்த அளவில் இது அமையவில்லை என்பதுதான் என்னைய கருத்து. நான் ஆரம்பத்தில் சொன்னது போல இந்தச் சட்டத்தில் அதிகப்படியாக காபிடலிஸ்டிக் எலிமெண்ட்தான் இருக்கிறதே தவிர இந்தச் சட்டத்திற்கு அடிப்படையாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடிய கொள்கையான சோஷலிஸ்டிக் எலிமெண்ட் என்பது அதிகமாக இல்லை என்று தான் நான் சொல்பவம் வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதற்கு ஆதாரமாக சில வற்றை என்னால் எடுத்துக்காட்ட முடியும்.

முகலில் இந்தச் சட்டம் வெகு காலமாக வருகிறது வருகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தோம். முப்பது எக்கர் தான் வரப்போகிறது என்று கூட சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். என்னென்னவிடங்க் கொடுக்கப் பட்டபோகிறது என்னெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டே தான் வந்தோம். அதாவது எக்ஸ்செம்பஷன் என்னவென்று. இந்தச் சட்டத்தில் ரிட்ராஸ் பெக்டிவ் எபெக்ட் என்று சொல்லக்கூடிய அதாவது இந்த தேதி முதற் கொண்டு கான் அமுலுக்கு வரவேண்டும் என்று இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தோம். அனால் அந்த நிலைமை இல்லாமல் இருக்கிறது. ப்ளானிங் கமிஷன் டெட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட் கொடுக்கக் கூடாது என்ற கருத்தை கெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் ஒரேக்கால் இதை வைத்திருக்கிறார்களோ என்னமோ தெரியவில்லை. ப்ளானிங் கமிஷனில் அவ்வாறு அபிப்பிராயத்தை சொல்லியிருந்தாலும்கூட ஸ்டேட்டர்க் ஸ்டேட்ர என்ன நிலைமை இருக்கிறது என்று பார்க்கு அதை வைத்துக் கொண்டு நம்முடைய சட்டத்தை நாம் உருவாக்கலாமென்பதாய் அவர்கள் சொல்லக்கூடிய அளவில் அமைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இன்றைக்கு பல ராஜ்யங்களில் இப்படிப்பட்ட சட்டத்தை இயற்றி இருக்கிறார்கள். ஒரு ராஜ்யத்தில் இம்மாதிரி டெட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட் கொடுக்கக் கூடிய சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே இந்த ராஜ்யத்திலும் கொண்டு வரலாம் என்ற கருத்தை நான் தெரிவித்துக்

16th April 1960]

[Sri K. Ramachandran]

கொள்ளுகிறேன். இதற்குக் காரணம் கூட பலர் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது சில இடங்களில் இந்தச் சட்டம் வரப்பாடுகிறது என்ற காரணத்தினால் நிலத்தை பிரித்துக்கொடுக்கும் அளவில் ஸ்டாம்பு பேப்பர் கூட கிடைக்கவில்லை என்ற தகவலை பல அங்கத்தினர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். கடந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக அதிகமான அளவில் நில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று கூட சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் மந்திரி சபை சொல்லலாம் அப்படி நிலம் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டால் அதுவே நிலத்தை பிரித்துக் கொடுப்பது போலாகிவிடுமே என்று. நில மாற்றத்தில் பல வகைகள் இருக்கின்றன. நியாயமான முறையில் நில மாற்றங்கள் இருக்கின்றன. அதைப்போலவே நியாயமில்லாத முறையிலும் நில மாற்றங்கள் இருக்கின்றன. வரப்போகிற இப்படிப்பட்ட சட்டத்தை முறியடிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் சிலர் தங்களுடைய நிலத்தை மாற்றியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தை முறியடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் பல நில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே இந்தச் சட்டத்திற்கு ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் எபெக்ட் கொடுத்தால் தான் ஒரு அளவில் இந்தச் சட்டத்தின் பளீன அனுபவிக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சட்டத்தின் முழு பலனையும் அடைய முடியாது. அதனால் இது ஒரு காபிடலிஸ்டிக் சட்டமாகத்தான் இருக்க முடியும் என்ற கருத்தை முதலில் நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அதைப்போலவே எச்செம்புஷன் என்ற முறையில் அதாவது விதிவிலக்கு என்ற முறையில் பல்வற்றை கொடுத்திருக்கிறார்கள். டெயரி பார்ம், லைவ்ஸ்டாக் பார்ம், சர்க்கரை, பனாண்டேஷன், தேட்டங்கள், ஆர்ச்சர்கேள், முதலியவைகளுக்கு விதிவிலக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவும் போக மீதம் என்ன இருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை, இதைப்பற்றி நாம் நன்றாக சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட விதிவிலக்கு கொடுத்தாகி விட்டது என்றால் எவ்வளவாக முதலாளிகளுக்கு அது வசதியாகப் போய் விடுவதாக இருக்கிறது. ஆனால் இதில் ஒரு கருத்துச் சொல்லலாம். இவர்கள் சேர்ந்துதான் நடக்க முடியுமேயொழிய பிரிந்து நடப்பதற்கு கஷ்டமாக இருக்கும் என்று சொல்லலாம். அப்படி பிரிந்திருந்தால் தொழிலுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும் என்று சொல்லலாம். அது சரியல்ல என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு உரிமை ஏற்படுகிறது. இம்மாதிரி நிலைமை ஏற்படுகிறது என்றால் அந்த நிலங்களை ஏன் நாஷனலைஸ் செய்யக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். அப்படி செய்வதற்கு எங்களுக்கு அட்சேஜை இல்லை என்று தான் நான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருப்பதால் இது சோஷலிஸ்டிக் சர்மத்திற்கு உகந்ததாக இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதை மந்திரி அறிய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு அம்சம் கூட இருக்கிறது. அதுவும் காபிடலிஸ்டிக்காக இருக்கிறது என்பதான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதாவது நிலத்தை பிரித்துக்கொடுக்கும்போது முதலாளிகளுக்கு இன்னும் அதிகப் படியான நிலத்தை வாங்கிக் கொடுக்கக்கூடியதாகத்தான் இருக்கிறது. அசுரஞ் வேண்டிய வழிவகை இதில் காணப்படுகிறது. அதற்கு வேண்டிய வசதிகளும் இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலத்திடன் அதிகப்படியாக நிலங்களை வாங்கிக் கொள்வதற்கு வழிவகை இதில் இருக்கிறது.

செக்ஷன் 15-ஐ எடுத்துக்கொண்டால் டயரி பார்மிங், லைவ்ஸ்டாக் ப்ரீவிங் முதலியவைகளுக்கு ஏற்செனவே இருந்த நிலத்தைவிட இன்னும் அதிகமாக நிலம் வேண்டும் என்றால் வேண்டிய நிலத்தை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று ஒரு கருத்து இதில் இருக்கிறது. அடுத்தபடியாக செக்ஷன் 37-ஐ எடுத்துக்கொண்டால் ஷுகர் பாச்டரிக்கு ஏற்செனவே இருந்த நிலத்தை விட நிலத்தில் சரம்பு அடிக்க முடியாது என்று சருதி அதிகப்படியான நிலம் வேண்டுமென்றால் அதை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஐம்பது எச்சர் நிலம் இருந்தால் மேச்சல் நிலத்திற்கு என்று அதிகப்படியாக வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்றும் இருக்கிறது. அதைப்போலவே 20-வது செக்ஷனில் ப்ளாண்டேஷனுக்கு அடுத்த

[Sri K. Ramachandran]

[16th April 1960]

துள்ள நிலங்களை வேண்டாமானால் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு அதிகாரத்தை லாண்ட் போர்டுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையில் ஷுகர் பாக்கரி, பள்ளாண்டேஷன், டையரி பாரம், லீவ்ஸ்டாக் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு அதிகப்படியான நிலம் வாங்கிக் கொள்வதற்கு இதில் வழிவகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வளவு வேண்டாமானால் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இந்த வகையில் நிலம் வைத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடியவர்களே அதிகப்படியான நிலத்தை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்ற முறையில் இதில் வழிவகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மூன்று அம்சங்களைப் பார்த்தால் இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. நில உடமைக்கு வரம்பு கட்டுவது இல்லாமல் முதலாளிகளுடைய கையை வலுப்படுத்துவதாகத்தான் இருக்கிறது. இந்த முறையில் தான் இந்தச் சட்டம் இங்கே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்ற என்னுடைய கருத்தை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இனம் நிலங்களைப் பற்றி சொல்லி இருக்கிறார்கள். பார்ட் இனம் முழு இனம் என்று இரு வகை இனம் நிலங்கள் இருக்கின்றன. 1948-ம் வருஷ டிப்படி சில இனங்களை எடுத்திருக்கிறார்கள். அதைத் தவிர 193-ம் வருஷத்திய இனம் நிலங்களையும் எடுத்திருக்கிறார்கள். பெரும் பகுதி இனம் நிலங்கள் விடப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே இப்படிப்பட்ட இனம் நிலங்களை அபாலிஷ் பண்ணவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தும் இன்னும் அவைகளை அபாலிஷ் செய்ய எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சில கிராமங்களில் சில நிலங்கள் சிலருக்குப் ப்ரைவேட்டாகவும் இருக்கின்றன. அதற்கு என்ன தீர்வை என்ன நம்பர் என்று கூட இல்லாமல் இருக்கின்றன. ரயத்வாரி நிலங்கள் என்ன வேன்று கூட தெரியாமல் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அடிப்படை பிரச்சனை இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. அதை அபாலிஷ் செய்வதற்கு முன்னதாக ரயத்வாரி செட்டில்மென்ட் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படியே இரண்டு வருஷங்களாக சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதை ஏற்படுத்திய பிறகு இந்தச் சட்டத்தை அங்கு அமுல் நடத்தப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ரயத்வாரி செட்டில்மென்டைக் கொண்டு வந்தாலும்கூட அங்கே இருக்கக்கூடிய தொந்தரவுகள் நீங்கக்கூடியதாக இல்லை. ஆகவே ரயத்வாரி செட்டில்மென்ட்டு கொண்டு வந்தாலும் பயனில்லை. இந்தச் சட்டத்தை இப்பொழுது பாஸ் பண்ணினாலும் இது அமுலுக்கு வருவதற்கு எவ்வளவோ காலமாகலாம். இது எலெக்ஷனை அடுத்துக் கூட வரலாம். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையைப் பார்த்தால் இது அமுலுக்கு வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு மூன்று வருஷங்களாகலாம். அதற்குள் உடனடியாக இந்த இனம் நிலங்களை அபாலிஷ் செய்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். 1936-ம் வருஷத்திய பழைய சட்டத்தை முதலில் கொண்டு வந்து நிலங்கள் யாருக்கு பார்த்தியம் என்ற அடிப்படையில் முதலில் கொண்டு வந்து அதற்குப் பிறகு ரயத்வாரி செட்டில்மென்டை இணர்ரொடியூல் பண்ணினால் இந்தச் சட்டத்தை சரியான முறையில் அமுலுக்கு கொண்டு வருவதற்கு உதவியாக இருக்கும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு பொதுக் கருத்தைச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஒளர்ஷிப்பாக இருக்கிறதா அல்லது பொசஷனாக இருக்கிறதா என்ற கருத்து வேறுபாடு இதில் இருக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் பல செக்ஷன்கள் இதில் இருக்கின்றன என்பது என்னுடைய கருத்து. ஒளர்ஷிப் இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறேன். அபமானம் ஒத்திகை இவைகளுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும். இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நில உடைமையைப்பார்த்தால் ஒத்திகைகள், குத்தகைகள் இவைகள் 30 முதல் 50 வரையில் ஏக்கர்கள் பாதிக்கப்பட முடியாது. சாதாரணமாக விவசாயிகளுக்கு ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர், அல்லது அதிகமாக இருந்தால் ஐந்து ஏக்கர்கள்தான் வைத்துக்

16th April 1960]

[Sri K. Ramachandran]

கொண்டிருப்பார்கள். ஆகவே இந்த முறையில் நிலைமை இருப்பதால் சிலிங் பார் பொசஷன் என்ற முறையில் கொண்டு வருவது அவ்வளவு உகந்தது அல்ல. ஒளர்ஷிப்தான் இருக்க வேண்டும். சிலிங் பார் ஒளர்ஷிப்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பர்சனல் கல்டிவேஷனைப்பற்றி செக்ஷன் 57-ல் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. பர்சனல் கல்டிவேஷன் எந்த முறையில் செய்யலாம் என்பதைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது ஐந்து ஏக்கர் வரை சொந்த முறையில் சாகுபடிக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதில் கூட வருமான வரி, பரோபேஷன், விற்பனை வரி முதலியவைகள் கொடுக்காமல் இருப்பவர்கள் அவர்களுக்கு ஐந்து ஏக்கருக்குக் குறைவாக இருந்தால் அவர்கள் அந்த நிலத்தை பர்சனல் கல்டிவேஷனுக்குக் கொண்டு வரலாம் என்ற கருத்தை சொல்லி இருக்கிறோம். இம்மாதிரி கொடுக்காதவர்களுடன் பர்சனல் கல்டிவேஷனுக்குக் கொண்டு வரலாம் என்ற கருத்தைச் சொல்லி இருக்கலாம். இதைப் பொறுத்த வரையில் உணவு உற்பத்தி பற்றி அதிகமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் டாக்ஸ் கட்ட வேண்டும். வேண்டாம் என்பது அல்ல. பொதுவாக வசதி உள்ளவர்கள் ஓரளவு அதிகமான ஏக்கர்களைக் கூட பயிரிட்டால் உணவு உற்பத்தியை அதிகமாகச் செய்ய முடியும். ஆகவே பர்சனல் கல்டிவேஷன் என்பதற்கு 5 ஏக்கரில் இருந்து 30 ஏக்கரை உச்ச வரம்பு வரையில் அனுமதி அளிக்கலாம் என்ற கருத்தை நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்னும் இந்தச் சட்டத்தில் வரக்கூடிய விவரங்களைப் பார்த்தால் ஏற்கனவே இயற்றி இருக்கக்கூடிய டெனன்ஸி ஆக்டுகளுக்கு விரோதமாக தோன்றுகிறது. இந்தச் சட்டத்தின் ஒரு க்லாஸில் இதற்குப் பிறகு ஏற்கனவே உள்ள சட்டத்தில் உள்ள விதிகள் எல்லாம் இதனால் அடிப்பட்டுப்போய்விடும் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

டெனன்ட் ப்ரொடக்ஷன் ஆக்ட்படி சரியான முறையில் விவசாயிகள் நடந்து கொள்ளவில்லை என்றால்—குறிப்பாக வருடாவருடம் குத்தகை யோ வாரமோ கொடுக்காவிட்டால் அடிக்கடி கோர்ட்டுக்குப் போவதற்குப் பதிலாகச் நிலச்சுவான்தார் அந்த விவசாயியை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றலாம். நிலத்தையே சொந்தமாக பாத்யதைக் கொண்டாடினாலும் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றலாம் என்பதாக இருந்தது. இன்றைக்கு ஏற்படுத்தப் போகிற சட்டத்தில் நிலத்தில் இருந்து விவசாயியை வெளியேற்ற முடியாது என்பது பட்டம் அல்ல, அவர் இறந்த பிறகும் கூட அந்த விவசாயினுடைய மகனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற பிரிவைப் பார்க்கிறோம். இந்தச் சட்டத்தினால் டெனன்ஸி ஆக்ட் போய்விடுகிறது. அப்படி குத்தகை வாரம் முதலியவை தரவிட்டாலும், நில பாத்யதைக் கொண்டாடினாலும் நிலச்சுவான்தாருக்கு அவற்றை வசூலிக்க என்ன வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது? ஆகவே இந்தப் பிரிவுகளையெல்லாம் மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குறிப்பாக பல அம்சங்களைப் பொறுத்த வரையில் டெனன்ஷன் என்ற முறையில் “புல் ஒளர்” என்றும், “லிமிடெட் ஒளர்” என்றும், “லாண்டு ஒளர்” என்றும், “ஒளர்” என்றும் நான்கு பிரிவாக விளக்கம் கொடுக்கப்படுகிறது. இவை ஒவ்வொன்றையும் ஒரு சில குறிப்புகளை வைத்து அமைத்து இருக்கிறார்கள். இது வேடிக்கையாகவும், கேலியாகவும் தோன்றுகிறது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான ஒரு பிரிவை வைத்து டெனன்ஷன் கொடுப்பது சரியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்குத் தகுந்த திருத்தமும் கொடுத்திருக்கிறோம். களாஸ் பை களாசாக வரும் போது இதை ஒப்பிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும் நாம் ஸ்டான்ர்ட் ஏக்கர் என்பதை நிலத் தீர்வை அடிப்படையில் நம் மாகாணத்தில் செய்திருக்கிறோம். இந்தத் தீர்வை ரொம்ப காலத்திற்கு முன்பாக செட்டில்மெண்டு ஆயிற்று. அப்போது ஏற்பட்ட

[Sri K. Ramachandran]

[16th April 1960]

தீர்வை அடிப்படையில் இப்போது நிர்ணயிப்பது சரியல்ல. இதை விட நல்ல வேறு முறையில் அமைக்கலாம் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. பொதுவாக இரண்டு போகத்திற்கு நிச்சயமாக தண்ணீர் கொடுக்கக் கூடிய உத்தரவாதமுள்ள பகுதிகள், ஒரு போகத்திற்குக் கொடுக்கக் கூடிய பகுதிகள், தண்ணீரை கொடுக்க முடியாத பகுதிகள் என்று பிரித்தும் அமைக்கலாம். இப்படி சாதாரண எளிய முறையில் அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆந்திரப் பிரதேசத்தை எடுத்து கொண்டால் 5,200 ரூபாய் வருமானம் என்ற அடிப்படையிலும் மேற்கொண்டு 1,200 ரூபாய் வருமானம் இதரருக்கும் என்று சொல்லி வருமானத்தை அடிப்படையாக வைத்து இதை நிர்ணயிக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் இன்று நாம் நிர்ணயித்துள்ளது. அந்த வருமான அளவுக்காவது வருமா என்றால் கிடையாது. அதுவும் நஞ்சைப் பிரதேசத்தில் ஒரு ஏக்கர் என்பது ராமநாதபுரம் போன்ற வரண்ட பிரதேசத்தில் 4 ஏக்கர் என்பதற்குச் சமம் என்பது கொஞ்சம் கூட பொருந்தாது. இந்த விகிதாச்சாரத்தையாவது மாற்றி அமைக்க வேண்டும்.

இன்னொன்று இந்தச் சட்டத்தில் மூதனம் என்று கல்யாணம் ஆகாத பெண்கள், கல்யாணம் ஆன பெண்கள் என்ற அடிப்படையில் விதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதில் "a wife living with her husband, the land acquired by her from any of her parents, brothers, grand-parents or maternal uncles." என்றும்,

"an unmarried female member of a family, the land acquired by her from her mother or any of her maternal grand-parents or maternal uncles."

என்றும் இப்படி ஒரு சிலர் கொடுத்தால்தான் மூதனம் என்ற முறையில் கொள்கிறார்கள். யாரோ இப்படிச் செய்திருப்பார்களோ, எல்லா மாதோ குறிப்பாக ஒன்றை மனதில் வைத்து எழுதி இப்படிப் பேசுவது இருக்கிறது. இதுவரையிலும் உள்ள இந்து லா போன்ற டீங்கனில் இது மாறியாக இல்லை. சொத்து பெண்களுக்கு வருகிறதென்றால் குறிப்பிட்ட சொந்தக்காரர் கொடுத்தால் தான். சொத்து என்கிற அபிப்பிராயம் சரியல்ல. மூன்றாவது மனிதர் கூடக் கொடுக்கலாம். இப்போது இருக்கக்கூடிய இதர சட்டங்களுக்கு முரணில்லாத வகையில் இந்த பெனிஷன் மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எப்படி மாற்றி அமைத்தாலும் கூட பத்து ஏக்கராவுக்கு மேல் இருக்க முடியாது. ஒரு குடும்பத்திற்கு 60 ஏக்கராவுக்கு மேல் இருக்க முடியாது.

அடுத்தபடியாக, காம்பென்சேஷனைப் பொறுத்த வரையில் 27-வது செக்ஷனில் கொடுக்கிறார்கள். சட்டத்தில் விரிவாக இல்லாவிட்டாலும் விதி முறைகளை அமைக்கும்போது சரியாகப்போடலாம் என்றாலும் கூட சட்டத்திலும் தெளிவாக நியாயமான முறையில் இருப்பது அவசியம். நாம் கொடுக்கிற தொகை நியாயமானதாக இருக்க வேண்டும். அதோடு இந்த நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை 20 வருஷ பாண்டு மூலம் கொடுக்கலாம் என்ற முறையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொடுக்கலாம் என்று செய்திருக்கிறார்கள்.

ஜமீன்களை எடுத்துக் கொண்ட காலத்தில்—அவர்கள் ஏராளமான சொத்துக்களை வைத்திருந்தார்கள்—முதலில் பாதித் தொகையைக் கொடுத்துவிட்டு பாக்கியை சரியான முறையில் நிர்ணயமானவுடன் கொடுப்பதாக ஏற்பாடு செய்தோம். அட்வான்ஸ் காம்பென்சேஷன் என்று முதலிலேயே பாதித் தொகை கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. அது போலவே இப்போது இந்தச் சட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கும் போது வேண்டுமானால் முதலில் பாதித் தொகையைக் கொடுத்துவிட்டு பாக்கியை பல தவணைகளிலாவது கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி விரும்புகிறேன். டிஸ்போஸல் ஆப் லாண்டு பற்றி செக்ஷன் 84-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ஸ்டாச்சுடரியாக ஏற்பட வேண்டும்.

16th April 1960]

[Sri K. Ramachandran]

மற்ற ராஜ்யங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் சட்டங்களைப்பார்த்தால் கேரளாவில் 50 சதம் நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு கொடுக்கலாம், ஹரிஜனங்களுக்கு கொடுக்கலாம், 25 சதம் 5 ஏக்கர் நிலம் உள்ள குத்தகை தாரர்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி பல ராஜ்யங்களிலே இருக்கின்றன. நம் ராஜ்யத்திலும் இம்மாதிரி இருக்க வேண்டும். இப்போது அப்படி நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. பின்னால் ரூல் மேகிங் பவரிலே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று விட்டு விட்டார்களோ தெரியவில்லை. எப்பொழுது செளகரியப்படுகிறதோ அப்பொழுது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்து அதை நிர்ணயிக்காமல் விட்டுவிட்டிருப்பார்களானால் அது தவறான காரியம் ஆகும். இதெல்லாம் சட்டத்திற்குள்ளேயே வந்து விட வேண்டும். ரூல் மேகிங் பவரிலே வைக்க வேண்டுமென்று நினைத்தால் சட்டத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்கிறார்கள் என்று அர்த்தமாகும். செக்ஷன் 88 ஜனரல் ஆர்டர்ஸ் என்ற முறையிலே ஆதரரைஸ் ஆபீசர்க்கோ, லான்ட் போர்ட்டுக்கோ, சுகர் போர்ட்டுக்கோ உத்திரவு போடலாம். இந்த உத்திரவுகளை அவர்கள் ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று 88-வது பிரிவிலே ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இது ரொம்பவும் தவறு. இதிலே அதிகாரிகளுக்கு எல்லாம் பல சட்டங்களில் ஜூடிஷியல் பங்ஷன் பல செக்ஷன்களிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் சர்க்கார் ஜெனரல் ஆர்டர் போடும் அளவில் லேவ் ஸ்டாக்கு பாரமிற்கோ, சுகர் பாக்கிபிக்கோ இம்மாதிரி ஜெனரல் நேச்சர் உத்திரவு போட்டால், அதை அமுல் நடத்த வேண்டுமென்ற அம்சம் இருக்கிறது. அது கூடவே கூடாது. அரசாங்கம் சட்டத்தின்படி அனுமதி இருக்கக் கூடிய அதிகாரிகள் சுதந்திரமாக இயங்கக் கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டும். சர்க்கார் தீர்மானம் நிச்சயமாக அவர்களிடத்திலே இருக்கக் கூடாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சொத்துக்களைப் பொறுத்த வரையில் எலினைஷன் செல்லாது என்று ஒரு சட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே ஏற்படுத்தினதற்கு கஷ்டம் இல்லை. சட்டம் நமக்கு தெரிவிக்கப்பட்ட காலம் 6-4-60-ல் இருந்து. இதற்குப் பின்னால் ஏற்படுகிறதற்கு இந்த எலினைஷன் வாய்ப் என்று செக்ஷனிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். எலினைஷன் வாய்ப் என்று சொல்லும் போது சட்டத்திலே பல பிரச்சனைகள் ஏற்படுகின்றன. பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றபோது இம்மாதிரி சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. வாய்ப் என்று சொல்லுவதற்கு பதிலாக எந்த அளவிற்கு ஒருவர் வைத்திருக்கிறாரோ, அந்த நிலத்தையே அவருடைய சீலிங்கிலே செர்த்து விட வேண்டும். அலயனைஷன் வாய்ப் என்றால் வாங்கினவர்கள் உரிமை போகலாம். அவ்வளவு நிலங்களை அவர்கள் விற்றிருக்கலாம். இன்னொருவர் வாங்கியிருக்கலாம். அந்த நிலங்களையும் விற்றவர் கணக்கிலே சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த அளவிற்கு சர்க்கார் அந்த நிலங்களை எடுத்துக் கொண்டு விவசாயிகள் பேரிலே பட்டா போட்டுக் கொடுக்கலாம். அதற்குள் காம்ப்ன்சேஷன் கொடுக்கலாம். இது விற்றவர்களுக்குத் தண்டனையாகவும் இருக்கும். அதை சமயத்தில் விற்ற தினல் நிறைய பணம் கிடைத்திருக்கலாம். இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்படுகின்றது போகும். இந்த நிலைமையில் அலயனைஷன் வாய்ப் என்று சொல்லுவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் சொன்ன கருத்துக்களை நல்ல முறையில் ஆராய்ந்து சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI G. G. GURUMURTHI : கனம் தலைவி அவர்களே, இந்தச் சபை முன் இருக்கும் மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். விவசாய நிலங்களைப் பற்றி பல சட்டங்கள் வந்த பிறகு கடைசியாக இந்த உச்ச வரம்பு மசோதா சபைமுன் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது. இந்த மசோதாவினால் பாதிக்கப்படக் கூடிய விவசாயிகள் மிகக் குறைவாக இருந்தாலும் பாதிக்கப்படாத விவசாயிகளும் கூட, இந்த மசோதாவினால் தங்களுக்கு என்ன கதி ஏற்படுமோ, அவர்கள்

[Sri G. G. Gurumurthi]

[16th April 1960]

எப்படி பாதிக்கப்படுவார்களோ என்ற ஐயப்பாட்டினால் பலர் தங்கள் நிலங்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் விவசாயத்துறையிலேயே நெல் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும் தடையாக இருந்து அவர்கள் உற்சாகம் இழந்தி இருந்தார்கள். இந்த சபையில் பேசும்போது கூட ஒரு சிலர் தங்கள் ஜில்லாவில் இருக்கும் நிலச்சுவாந்தார்களையும் மிராசுதார்களையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு மற்ற ஜில்லாக்களிலேயும் அப்படித்தான் இருக்கும் என்ற முறையில் பேசுகிறார்கள். மிராசுதார்களுக்கு நிலத்தைப் பற்றி என்னவென்றே தெரியாது. விவசாயிகளைப் போல் அவர்கள் பாடு படவில்லை என்ற கருத்தை வைத்து பேசுகிறார்கள். அப்படி பேசுவதால் நிலத்திலே நேரடியாக பாடுபடும் விவசாயிகளுக்கு கூட இதிலே பயம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. மற்ற ஜில்லாக்களிலே பார்த்தால் நிலம் படைத்த மிராசுதார்களாக இருந்தாலும் கூட அவர்கள் நேரடியாக நிலத்திலே இறங்கி வேலை செய்யத் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இரண்டு ஆயிரம், நான்கு ஆயிரம் ஏக்கர் உள்ள விவசாயிகள்கூட தினம் காலை எழுந்து தங்களுடைய நிலத்திற்கு சென்று மேற்பார்வை பார்ப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், சில விவசாய வேலை செய்யக் கூடிய நிலைமையில் பல ஜில்லாக்களில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

விவசாய நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டி மற்ற துறைகளில் வருகின்ற வருமானத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டப்படாததைக் கருதி விவசாயிகளிடம் திலே பல்வித அபிப்பிராய பேதங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. நிலவுடமைகள் போலவே மற்ற உடமைகளையும் கருதி அவைகளுக்கும் உச்ச வரம்பு கட்டுவதற்கோ, வருமானத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவதற்கோ அரசாங்கத்திடம் ஏதாவது திட்டம் இருக்கிறதா என்ற ஐயப்பாடு சாதாரண விவசாயிகளிடத்திலே இருக்கத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே சொல்லப்படுகிற வாதம், நிலம் எல்லாம் இயற்கையாக உண்டான சொத்து ஆகையால் விவசாய நிலங்களுக்கு உச்ச வரம்பு கட்டப்படுகிறது என்று கருத்துப்பட பலர் பேசினார்கள். விவசாயிகள் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்தில் இருக்கும் நிலங்களை ஆக்கிரமித்து எல்லாம் அந்த ஆக்கிரமிப்பினாலே விவசாயிகளுக்கு நிலவுடமை ஆய்ந்து, என்று சொல்ல முடியாது. நிலத்திலே உழைத்தும் வேறு துறையிலே இருக்கக் கூடியவர்கள் தங்களுடைய வருவாயையும் நிலத்தின் மீது முதலீடு செய்து உடைமையாக கொண்டாடுகளை தவிர வேறு விதமாக வந்துவிடவில்லை. ஒருவன் நிலத்திலே முதலீடு செய்யாமல் வேறு துறையிலே முதலீடு செய்து இருந்தால் அவர்கள் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. விவசாய நிலத்திலே முதலீடு செய்தவர்களுக்கு மட்டும் உச்ச வரம்பு வருகிறது. வேறு துறையிலே முதலீடு செய்தவர்களைப் பற்றி உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கப்படுமா என்ற விவரம் தெரியவில்லை. நிலத்திற்கு முதலிலே உச்ச வரம்பு வருகிறது. பின்னால் மற்றவைகளுக்கும் உச்ச வரம்பு வரும் என்று சொல்லப்படவில்லை. அதற்கான திட்டங்கள் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறதா? என்பதைத் தெரிந்துக்கொள்ள முடியவில்லை. இந்தத் திட்டத்தின் பிரகாரம் விவசாயி குடும்பத்தில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு மட்டும் ஒரு நிர்ணயம் செய்வதால் சமுதாய நீதி நிலைநிறுத்தப்படுகிறது என்று சொல்ல முடியாது. மற்றத் துறைகளிலும் சமுதாய நீதி நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். மற்றத் துறைகளிலும் மற்றத் தாழ்வுகள் இருக்கத்தான் இருக்கின்றன. ஏனைய துறைகளில் வருவாயிலும், உடமைகளிலும் வேற்றுமைகளை வைத்துக் கொண்டு விவசாயத் துறையிலே மட்டும் வேற்றுமைகளை அகற்ற சட்டங்கள் செய்து கொண்டு போவோமானால் இன்னும் ஒரு தலைமுறையில் அரசியல் பொருளாதார மற்ற எல்லா துறைகளிலும் விவசாய சமுதாயம் பின்னால் தள்ளப்படும் என்பதில் எந்தவிதமான ஐயப்பாடும் இல்லை. இந்தத்தலைமுறையில் கிராமத்தில் இருக்கும் விவசாய மக்கள் அரசியல் பொருளாதாரம் மற்ற துறைகளிலும் முன்னுக்கு வரலாமே தவிர போகப் போக அவர்கள் நிலைமை மாறுபடும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மற்றத் துறைகளிலே உள்ளவர்களின் வருவாய்க்கும், நிலம் உள்ளவர்களின் வருவாய்க்கும் பாகுபாடு இருக்குமானால் அடுத்த தலைமுறையில்

16th April 1960]

[Sri G. G. Gurumurthi]

உள்ள விவசாய மக்கள் நிச்சயமாக முன்னுக்கு வரமுடியாது என்பதை நான் நிச்சயமாக சொல்லுவேன். நிச்சயமாக இதுதான் நடக்கப் போகிறது.

மசோதாவில் இருக்கும் ஷரத்துக்கள் எல்லா வகுப்பாளர்களுக்கும் எல்லா ஜில்லாக்களில் இருக்கக் கூடியவர்களுக்கும் சமமான நிலைமையிலும் ஒவ்வொருவரையும் பாதுகாக்கக் கூடிய நிலைமையில் இருக்க வேண்டும். ஸ்டான்டர்ட் எக்கரை நிர்ணயிக்கும் அரசாங்கம் பூர்ணமாக தகவல்களை விசாரித்து தெரிந்து செய்திருக்க வேண்டும். நில வரியை வைத்து ஸ்டான்டர்ட் எக்கரை நிர்ணயம் செய்வதிலே உண்மையான நியாயம் கிடைக்காது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். நிலத்தினுடைய தரம், கிராமத்திற்குக் கிராமம் வேறுபடும். என்ன திட்டத்தின் மேல் நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்கிறோம்? நிலத்தின் வருவாயை வைத்து உச்ச வரம்பு வைக்கிறோமா, அல்லது நிலத்தின் விஸ்தீரணத்தின் எண்ணிக்கையை வைத்து நிர்ணயம் செய்கிறோமா என்று இந்த இரண்டுக்கும் மாறுபாடான கருத்துக்கள் இருக்கின்றன.

ஒரு ஸ்டான்டர்ட் எக்கர் இவ்வளவு என்று சொன்னால், புஞ்சை நிலங்களை ஸ்டான்டர்ட் எக்கராக மாற்றும்போது அதை அதிகப்படுத்த வேண்டும். நஞ்சை நிலம் ஒரு எக்கர் என்று சொன்னால் அதற்குச் சமமாக புஞ்சை நிலத்தை எடுக்கும்போது அதை ஐந்து எக்கர் என்று வைக்க வேண்டும். ஏனெனில், புஞ்சை நிலத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானம் அதில் ஐந்தில் ஒரு பங்குதான் இருக்கும். அப்படி வரும் போது, 30 எக்கர் நஞ்சை என்று சொல்லும்போது புஞ்சை நிலம் 150 எக்கர் என்று வைப்பதா என்று கேட்கலாம். ஒரு விவசாயி 150 எக்கர் வைத்திருப்பதா என்றுதான் கேட்கப்படுகிறதே தவிர, விவசாயிகள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கிறார்களா என்பது ஆராயப்படவில்லை. கிராமப் பொருளாதாரத்தையும், விவசாயப் பொருளாதாரத்தையும் அடிப்படையாக வைத்து இந்தியா பூராவிற்கும் இருக்கும் ஒரு பெரிய விவசாய பொருளாதார திட்டத்தை மாற்றியமைக்கும்போது, அது விவசாயியாக இருந்தாலும் சரி அல்லது யாராகியிருந்தாலும் சரி அவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கக் கூடிய முறையில் அமைய வேண்டும். அதற்காக நியாயத்தை தராசில் வைத்து அளந்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்ல வில்லை. எந்தச்சட்டம் வந்தாலும் ஒரு சிலர் பாதிக்கப்படலாம். இல்லையென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் கூடுமானவரையில் எல் லோருக்கும் நியாயம் கிடைக்கத்தக்க வகையில் நடவடிக்கைகளைக்கே கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, ஒரு இடத்தில் இரண்டு ப்ராஜெக்ட்ஸ் இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டால் ஒரு ப்ராஜெக்ட் பகுதியில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு விவசாயம் மூலம் நல்ல வருமானம் கிடைக்கலாம். ஆனால் இன்னொரு ப்ராஜெக்ட்டில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு அவ்வளவு வருமானம் கிடைக்காமல் இருக்கலாம். ஒரு ப்ராஜெக்ட் ஏரியாவில் உள்ளவர்களுக்கு 500-லிருந்து ஆயிரம் வரை வருமானம் கிடைக்கலாம் ஒரு எக்கரிலிருந்து. இன்னொரு ப்ராஜெக்ட் ஏரியாவில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு எக்கரிலிருந்து 100 அல்லது 200 ரூபாய் தான் வருமானம் கிடைக்கலாம். ஆகவே, குறைவான வருமானம் கிடைக்கக்கூடியவன் தனக்கு நியாயம் கிடைக்கவில்லையே என்று தான் நினைப்பான். ஆகவே, கீழ் பவானி பிரதேசத்தில் உள்ள நிலங்களின் ஸ்டான்டர்ட் எக்கர் அளவை, இப்பொழுதுள்ளதை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோல், மேட்டூர் வாய்க் கால் பிரதேசத்தில் 4½ மாதங்களுக்குத்தான் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. அந்தப் பிரதேசங்களிலும், இப்பொழுதுள்ள அமைப்பில் இருப்பதை விட, எக்கர் அளவை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன் அடுத்தபடியாக புஞ்சை நிலங்களைப் பொறுத்த வரையில் அவைகளில் பல தரம் இருக்கின்றன. நல்ல வருவாய் வரக்கூடிய புஞ்சை நிலங்களும் இருக்கின்றன, சில மேய்ச்சல் காடுகளாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால் சில புஞ்சை நிலங்களில் விவசாயம் செய்துதான் ஆக வேண்டியிருக்கிறது.

11
a.m.

[Sri G. G. Gurumurthi]

[16th April 1960]

அங்கு பயிரிடும்போது பயிரிட ஆகும் செலவைக்கூட விவசாயிகளால் எடுக்க முடியாத நிலைதான் இருக்கிறது. அதையும் நாலு ஏக்கர்கள் அதிகமாக கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்த படியாக, சொந்த சாகுபடி என்று வரும்போது, ஒரு ஜில்லாவில் இருக்கக் கூடிய நிலையை வைத்து பரவலாக பேசப்படுகிறது என்பதுதான் என் கருத்து. இந்தச் சட்டப் பிரகாரம், ஐந்து பேர்கள் உள்ள ஒரு குடும்பத் திற்கு 30 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர்கள் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொண்டு தால், விவசாயி குடும்பம் ஒரு 15 ஏக்கர்களை சொந்த சாகுபடிக்கு வைத்துக் கொண்டு மற்ற 15 ஏக்கரை குத்தகைக்கு விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள வயது வந்த ஒரு பையன் சில காலம் கழிந்து அந்த குத்தகைக்கு விட்டிருக்கும் 15 ஏக்கர் நிலத்தை தான் சொந்த விவசாயம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினால் இந்தச் சட்டப் பிரகாரம் அந்நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. ஆக, தன் சொந்த நிலத்தில் தனக்கு சொந்த சாகுபடி செய்ய முடியவில்லை என்று நிலை ஏற்படும்போது அவனுக்கு நீங்கள் என்ன வேலை கொடுக்கப் போகிறீர்கள்? பின், எப்படி விவசாயம் அபிவிருத்தி அடைய முடியும்? வருமான வரி, தொழில் வரி போன்ற வரியை ஒருவன் கொடுக்கிறான் என்றால் அவன் சொந்த சாகுபடிக்கு நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. பஞ்சாயத்திற்கு வருமானம் வருகிறது என்று சொல்லி ஒருவனிடமிருந்து தொழில் வரி என்று எட்டணை வாங்கி விட்டால்கூட அவன் சொந்த சாகுபடிக்கு நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. அதே போன்று பல விவசாய குடும்பங்களில் உள்ளவர்கள் இன்று பலயிடங்கனில் உத்தியோகம் பார்த்து வருகிறார்கள். அப்படி உத்தியோகத்தில் இருப்பவர் ஒருவர், அந்த உத்தியோகம் பிடிக்காமல் அதை விட்டு விட்டு வந்திருக்கலாம். உத்தியோகம் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டு நிலத்தை சொந்த சாகுபடி செய்து கொண்டு வாழலாம் என்று வரும்போது அவனால் நிலத்தை எடுத்து விவசாயம் செய்ய முடியாது. டென்னன் கையில் தான் ஆயுள் காலம் பூராவும் நிலம் இருக்கும். எங்கள் கோவை ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு நேரடியாக நிலத்தை உழுது வாழக் கூடியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள், பல ஏக்கர்கள் வைத்துக் கொண்டு. ஆக, நான் சொல்வது என்னவென்றால் விவசாய குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள், ஒரு வேலைக்கு என்று சென்று விட்டு பின்னால் வந்து நாமே விவசாயம் செய்யலாம் என்று வரும்போது அவர்களுக்கு விவசாயம் செய்ய—குத்தகைக்காரர்களிடமிருந்து நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ள ஒரு நிலை வருகிறதென்றால், வரை செய்யப்பட வேண்டும். அடுத்தபடியாக விதிவிலக்கு கொடுக்கக் கூடிய நிலங்களை எடுத்துக் கொண்டால், மலைப் பிரதேசங்களிலுள்ள நிலங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது, அதாவது ஷெட்யூலில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ள மலைப் பிரதேசங்களுக்கு, அதோடு அரசாங்கம் அப்போதைக்கப்போது கெஸ்ட் நோட்டீஸ்பிக்கேஷன் மூலம் விதிவிலக்கு அளிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தாலவாடி பிரிக்காவை எடுத்துக் கொண்டால் அது பூராவும் மலைப் பிரதேசம் நீலகிரியோடு இணைந்த பகுதி. பர்கூர் கிராமமும் மலைப்பிரதேசத்தை சேர்ந்தது. எனவே தாலவாடி, ராக்கா, பர்கூர், இடமயம் ஆகிய மலைப் பிரதேசங்களுக்கு, மற்ற மலைப்பிரதேசங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விலக்குபோல் விதிகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும். கால்நடைகளுக்கு என்று ஒதுக்கப் பட்டிருக்கும் நிலங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிலங்களுக்கும் ஓரளவு உச்சவரம்பு வைத்தால் நன்றாக இருக்குமென்று கூறிக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI R. SUBRAMANIAM : கனம் சபைத் தலைவி அவர்களே, நான் இந்த உச்சவரம்புச் சட்டத்தை வரவேற்று ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த உச்சவரம்புச் சட்டத்தில் 30 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர் என்று நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதை சிலர் அதிர்ஷ்டம் என்றும் சிலர் குறைவு என்றும் இங்கு பேசிய அங்கத்தினர்கள் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் இந்த உச்சவரம்புச் சட்டம் எந்தமாதிரியான சூழ்நிலையில் புகுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் கவனித்தால் இந்த 30 ஏக்கர் என்று சொல்வது நியாய

16th April 1960]

[Sri R. Subramaniam]

மான உச்சவரம்பு என்றே நமக்குத் தோன்றும். இப்பொழுதுள்ள சூழ்நிலையில் வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரத் துறையில் விவசாயப் பொருளாதாரத்தை மட்டும்தான் நாம் கட்டுப்படுத்த முன்வந்துள்ளோம். மற்ற துறைகளில் எவ்வளவு வருமானம் வந்தபோதிலும் கூட அதைக் கட்டுப்படுத்த நாம் முன்வரவில்லை. இதற்கு முன்னதாக அதிக நிலம் வைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஓரளவு வாழ்க்கைத்தரத்தை நல்ல முறையில் நடத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இப்பொழுது நாம் திடீரென்று உச்ச வரம்பு கட்டுவதால் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைத்தரத்தை ஓரளவு கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் 1950-ம் ஆண்டை டேலிக் வாராக வைத்துப் பார்த்தால் இப்பொழுது வாழ்க்கைத்தரம் இரண்டு மடங்காக அதிகரித்திருப்பதை நாம் பார்க்கமுடியும். இப்படி அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரம் அதிகரித்துக் கொண்டு ரொம்ப காலத்தில், நாம் அதைக் கட்டுப்படுத்த முன் வந்திருக்கும்போது, இந்த 30 ஏக்கர் என்று உச்ச வரம்பு கட்டியிருப்பது நியாயமானதே என்றுதான் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கங்கை, யமுனை பாய்ச்சுடிய இடங்களில் கூட, யூ.பி., பெப்சு., பீஹார் போன்ற இடங்களில் கூட 30 ஏக்கர்கள் என்று கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எனவே, நமது மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் 30 ஏக்கர் என்று சொல்வது அதிகம் இல்லை என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, அவர்களுக்கு காம்ப்ன்ஸேஷன் கொடுத்திருப்பது சம்பந்தமாக, நமது மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில், எல்லா ராஜ்யங்களிலும் கடைசியாக இப்பொழுது இந்த உச்சவரம்பு கொண்டு வந்திருக்கிறபடியால் மற்ற ராஜ்யங்களில் உள்ள சங்கடங்களை எல்லாம் நன்கு அலசிப்பார்த்து பொதுமான காம்ப்ன்ஸேஷன் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே எந்தவிதமாகப் பார்த்தாலும் எந்த மிராசதார்டனும் இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற காம்ப்ன்ஸேஷன் குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு இடமில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்த படியாக ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பொறுத்த வரையில் பல வகைகளில் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நஞ்சை நிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் நான்கு விதமாக பாகுபாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. 10 ரூபாய்க்கு அதிகமாக கிஸ்தி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களாக இருந்தால் 30 ஏக்கர் என்றும், எட்டு ரூபாய் முதல் 10 ரூபாய் வரை கிஸ்தி செலுத்தக்கூடிய நிலங்களாக இருந்தால் 35 ஏக்கர் என்றும், நான்கு ரூபாய் முதல் எட்டு ரூபாய் வரை கிஸ்தி செலுத்தக்கூடியதாக இருந்தால் 48 ஏக்கர்கள் என்றும் பிரிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதோடு நான்கு ரூபாய்க்கும் கீழே கிஸ்தி செலுத்தக்கூடியதாக இருந்தால் 60 ஏக்கர் என்றும் இவைகள் எல்லாம் சரிசுமமாக இருக்கும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதே நேரத்தில் புஞ்சை நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் சர்க்கார் முதல்தர பாசன வசதியுள்ள முதல் தரமான நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால் 35 ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு அடுத்தபடியாக, நான்கு ரூபாய்க்கு மேல் எட்டு ரூபாய்க்கு கீழ் கிஸ்தியுள்ளதும் சர்க்கார் பாசன வசதியுள்ளதுமான நிலங்களில் 48 ஏக்கர் என்றும், பாசன வசதியில்லாத இடமாக இருந்தால் அதோடு இரண்டு ரூபாய்க்கு மேல் எவ்வளவு கிஸ்தி செலுத்துவதோ இருந்தாலும் அதில் 75 ஏக்கர்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு ஒன்றாகால் ரூபாய்க்கு கீழே கிஸ்தியுள்ளதாக இருந்தால் 120 ஏக்கர்கள் என்றும், ஒன்றாகால் ரூபாயிலிருந்து இரண்டு ரூபாய் வரையில் கிஸ்தியுள்ள நிலங்களாக இருந்தால் 90 ஏக்கர்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் புஞ்சை நிலம் ஐந்து ஐட்டங்களாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒன்றை மட்டும் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பொதுவாக இதைப் பொறுத்தவரையில் நஞ்சை நிலங்களுக்கு சிறிது பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இப்போது சொல்லப்பட்டிருப்பதன்படி பார்த்தால் நான்கு ரூபாய்க்கும் கீழே கிஸ்தி செலுத்தக்கூடிய நஞ்சை நிலமாக இருந்தால் 60 ஏக்கர்கள் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. தண்ணீர்

[Sri R. Subramaniam]

[16th April 1960]

இல்லாத தோட்ட நிலமாக இருந்தால், இரண்டு ரூபாய்க்கு மேல் கிஸ்தியுள்ள நிலமாக இருந்தால் 75 ஏக்கர்கள் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இவ்விதம் இருப்பதை எடுத்துக்கொண்டால், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில் நான்கு ரூபாய் கிஸ்தியுள்ள நிலங்களில் கிடைக்கின்ற வருமானத்தை எடுத்துக்கொண்டால், செலவு போக கிரான் இன்கம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு நான்கு மூட்டை ஐந்து மூட்டை நெல் கிடைக்கிறது. நெட் இன்கம் மூன்று மூட்டை என்று வைத்துக்கொண்டாலும் கூட அறுபது ஏக்கரில் 180 மூட்டை கிடைக்கிறது. இதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு மனிதன் தனது வாழ்க்கைத்தரத்தை நடத்தக்கூடிய வசதி இதன் மூலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் தோட்டக்கால் நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால், சில இடங்களில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 15 மூட்டை 20 மூட்டை வருமானம் கிடைக்கின்றன. ஆனால் இப்போது கூறப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால் இந்த இரண்டையும் ஒன்றாக சேர்த்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே தண்ணீர் கிடைக்கக்கூடிய நிலங்களுக்கு இன்னும் சிறிது சலுகை காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு அடுத்தபடியாக, கோவில் நிலத்தைப்பொறுத்தவரையில், உச்ச வரம்பு கட்டவில்லை என்றே சொல்லலாம். 200 ஏக்கர் கொடுத்துவிட்டு பாக்கியுள்ள நிலங்களை எடுத்து வருடாவருடம் அதில் கிடைக்கக்கூடிய நெட் இன்கம் கொடுத்து விடலாம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு, கோவிலுக்கு சொந்தமான மாம், கட்டிடம், மெஷினரி இவைகளுக்கும் இதனுடைய மதிப்பின் அளவின் பேரில் நான்கு சதமானம் வட்டி கொடுக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதையும் நாம் நன்றாக கவனிக்கவேண்டும். மாம், மெஷினரி இவைகள் எல்லாம் நிலையானவை அல்ல. அதிலும் இப்போது இருக்கின்ற மதிப்பு இன்னும் 15 வருடங்களுக்கு இப்படியே இருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகவே இப்போது இருப்பதை அப்படியே வைத்துக் கொண்டிருந்தால் பின்னால் இது தொந்தரவு தரக்கூடியதாகத்தான் இருக்கும் என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். மடங்களை பொறுத்தவரை இரண்டு வேண்டுமானால் இப்போது 200 என்று இருப்பதை 100 என்று குறைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் கோவில் நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் இருக்கக்கூடிய நிலங்களுக்கு உச்சவரம்பு ஏற்படுத்தாமல், கோவில் நிலங்களை எல்லாம் சர்க்காரே ஏற்றெடுத்து, கோவில்களுக்கு அதிலிருந்து நெட் ஆன்வல் இன்கம் என்ன கிடைக்கின்றதோ அதை சர்க்காரே கொடுத்துவிட்டு இம்மாதிரி எடுக்கப்பட்ட நிலங்களை எல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்ய, அந்தந்த இடங்களில் நிலமில்லாது இருக்கும் மக்களை சேர்த்துக்கொண்டு செய்யலாம் என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்போது இருப்பதை வைத்துக்கொண்டுப் பார்த்தால் இனிமேல் கடவுள் பேருக்கு எழுதி வைக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். முன்பு எல்லாம் சாக்கூடிய காலத்தில் பலர் தங்கள் சொத்துக்களை கடவுள் பேருக்கு எழுதி வைத்திருப்பதாக தெரிகிறது. ஆகவே இவைகளை பாதுக்காக்கின்ற முறையில், கோவில் நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் உச்சவரம்புத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். அதோடு, காட்டில் பிரீடிங், டைரி பார்மிங், சர்க்கரை (சுகர்) பாக்கரி முதலியவைகளுக்கு இதில் நாம் உச்சவரம்பு கட்டவில்லை. ஆனால் இப்போதும் இതിலுள்ள மூன்று விதங்களிலுள்ள தொழிலுக்கும் கட்டுப்பாடு கிடையாது. ஏதோ இதற்காக லான்ட் பார்ன் நிலங்களை எல்லாம் விநியோகம் செய்யும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கரை பொறுத்த அளவில் அவர்கள் கேட்கின்ற அளவு நிலத்தை நாம் கொடுக்கத்தான் போகிறோம். இப்போதுள்ள நிலத்திற்கு எந்த விதமான கட்டுப்பாடும் இல்லை. ஆனால் இனிமேல் காட்டில் பிரீடிங் வைப்பதாக இருந்தால் மேய்ச்சல் தரைக்காக ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 1½ ரூபாய்க்கும் கீழ் கிஸ்தி செலுத்தக்கூடிய 50 ஏக்கர் வரை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது வைத்துக் கொண்டிருப்பவருக்கும் இனிமேல் வைக்கப் போகிறவர்களுக்கும் வித்தியாசம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது வேண்டுமானால் நாம் காட்டில் பிரீடிங்-காக ஆயிரம் ஏக்கர் வேண்டும் என்றாலும் கொடுக்கலாம். இதற்கெல்லாம் உச்ச வரம்பு கட்டி கட்டுப்படுத்தவேண்டிய அவசியமில்லையென்று விடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த

16th April 1960]

[Sri R. Subramaniam]

உச்ச வரம்பு எதற்காக கொண்டு வருகிறோம். ஏதோ விவசாயத் துறையில் மனிதனுக்கு மனிதன் அதிகமான வருமானம் இருக்கக்கூடிய நிலை இருக்கக்கூடாது, அவ்விதமில்லாத ஒரு சோஷலிஸ சமுதாயத்தை, மனிதனுக்கு மனிதன் வித்தியாசமில்லாத, இடத்திற்கு இடம் வித்தியாசமில்லாத நிலைமையை கொண்டு வரவேண்டும் என்பதுதான் குறிக்கோள். அவ்விதமிருக்கும்போது இதில் இந்தவிதமான வித்தியாசங்கள் எதற்கு என்பதுதான் எனக்கு தெரியவில்லை. மனிதனுக்கு மனிதன் இடத்துக்கு இடம் வித்தியாசம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றி நன்றாக கவனித்து ஆவன செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். மேலும் ஆர்ச்சர், தோப்பு இவைகளுக்கு எல்லாம் உச்சவரம்பு கிடையாது என்று இருக்கிறது. சாதாரணமாக தோப்புகளை எடுத்துக் கொண்டால் நம்முடைய முதாதையர்கள் தங்களுடைய தோப்புகளை கொடுத்திருப்பார்கள். ஆனால் இப்போது அதில் நாம் பலவிதங்களில் கல்டி இவைகள் செய்து, அதிலிருந்து வருஷா வருஷம் எவ்வளவோ லாபத்தை அடைந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, இதற்கு உச்சவரம்பு வேண்டியது இல்லை என்று சொல்வது நியாயமல்ல. தென்னந்தோப்பை எடுத்துக் கொண்டால், ஏக்கர் ஒன்றுக்கு குறைந்தது வருடம் ஒன்றுக்கு 200 ரூபாய் கிடைக்கும். இவ்விதம் 30 ஏக்கருக்கு என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் 6,000-ரூபாய்க்கு குறையாமல் கிடைக்கும். பிளானிங் கமிஷன் திட்டப் படிப் பார்த்தால் ஒரு குடும்பத்திற்கு family holding போதும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பாமலிஹோட்டிங் வருமானம் 1,200 ரூபாய் என்றே 3,600 ரூபாய் வருமானமாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் பார்த்தால் இரன் மூலமா அதிகமாகத் தான் கிடைக்கிறது. ஆகவே இதற்கு விதியிலக்கு அளிக்கவேண்டியது அவசியம் என்று தோன்றவில்லை.

ஸ்ரீதன லான்ட்-களை பொறுத்தவரையில், இதற்கு தேவைப்படாத விளக்கங்கள் எல்லாம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக சொல்லப்பட்டிருக்கும் விளக்கத்தில், எப்படி இவைகள் எல்லாம் இணைப்பது, எப்படி இவைகள் கிடைக்கிறது, என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கல்யாணம் ஆன பெண்ணுக்கு கொடுக்கலாம், ஆனால் கல்யாணமாகாத பெண்ணுக்கு கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கல்யாணம் ஆன பெண் என்று எடுத்துக்கொண்டால், அவளுடைய தாய், தகப்பன், தம்பி எல்லோரும் கொடுக்கலாம். ஆனால் கல்யாணமாகாத பெண்ணுக்கு தாய்மட்டுமே கொடுக்கலாம். உண்மையில் பார்த்தால் நாம் குடும்பக்கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்த முறையில் கல்யாணமாகாத பெண்கள் குடும்பத்தை பெருக்காமல் இருக்கும்போது வால்ன்டிரி இம்பொலிஷனாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள், இதற்கு ஏன் பாரபட்சம் காட்டவேண்டும் என்பதுதான் தெரியவில்லை. கல்யாணமானவர்களுக்கு எந்தவிதத்தில் வேண்டுமானாலும் சொத்து வரலாம். கல்யாணமாகாதவர்களுக்கு மட்டும் இதில் சலுகை கொடுக்கக்கூடாது என்று சொல்வது சரியல்ல. ஆகவே கல்யாணம் ஆனவர்களுக்கு என்றும் கல்யாணம் ஆகாதவர்களுக்கு என்றும் ஏன் வித்தியாசம் காட்டப்பட வேண்டும். இதற்கு என்ன அவசியம் என்று தெரியவில்லை. ஆகவே இதைப்பற்றியும் நன்றாக ஆலோசனை செய்து பார்த்து இதில் பாகுபாடு இல்லாமல் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், நடுத்தர குத்தகைதாரர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் இந்த சமூகத்திலுள்ள ஏழை மக்களின் ரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்றவர்கள். இந்த மசோதாவில் இவர்களுக்கு முக்கியமான இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. அது மட்டுமல்ல, டெனன்ட்டுக்கு நஷ்ட ஈடாக நெட் ஆன்வல் இன்கம்மில் எட்டில் ஒன்று கொடுக்கும் போது இவர்களுக்கு அதில் ஐம்பது சதமானம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் இருந்தால் ஒருக்காலும் இந்த நாட்டில் சமூகமாக டெனன்ட்டுகள் வாழ முடியாது, சந்தோஷகரமாக வாழ முடியாது. ஆகவே இந்த நாட்டிலிருந்தே நடுத்தர குத்தகைதாரர்கள் சூழிக்கப்படவேண்டும்.

[Sri R. Subramaniam]

[16th April 1960]

அத்துடன் கூட, இந்த நிலச் சட்டம் வருவதால் அநேக நிலமில்லாத விவசாய மக்கள் தங்களுக்கு நிலம் கிடைக்கும் என்று எவ்வளவோ நாளாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இப்போது இந்த நிலச் சட்டம் வருவதால் எந்த வித சாதகமும் கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றால் இப்போது சர்க்காருக்கே எவ்வளவு நிலம் கிடைக்கும் என்று தெரியவில்லை. நிலம் கிடைத்தால் எப்படி—எந்த விதத்தில்—விநியோகிக்கப்படும் என்று போட்டிருக்கவேண்டும். இந்தியாவிலுள்ள மற்ற ராஜ்யங்களில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள எல்லா பில்களிலும் கிடைக்கக் கூடிய நிலத்தை எப்படி விநியோகிப்பது என்று போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மசோதா விலே ஒரே ஒரு வாசகத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள்—அதாவது நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுகின்றவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கப்படும் என்று. கிடைக்கக்கூடிய நிலத்தை எந்த விதத்தில் விநியோகிப்பது என்பதைப் பற்றி “ஸ்டாச்சுடரி ப்ரொவிஷன்” வேண்டும்—அதாவது இந்த சட்டத்திலேயே இடம் இருக்கவேண்டும். ஈஸ்ஸ் மூலம் செய்வது நல்லதல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. விவசாயிகள் நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் என்ன நினைத்திருந்தார்கள்? இந்த நிலச் சட்டத்தினால் அவர்களுக்கு நிலம் கிடைக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதற்கு பதிலாக இப்போது இரண்டு விதத்தில் அப்புறப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

ஒருவன் உச்ச வரம்புக்கு மேல் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் மேலே யுள்ளதை சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்கிறது. இப்போது இந்த மசோதாவில் 5 ஏக்கர் வரையில் ஒருவன் சொந்த உபயோகத்திற்கு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. ஆகையால் இந்த நிலத்தையும் நிலச் சொந்தக்காரர் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இப்போது கணம் நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள். அதே போல் ஏற்கெனவேயே 50 சதவீதம் குத்தகைதாரர்கள் நீக்கப்பட்டு விட்டார்கள். இந்தச் சட்டத்தினால் மேலும் நீக்கப்படுவார்கள் என்பது திண்ணம். இதிலே என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள்? ஏதோ சிறு மிராசதாரர்களுக்கு 5 ஏக்கர் வரையில் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதனால் எத்தனை டெனெண்ட்ஸ் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுவார்கள்? ஆயிரக்கணக்கான டெனெண்ட்ஸ் வெளியேற்றப்படுவார்கள். இந்தச் சட்டத்தினால் நன்மை வரும் என்று எதிர்பார்த்ததற்குப் பதிலாக அவர்களுக்கு பாதகம்தான் கிடைக்கின்றது. 5 ஏக்கர் நிலம் உள்ளவர்கள் 1956-57-லும், 1957-58-லும் ப்ரொபெஷன் டாக்ஸ், இன்கம் டாக்ஸ், ஸேல்ஸ் டாக்ஸ் கட்டாதவர்கள் தங்கள் சொந்த உபயோகத்திற்கு நிலத்தை பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இப்போது என்ன என்று சொல்லப்படவில்லை. இப்போது கட்டிக்கொண்டு இருந்தாலும், 1959-60-ல் ஸேல்ஸ் டாக்ஸோ, இன்கம் டாக்ஸோ, அல்லது ப்ரொபெஷன் டாக்ஸோ கட்டிக்கொண்டு இருந்தாலும் நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று தான் தோன்றுகிறது. 5 ஏக்கர் நிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள் வெளியே என் சென்றார்கள்? வேறு உத்தியோகத்தை நாடி சென்றார்கள். இப்போது வயலையே நம்பி உழைத்துக் கொண்டு இருந்து வந்த விவசாயிகளை நீங்கள் அப்புறப்படுத்துகின்றீர்கள். ரான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். இங்கே பேசக்கூடிய எம். எல். ஏ.-க்கள் எல்லோரும் சிறு நிலச்சுவாந்தார்களுக்குச் சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்றுதான் பேசினார்கள். டெனெண்ட்ஸ் ஸீலிங் 3 ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் அந்த மாதிரி இந்த 5 ஏக்கரை மூன்று ஏக்கராகக் குறைத்து நேரடியாக விவசாயம் செய்யவேண்டுமென்று வைத்துவிடுங்கள். சட்டம் வந்து விட்டது என்று நிலத்தை வாங்கிக் கொண்டு விட்டு மதராஸிலோ அல்லது பம்பாயிலோ போயிருந்தால் என்ன பிரயோசனம். இவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கலாம் என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை. இதனால் ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள் அப்புறப்படுத்தப்படுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

16th April 1960]

[Sri R. Subramaniam]

அடுத்தபடியாக குடியிருப்பில் எவ்வளவோ எதிர்பார்த்தோம், ஆனால் ஏமாற்றம்தான் கிடைத்திருக்கிறது. பரம்பரையாக நிலத்தில் வேலை செய்யக் கூடியவர்கள், மிராசுதார்களை நம்பி வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர்கள், அவர்கள் 2 வருஷம் வரையில் வெளியேற்றப்படமாட்டார்கள். டெர்ம்ஸ் அண்ட் கண்டிஷன்ஸ்க்கு உட்பட்டு 2 வருஷங்களுக்கு பிறகும் இருக்கலாம் என்று இருக்கிறது. இதிலே டெர்ம்ஸ் அண்ட் கண்டிஷன்ஸ் என்ன ? அவர்களுடைய டெர்ம்ஸ் அண்ட் கண்டிஷன்ஸ் எல்லாம் “உன் பையனை மாடு மேய்க்க விடவேண்டும், குறைந்த கூலிக்கு வேலை செய்ய வேண்டும்” என்பதுதான். இதுதான் டெர்ம்ஸ் அண்ட் கண்டிஷன்ஸ். இதை யெல்லாம் சர்க்காரே ஏன் வற்புறுத்துகிறது. இதிலே எந்த விதமான நிவாரணமும் ஏற்படவில்லை. இவ்வளவு பெரிய புரட்சிகரமான ஒரு பிஸிஸைக் கொண்டுவரும்போது குடியிருப்பு மனை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் என்ன இருக்கிறது? சாதாரணமாகப் பார்த்தால் அந்தக் காலத்தில் பாரத யுத்தமே குடியிருப்பு மனையினால் தான் ஏற்பட்டது. பாண்ட வர்களுக்கு குடியிருப்பதற்கு 5 மனை கூட தர முடியாது என்று சொன்ன வுடன் தானே தருமபுத்திரர் துரியோதனனிடம் யுத்தத்திற்கு வரும்படி சொல்லியனுப்பினார். குடியிருப்பு மனையினாலேயே பாரதயுத்தமே ஏற்பட்டால், குடியிருப்பு மனை இல்லாமல் இருந்தால் எவ்வளவு கஷ்டம் என்பது சுகவாசிகளுக்குத் தெரியாது. இது கஷ்டப்படக் கூடியவர்களுக்குத் தான் தெரியும். குடியிருப்பு மனையைப் பொறுத்த வரையில் சர்க்கார் தாராள சிந்தனையுடன் வாங்கி குடியிருப்பவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இத்துடன் கூட இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் கனம் ராமச்சந்திரன் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள் இதிலே ஏகப்பட்ட டெபெனிஷன்கள், இங்கு பார்த்தால் அங்கு பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. ஒரு வேளை இது லாயர்களுக்குப் புரியுமோ என்னவோ தெரியவில்லை. “ஆர்டினரி லே மேன்” நன்றாகப் படித்தவன் நன்றாக புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை, இதிலே பல வித டெபெனிஷன்கள், பலவித போட்டுகள், பலவித டிரிப் யூனல்கள், இம்மாதிரி அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் செலவே அதிகமாக ஆகிவிடும் போல் இருக்கிறது. இதை வலிம்பளிப் பண்ணவேண்டும். இதிலே ஷைக்ர போட்டு என்று ஒரு போட்டு, லாண்ட் போட்டு என்று ஒரு போட்டு இருக்கின்றன. ஷைக்ர சம்பந்தப்பட்ட வரையில் எக்ஸ்பெர்ட் ஒருவராகப் பார்த்து அவர்களுடைய ரெபரெஸண்டேஷன்களை அனுப்பி இதை லாண்ட் போர்ட்டில் செய்யலாம். பலவித போட்டுகள், பலவித டிரிப் யூனல்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதை வலிம்பளிப் செய்ய வேண்டும், சட்டத்தை வலிம்பளிப் செய்வதோடு அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் செலவையும் குறைக்கவேண்டும். உச்சவரம்பினால் கிடைக்கக் கூடிய நிலம் பூராவுமே அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் செலவில் போய்விடுமோ என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இப்போது 30 ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்போதே நிலச் சுவாந்தாரர்களெல்லாம் 30 ஏக்கருக்கு மேல் இல்லாமல் குறைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். இன்னும் சில இடங்களில் நாம் நிலம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கும்போல் இருக்கிறது. ஏனென்றால் 4 ரூபாய்க்குக் கீழ் இருக்கக்கூடிய நிலமானால் 60 ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று போட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் கூட தங்களுடைய நிலங்களை 30 ஏக்கருக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். ஆகையால் நீங்கள் எதிர்பார்த்த அளவு நிலம் கிடைக்காது. எதிர்பார்த்ததில் 4-ல் ஒரு பங்குதான் கிடைக்கும் என்பது திண்ணம். நிலத்தை வழங்கும் காலத்தில் நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு முதல் சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. நிலங்கள் அத்தனையையும் சேர்த்து கோவாபரேஷன் பார்மிங் வைத்து, அக்கிரகல்சரல் லேபர்ஸை ஷேர்ஹோஸ்ட்ஸாக வைத்து அந்த முறையில் நடத்த வேண்டுமென்று நான் தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI M. SELVARAJ : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இன்று சபையின் முன்பு வைத்திருக்கும் நில உச்ச வரம்பு மசோதாவின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த இரண்டு நாட்கள்

[Sri M. Selvaraj]

[16th April 1960]

விவாதத்திலே இந்தச் சட்டம் கொண்டு வந்ததிலே ஆளும் கட்சி அங்கத்தினர்கள் ஒரு சிலர் சட்டத்தில் உள்ள ஓட்டைகளைக் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டினார்கள். பொதுவாக மிராசுதாரர்களை பாதுகாக்கின்ற அளவில் இந்தச் சட்டம் வந்திருக்கிறதேயொழிய, மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கையிலே கொடுத்திருக்கின்றபடி.

- “(i) no place for intermediaries;
(ii) land must belong to the tiller;
(iii) develop farmer's personality;
(vi) there should be no scope for exploitation of one class by another.”

இந்த வகையில் பல குறியீடுகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்—அந்த வகையில் இல்லை. எந்த அளவில் மிராசுதாரர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது என்று பார்க்கும்போது சில வியாக்கியானங்களைப் பார்க்கும் நேரத்தில், உச்ச வரம்பு என்று 30 ஏக்கர் வைத்திருக்கிறார்கள். 30 ஏக்கர் என்று உச்ச வரம்பு வைத்து இதிலே பல விதி விலக்குகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய பண்ணைகளுக்கு, ஷேக்கர் பாக்கிரிக்கு, கிரேலிங் லாண்டிஸுக்கு, கோயில் நிலங்களுக்கு, ஆதின நிலங்களுக்கு விதி விலக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி பலவிதமாகக் கொடுத்து மலையிட இருக்கக் கூடிய நிலங்களுக்கும் விதி விலக்கு கொடுத்து மிராசுதாரர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்திருக்கிறார்கள். நஷ்ட ஈட்டைப் பார்க்கும்போது, நஷ்ட ஈடு கொடுக்கும் முறையில் அதிக அளவு நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் நான் இந்த சர்க்காருக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். இதே சர்க்கார், நெய்வேலியில் நிலக்கரி எடுப்பதற்காக நில ஆர்ஜிதச் சட்டத்தை 1953-ம் ஆண்டில் கொண்டுவந்ததாகக் கூறுகிறது; அந்தச் சட்டத்திற்கு 1947-ம் ஆண்டிலிருந்து ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் எஃப்.பெக்ட் கொடுத்தார்கள். அங்குள்ள நிலங்களுக்கு 1947-ம் ஆண்டில் என்ன மார்க்கெட் வால்யூ இருந்ததோ அதன்படி தான் அவைகள் சம்பந்தமாக நஷ்டயீடு கொடுக்க வேண்டுமென்று சட்டம் செய்தார்கள். அதனால், நெய்வேலிப் பகுதியில் வாழ்ந்துவந்த ஏழை விவசாய மக்கள் பெரும் பாலோர் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டவர்களில் 2 அல்லது 3 அல்லது 5 ஏக்கர்களுக்கு மேல் அதிக அளவுக்கு நிலம் இல்லாதவர்கள் தான் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 250 அல்லது 300 அல்லது 400 ரூபாய்க்கு மேற்படாதபடி நஷ்டயீடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நில உச்சவரம்பு மசோதா மிராசுதாரர்களைப் பாதுகாக்கும் முறையில் அமைந்திருக்கிறது. நிலச்சவாந்தாரர்களுக்கு நிலத்திலிருந்து வரும் வருமானத்தில் 12 சதவிகிதம் நஷ்டயீடு என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புகையிலை சாகுபடி செய்பவர்களைப் பொறுத்தவரையில், 4,000, 5,000 ரூபாய் வருமானம் பெறக்கூடியவர்களுக்கு 250, 300, 500 ரூபாய் தான் நஷ்டயீடு கொடுக்கப்படுகிறது. என்ன இந்த வித்தியாசம்? நெய்வேலி சம்பந்தமான 1953-ம் ஆண்டுச் சட்டத்திற்கு ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் எஃப்.பெக்ட் கொடுத்ததுபோல இந்தச் சட்டத்திலும் இந்த ஷரத்திற்கு ஏன் ரெட்ராஸ்பெக்டிவ் எஃப்.பெக்ட் கொடுக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். இதற்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில முக்கியமான விஷயங்களை ஸெலெக்ட் கமிட்டியில் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சமூகத்திலுள்ள பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வை நீக்க வேண்டுமென்றும், சமுதாயத்தில் உண்மையான பரவலான முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்றும், ஏழைகள் உயர்ந்த படிக்கு வரவேண்டுமென்றும் நினைக்கும் நாம் நில உடைமை உச்ச வரம்பை ஏன் 30 ஏக்கராக நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அந்த வரம்பை 10 அல்லது 15 ஏக்கராக நிர்ணயித்தால் போதாதா? மற்ற மாநிலங்களில் நில உடைமை உச்ச வரம்பை நிர்ணயிக்கும்போது, விவசாய

16th April 1960]

[Sri M. Selvaraj]

வருமானம் வருடத்திற்கு உயர்ந்த பட்சமாக 3,500 அல்லது 5,000 ரூபாய் இருக்கும் வகையில் அதை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். மேலும், நஷ்டயீட்டைப் பொறுத்தவரையில், பம்பாயில் ஸ்லாப் லிஸ்டெத்தைக் கையாண்டு, நிலங்களை தரவாரியாகப் பிரித்து, முதல் தர நிலங்களுக்கு ஏக்கருக்கு 1,200 ரூபாய் நஷ்டயீடு, இரண்டாம் தர நிலங்களுக்கு ஏக்கருக்கு 800 ரூபாய் நஷ்டயீடு, மூன்றாம் தர நிலங்களுக்கு ஏக்கருக்கு 600 ரூபாய் நஷ்டயீடு, நான்காம் தர நிலங்களுக்கு ஏக்கருக்கு 400 ரூபாய் நஷ்டயீடு என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, என் இந்த சர்க்கார் மாத்திரம் மிராசதார்களுக்குச் சாதகமாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்க விரும்புகிறேன். குத்தகைதாரர் இருக்கக்கூடாது, இன்டெர்மீடியரீஸ் இருக்கக்கூடாது என்று நாம் சொல்லிவருகிறோம். நேற்று முன் தினம் இங்கு பேசிய கனம் சீர்காழி தொகுதி அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. மணி, இந்த மசோதா வருவதற்குள் போன் ஆண்டு கிட்டத்தட்ட 20,000 பட்டாக்கள் புதிதாக வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன, மிராசதார்கள் நிலங்களை அந்த அளவுக்குப் பிரித்துவைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார். மேலும், 5 ஏக்கர் நிலமுள்ளவர்கள், அவர்கள் விற்பனை வரியோ தொழில் வரியோ கட்டாதவர்களாக இருந்தால், அவர்களே நேரிடையாக நிலத்தில் விவசாயம் செய்யலாம் என்று விதி வைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாகவும் பல விவசாயிகள் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவார்கள் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. நிலங்களில் பரம்பரையாகப் பயிரிட்டு வரும் விவசாயிகள் வெளியேற்றப்பட முடியாத வகையில் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் முறையில் இந்த மசோதாவைத் திருத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பெர்ஸனல் கல்டிவேஷனைப் பொறுத்தவரையில் நிலம் இருக்கும் இடத்திலிருந்து 5 அல்லது 10 மைல் தூரத்திலோ அல்லது நிலம் இருக்கும் தாலுகாவிலோ இருப்பவர்களுக்கே பெர்ஸனல் கல்டிவேஷனுக்கு நிலம் வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கவேண்டும். மற்றப்படி வெகுதூரத்திலுள்ள நகரங்களில் உள்ளவர்களோ, 200, 300 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளவர்களோ பெர்ஸனல் கல்டிவேஷனுக்கு நிலம் வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கக் கூடாது. அதற்குரிய முறையில் மசோதாவை லெலெக்ட் கமிட்டி பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இந்தச் சட்டம் வந்தவுடன் நமக்கு அதிகமான நிலங்கள் கிடைத்துவிடும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் இங்கு பேசிய அத்தனை அங்கத்தினர்களும், நாம் எதிர்பார்க்கும் அளவு அதிகமான நிலம் கிடைக்காது என்பதை எடுத்துக்கூறினார்கள். எனவே, லெலக்ட் கமிட்டியார் இதுசம்பந்தமான ஷரத்துகளையும் நன்றாகப் பரிசீலித்து ஓரளவுக்கு ஏழை விவசாயிகளுக்குச் சாதகமான முறையில் மசோதாவைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். கோவில்களுக்கு நில உடைமை உச்ச வரம்பு 200 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று இந்த மசோதாவில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது ; மடாதிபதிகளுக்கும் அதே அளவு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிலங்களை கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்து, அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை கோவில்களுக்கும் மடாதிபதிகளுக்கும் கொடுத்துவிட்டு பாக்கியை விவசாயிகள் அனுபவிக்கும் வகையில் சட்டமியற்ற வேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த மசோதா பொதுவாக மிராசதார்களைப் பாதுகாக்கும் மசோதா வாகவே அமைந்திருக்கிறது. தஞ்சாவூரில் உள்ள ஒரு பெரிய மிராச தாருக்கும் கோயம்புத்தூரிலுள்ள ஒரு பெரிய மிராசதாருக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய முறையிலேயே இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. கரேவிற்ப் ஃபீல்ட்ஸுக்காக 50 ஏக்கர் என்று நிர்ணயித்திருந்தாலும் இந்த மசோதா பொதுவாக மிராசதார்களுக்குச் சாதகமாகவே அமைந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் தேர்தலுக்கு சமீப காலத்திலாவது இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்தது குறித்து சந்தோஷப்படுகிறேன். ஏழை விவசாயிகள் நன்மையடையும் வகையில் மசோதாவை லெலெக்ட் கமிட்டி மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[16th April 1960]

* SRI R. SRINIVASA IYER: Mr. Speaker, Sir, I welcome this legislation more particularly now because the landowners of the whole State must also equally welcome this legislation. The thin end of the wedge between the tenants and the landowners was introduced in 1952 when Act XIV of 1952 was passed and hammered in so that their relationship may be severed farther and farther by subsequent spate of legislation. I believe this legislation will be the last of such legislations and the landowners must thank the Government for at least bringing forward now this legislation which will in a way sever the relationship between the landowner and the tenant once for all in respect of surplus lands at least so that hereafter there will be no charge against the landowner that he is exploiting the tenant. If there is any room even in this legislation to say that hereafter the landowner can exploit the tenant, it must also be removed. My view is that any tenant who is on the land today must be made the owner, with proper provision for payment of compensation to the landowner either by the tenant or by the Government or by giving enough credit to the tenant to purchase the land. The spate of legislation in respect of the relationship between landlord and the tenant was started in 1952 particularly in the Tanjore district because the landowners did not move with the world. They were not agreeable to give increased wage to the tenants which they demanded. Then the fair rent in the ratio of 60:40 was fixed by bringing forward a legislation subsequently—the Payment of Fair Rent Act. But there is no provision even in the Fair Rent Act that the tenant must share the crop with the landowner at the time of harvest. He has got to go to the Revenue Court again for fixing fair rent after the tenant has harvested away the crop and there is endless litigation.

Sir, even the Committee of the Panel on Land Reforms in their report has stated—

‘Principle of ceiling should be applied to other sectors of economy also with due regard to the conditions prevailing in those sectors. Though the principle of applying it specially to agriculture, could be justified on several grounds, it was felt that if the State would announce its policy of application of ceilings to other sectors of the economy as well, imposition of ceiling on agricultural lands would meet with less opposition and there would be greater chances of its proving successful’.

This report is available in the Legislature Library. Sir, it is in this connection that I would like to refer to the statement of objects and reasons appended to this Bill. It is intended “to reduce the glaring inequalities in the ownership of agricultural land”. I believe it is only a prelude for the Government bringing forward further legislation for reducing glaring inequalities in other walks of life. There are people in other walks of life like Government Service, Industry, Trade and other like business earning huge sums of money. There are also people who are running theatres and staging dramas. There are also actors earning fabulous amounts. Why should they earn lakhs of rupees every year while a family of agriculturists should be content with less than Rs. 50 per member per mensem, which is far less than the salary of a peon serving in Government office? Salary of Government servants range from Rs. 50 to more than Rs. 5,000 per month. Why this glaring inequality in income in other sectors? Therefore it is but proper that while equalising ownership of agricultural land, there should be legislation reducing other

16th April 1960]

[Sri R. Srinivasa Iyer]

glaring inequalities of income from other sectors also very soon. And I believe that it will be announced by Government at least by the end of the discussion on this Bill, and that legislation about these other sectors also will be introduced ere long.

In this legislation, several aspects have got to be considered. The ceiling has been fixed at 30 standard acres. It is deducible from several land revenue assessments. It is known that recently land revenue assessments have been considerably increased in certain places, and in certain other places they have not been increased. Temporary Resettlement of Land Revenue was introduced about forty years ago in some areas. No Resettlement was again introduced later on in those places. In zamin and inam villages, which have been taken over under Act 26 of 1948, land revenue settlement is taking place. Under Board's Standing Order Nos. 1 to 3, the principle of "half net principle" is adopted. That is, taking the average income of twenty years, which includes seasonal deduction, market deduction and other things, is adopted. If we are going to equate the standard acres on the land revenue system, be it twice or three times or four times or even six times, as some put it, it will not equalise the income of agricultural holdings in the whole State. Lands differ in quality, fertility, yield, vicissitudes of season, etc. We have got areas where there is a rainfall of 23 inches or less per year—areas like the non-Cauvery-Mettur Project area. There are some lands in places—like Arantangi and Pattukkottai taluks and in the district of Ramanathapuram. We cannot equate that 100 acres of dry land to thirty standard acres of double crop wet lands. One acre of wet land paying an assessment of Rs. 10 and above is said to be a standard acre. Let us consider the income. What is the average yield of paddy per acre of such land in this State? It is 1,800 lb. of paddy per acre. It comes to fifteen bags of paddy—1 bag 48 m.m. At the rate of 40 per cent of gross yield the landowner will get 12 kalams. What is the average price that we are going to consider to arrive at the net income. Let us take it at the maximum of Rs. 8 per kalam which will be an average for ten years. The price of 12 kalams come to Rs. 96. What is the assessment, and what are the deductions for vicissitudes of season, etc.? A landowner may ultimately get less than Rs. 75 per acre. Thirty acres will give him Rs. 2,250. What is the income of a family of five members per month? It will come to about Rs. 190. It is not even Rs. 50 per mensem per member. Is this the situation to which the Government are going to reduce the landowners? What will be the result? We will be driving the agriculturists from the villages to the towns to seek other avocations. The landowners will have to invest their compensation amount on any other business. Naturally they will come to towns for the purpose of settling there and doing some other business, which will increase their monthly earning. It is stated by some members of the Opposition that the limit of thirty acres is too much. Anyone who has got practical experience of agriculture in the several districts and in the several places in the districts will not say that thirty acres will give any useful or substantial income so that an agricultural family of five members can live even a middle class life. What is the middle class income group that we have got on the Government service? It is Rs. 400 to Rs. 500 a month. The Andhra Pradesh Government erstwhile part of Madras State, have fixed the ceiling area at that area which will yield a net income of Rs. 5,400. They have appointed

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[16th April 1960]

an authority for deciding the income and declaring the ceiling area in the several areas of the State. That will be proper. It may be that a man has got only dry land, and he may be irrigating it from a well. He may cultivate sugarcane, cotton or other commercial crops like groundnut and get a very large income. He will get much more than a man toiling in a single crop wet land for five or six months and getting only a few rupees per month. Therefore, it is but proper that one ceiling area of 30 standard acres should not be fixed for all places. It must be different in different areas correlated to the net income that an acre may yield and the minimum income for a family of five must be Rs. 5,400 and the ceiling area fixed accordingly. Why should the growing of potatoes, which will give several thousands of rupees per acre, be exempted? The hill areas are exempted. The entire Nilgiris district and the Kodaikanal taluk and Yercaud sub-taluk are exempted. There are places in such areas also where there are wet lands, and where crops other than tea, coffee or rubber are raised. They are all exempted under the bill. If we calculate the income from these areas, it will be seen that it is much more than what a landowner having thirty standard acres can get per year. A man with this mediocre extent of land has to provide for the education of his children and meet medical expenses and other unforeseen expenses like marriage, death, etc., and he has also got to put by something for the future. Have the Government considered the question whether he will have any means of saving? What will he do if we go to him for sale of national savings certificates or for other investments for our five-year plans? Madras State is almost wholly an agricultural State. Eighty per cent of the people are agriculturists. Let us consider whether this 30 standard acres will be enough as the ceiling. This 30 acres must be equated to several kinds of lands in several areas. As has been done in Andhra Pradesh, where a net income of Rs. 5,400 per year is fixed as the ceiling, we must appoint an authority or Board to declare and notify the ceiling equal to the area which will yield the above income in a particular area with reference to the classification of the soil, fertility of the soil, and the net income that can be expected from it.

Sir, so far as exemptions from the ceiling are concerned, it is stated that several exemptions have been given. Sir, I will take up topes. Of course definitions may be clarified at the time of the Joint Select Committee meetings. A man has got to grow trees—coconut or others—and rear them for ten years and only afterwards can expect some income. It takes twenty years for getting at the average income. Are the Government going to take away that land and give it to some other persons? Is it fair? What is the capital investment on the tope? What amount of labour would have been spent upon it? Some people said that topes should not be exempted from this legislation. They have not considered that it is not like paddy or other crop which is cultivated every season and harvested. Some others said that sugar factories should not be exempted from this legislation. We must consider the benefit to the public at large. We want to increase coconut production and avoid imports. The production of eighty million tons of oil is the target for the Second Five-Year Plan. Let us consider whether a man, who has invested so much capital and labour, can be taken away from his land. Should he not be encouraged to grow more trees, preserve the trees that he has grown, particularly these valuable trees, for benefiting the public?

16th April 1960]

[Sri R. Srinivasa Iyer]

Then, Sir, I come to sugar factories. In Madras State, we have got this one sugar factory "Aarooran" in Thanjavur district and two or three others on co-operative basis in the State. We have not yet thought of other agro-industrial factories. We have not made any provision therefor. How are we going to advance in industry? Do we not want sugar? In Punjab, Uttar Pradesh, and other North Indian places, there are a large number of sugar factories and these sugar factories and all the lands held by them are completely exempted. The Planning Commission has also exempted lands of these sugar factories. Still, this Government are not willing to exempt them. They want a Sugar Board for the purpose of finding out to what extent cultivation of land with sugarcane is necessary for a sugar factory in this State. As it is, so far as I know, the one factory in Thanjavur district is not able to find sugarcane for crushing for three months. The capacity of the factory is wasted. If we want to increase production we must allow extension of sugarcane cultivation. Sugarcane cultivation is necessary in our State either for the factory here or for the factory at Pettaivaithalai or any other co-operative sugar factory. We are going to establish more factories. There is the cry that we must establish more. With what? We are short of sugar. We are importing it from other States. Let us try to be as self-sufficient as possible in this regard. No Sugar Board is necessary for this purpose. All land now belonging to sugar factories must be exempted with power to extend sugarcane cultivation.

Sir, then I come to religious institutions and temples. I am not for paying any compensation or tasdik allowance to any of these temples. Why should we take over their land and pay them annually, whether the land yields or not, from out of our revenue? The lands are there. Take maths or religious institutions or temples. Now the Government are cultivating the lands either under Co-operative Farming or under the Tenants Co-operative Farming. There is also the Fair Rent Act. The proper thing will be not to impose any ceiling of 200 acres on these, but to take all these lands and give them to the tenants or landless labourers, make them co-operative farmers, and make the co-operative societies the tenants of the temples pay fair rent or whatever income that they get less the management charges to these temples or maths. Let us not impose on ourselves any burden of paying tasdik allowance for ever and leave a legacy for the future generation—an endless burden, a liability to pay tasdik allowance to these religious institutions from out of our revenue for ever. Even this may be refused by future Government and these religious institutions which are serving a good and laudable purpose will be ruined.

The next point is this. We have categorically made a mention of educational institutions, religious institutions, charitable institutions. What about the hospitals? For the Chengipatti Mahathma Gandhi Sanatorium 450 acres were donated by certain people for the benefit of the poor people, who are freely fed and who are freely treated. For charitable institutions, the ceiling has been fixed at 200 acres. Now, in this case, what about the other 250 acres? The case of these institutions should also be considered and fully exempted from any ceiling. After all, the Sanatorium is not going to cultivate the land. It is only the tenants who are going to cultivate the land. The tenants will pay the fair rent according to the provisions of the Act fixing the same. Except where a particular kind of technical

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[16th April 1960]

skill is required to cultivate the land, like the sugarcane cultivation where agricultural graduates are employed and where a large number of labourers are also employed, cultivation should be done by the tenants for which they should pay the fair rent. I have no objection if the Government come forward to fix the rent once for all in cash or in kind. Let not the tenants be evicted. Suppose 200 acres of surplus land were cultivated by some tenants, the Government would have to take away the remaining acres and give the same to some other tenants, and not to the tenants who are already on the land. They may or not pay rent equal to the tasdik allowance. That is why I say that this liability to pay this tasdik allowance need not be undertaken. The exemption may be there, but ceiling could not be put in the case of all lands of religious and charitable institutions. Because, the Government have the power to cultivate the land under Co-operative Farming as was pointed out by hon. Member, Sri Muthiah Pillai, the other day.

Sir, the agriculturists have no other source of income. In this legislation, there is a provision which says that small landowners must be enabled to cultivate up to 5 acres of land provided they do not pay profession-tax, sales-tax or income-tax. Profession-tax is paid to a panchayat board even if a person earns Rs. 50 a month. Sales-tax is paid by a person even if he sells goods worth Rs. 25 a day. Because, there is the Rs. 10,000 limit. People who own a small extent of land have got to engage themselves in some trade or profession, be it in their own village or elsewhere. At present, even an upper division clerk, if he gets more than Rs. 2,000 per annum has got to pay income-tax. He may have a few acres of land in the village and must get rice for his use wherever he is. He may have relatives depending on him and who will look after the lands. He may have his agent to look after his lands, who may get something for his living. If we are to say now that all these agents and 'kariasthanas' should go, we will only be increasing the unemployment problem. So, to say that small landowners should not have more than 5 acres, whether they live in the village or in some other place, may create some difficulty. Again, what about the retired persons and other persons owning 4 or 5 acres of land? Are we to prevent them from going there and cultivating the lands with servants or hired labour. Small landholders must be enabled to resume their lands for personal cultivation without any conditions as to payment of taxes, etc.

So far as tenants are concerned, we are creating a hierarchy not only permanent tenants but also hereditary tenants. Now, what has happened by Act XXVI of 1948? The permanent occupancy rights with liability to pay rent to landholders were abolished and ryotwari pattas were granted to the ryots so that they may have direct relationship with the Government. The intermediaries—Zamindars, Inamdars—were abolished. Now, they are creating a very large number of permanent tenants who will for ever be liable to pay rent to the landlords. Now, they take away the surplus land even from the tenants cultivating them and give it to others. Instead of that, I would suggest that if even within the ceiling of 30 acres, if the owner is personally cultivating only 10 or 15 acres with hired labour and let the remaining land to tenants to cultivate, Government may take even the remaining land and make the tenant the owner and make him pay compensation at market value to the

16th April 1960]

[Sri R. Srinivasa Iyer]

owner, i.e., enable the tenant to purchase the land from the land-owner in a period of, two to five years. The Government could very well fix the market value. It is stated that compensation at 12 times the net income is too much. It cannot be too much. Twelve times the net income will not be equal to the market value. It all depends upon the demand for land at the place. For instance, in a particular village, there may be very good lands, but there will not be any purchaser for the same. In another village say, in Coimbatore or Virudhunagar, there will be very great demand for lands. People in those places have got too much money and they will be prepared to pay more. But, the income from those lands will be less. Therefore, it is a question of supply and demand and the availability of money to invest on land. People have been investing on land as the best security in the past after the Arbutnot crash. Now that investment has lost its value. When that is the case, let the land-owner be paid some reasonable compensation. Twelve times the net income is not too much. I would not say it is low. It may come to about 60 to 75 per cent of the value and not more. Let anybody calculate it. Let anybody go to the villages and calculate the average price at which it is being sold. I may state that such of the landlords who wanted to evade high stamp duty and who wrote the sale deeds for a lesser value, will suffer if the actual market value is taken into consideration.

Then, there is another matter. Who is going to pay the compensation? The Government are going to pay the same in 20-year Bonds. Why? Some lands may yield, and some may not. The tenant to whom the Government may give the land may not be able to pay the rent to Government. Or, he may walk away with the rent. Or, the lands may not yield fully or may not yield at all due to the vicissitudes of the season and the tenant may not be in a position to pay the rent. In the matter of disposal of surplus lands, I wish to reiterate that the tenant should be enabled to purchase the land, I mean the surplus land from the land-owner in a period of two to five years at market value. The Government may fix the price. Let there be no difference. Even this '12 times the net income' can be fixed by Government if it is equal to market value. Of course, some time could be given for the payment of the compensation. That does not matter. The interest may be only 4 per cent and not $5\frac{1}{2}$ per cent or $6\frac{1}{2}$ per cent as is now provided. Now, my point is this. Why should the Government take the responsibility of paying the compensation from out of the general revenues of the State? Why should the tax-payer be taxed more for paying compensation to the land-owner? We would like to know under what authority and under what procedure the Government can collect the rent. Is there any provision in the Bill for the disposal of surplus lands? As pointed out by those who spoke before me, there is no provision dealing with the disposal of surplus lands in the Bill. In the order of priority as decided upon by the Planning Commission, viz., landless labourers, evicted tenants and co-operative farming societies have to be allotted. I wish to take this opportunity to stress the need for providing for it in the Bill itself. Otherwise, there will be ever so many complications and difficulties which we may have to face in future.

As I could not touch on all the points within the short time allotted for me, I wish to refer to only one more point before concluding my speech. Sir, all the other States—I mean 5 out of the

[Sri R. Srinivasa Iyer]

[16th April 1960]

12 States—have consolidated the holdings before bringing forward such a piece of legislation in their respective States. I wish to categorically state in this connection that without consolidation of holdings, we cannot increase agricultural output. Sir, we have inaugurated the Package Deal in the Tanjore district on the 13th April this year. If we want more food to be produced in the same land, we must invest sufficient money, must invest sufficient man-power in it, must exercise proper supervision and control, must guide and advise on proper lines, must employ special means also. For this, consolidation of holdings is necessary. Then only we can hope to produce more. Now, I wish to point out that without consolidation of holdings, we are disintegrating the holdings. What are we going to do after this disintegration? Now, if we did not make suitable provision for consolidation of holdings and allow small holdings, small bits of lands, I mean small bits of surplus land being distributed in several places in every village and every taluk, it would be very difficult to consolidate them at a later date. That is why, I wish to stress that there must be provision for compulsory consolidation of holdings. Then only, the persons concerned will benefit and we can also hope to increase food production.

*SRI M. P. PERIASAMI: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த நில உச்ச வரம்பு மசோதாவை ஆதரித்து அதிலே சில குறைகள் இருப்பதையும் எடுத்துக் கூற பிரியப்படுகிறேன். நிலம் அதிகமாக ஒரு சிலரிடம் குவிந்திருக்கக்கூடாது. அது பல வழிகளிலேயும் பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயம் அரசாங்கத்திற்கு நீண்ட நாட்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன்படி இந்த நிலவுடமைக்கு உச்ச வரம்பு நிர்ணயித்து கொண்டுவந்திருக்கும் மசோதா இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், இன்னும் அதிகமாகக் குவியக்கூடிய நிலையில் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது, ஒரு சிலரைப் பொறுத்த வரையில் என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆயிரத்தில் ஒருவர், இரண்டு பேர் தான் இந்த சட்டத்தினால் பாதிக்கப்படலாம். இருந்த போதிலும், இதனால் சில நிலம் இல்லாதவர்கள் கூட இன்னும் அதிகமாக சேர்க்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு கூட, உச்ச வரம்பு இருக்கிறது. நம் நிலங்களை விற்று விடலாம் என்று எண்ணியவர்கள் கூட, இப்பொழுது நிலம் வாங்குவதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. நமது அரசாங்கம் இந்த பில்லை எவ்வளவு நிதானமாகக் கொண்டு வந்தாலும் கூட, சில சட்ட முறைகள் இதிலே சேர்க்கப்பட்டிருப்பதால், 30 ஏக்கர என்று அப்பொழுது எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. 30 ஏக்கர ஒரு குடும்பத்திற்கு இருக்கலாம் என்று அபிப்பிராயப்படுவதாக இந்த பில்லில் இருக்கிறது. ஆனால் நான் நினைக்கிறேன். ஒருவருக்கு, ஆணைப் பிறந்த போதிலும், அவருக்கு 10 ஏக்கர இருந்தால் போதும், 4, 5, பின்னர்கள் இருந்தாலும் 5×10, 50 ஏக்கர வந்து விடும். இதையெல்லாம் விட்டு விட்டு, இப்பொழுது ஏக்கர 30 ஆக இருந்தாலும், ஒரு குடும்பத்தில் 4 பேராக இருந்தால், 4×30, 120 ஏக்கர வந்து விடும் போல் இருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. தென்னந்தோப்பு, மாந்தோப்பு, கரும்புத் தோட்டம் இவைகளுக்கெல்லாம் விதி விலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஏக்கரவில் குறைந்தது 150 தென்னை மரங்கள் இருக்கலாம். 200 கூட வைத்திருக்கிறார்கள். சராசரி 150 மரங்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். ஒரு தென்னை மரத்திற்கு ரூ. 5-க்கு மேல் வருமானம் வருகிறது. 5 ரூபாய் வருமானம் என்று வைத்துக்கொண்டால் 100 மரங்களுக்கு 500 ரூபாய் வருமானம் வந்து விடும். தென்னை மரங்கள் வைத்திருந்தால் ஒரு ஏக்கரவுக்கு கிட்டத்தட்ட 750 ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும். தென்னந்தோப்பில் செலவே கிடையாது. சரகு எடுக்கும் செலவு தான். வருஷத்திற்கு ஒரு முறை மழைக்காலத்திற்குப் பிறகு சரகு எடுப்பார்கள். ஒரு ரூபாய்க்கு 8 மரங்கள் சரகு எடுத்து விடுவார்கள். அப்படிப் பார்க்கும்போது எந்தவிதமான

12-00
noon.

16th April 1960]

[Sri M. P. Periasami]

செலவும் கிடையாது. மரங்களை குத்தகைக்கு விட்டாலும் மரத்திற்கு ரூ. 5 வீதம், 100 மரங்களுக்கு ரூ. 500 கிடைக்கும். மழையே இல்லாமல் போனாலும்கூட, இரண்டு வருஷங்கள் மழை இல்லாவிட்டாலும்கூட, காய் கொஞ்சம் தான் குறையும். பூராவும் “பைபுல்டு” ஆகாது. ஆனால், விவசாயத்தில் காலாகாலத்தில் தண்ணீர் வராவிட்டால், மழை பெய்யா விட்டால், பயிர்கள் சேதம் ஆகிவிடும். அப்படியிருக்கும்பொழுது தென்னந் தோப்புகளுக்கு விதி விலக்கு கொடுக்கவேண்டியதில்லை. அப்படி விதி விலக்கு கொடுத்தால், இருக்கிற நிலத்துக்கெல்லாம் தென்னை மரங்களை வைத்து வீட்டு, அதை ஒரு பாதுகாப்பாக ஏற்படுத்திக்கொள்வார்கள். அதே மாதிரி தான் மாந்தோப்பிலிருந்தும் ஏராளமான வருமானம் வரும். அதற்கும் விதி விலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி எடுத்துக் கொண்டால் எவ்வளவோ 30 ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ளலாம். அதிலே ஒரு பத்து ஏக்கர், இதிலே ஒரு பத்து ஏக்கர் இப்படி வைத்துக்கொள்ளலாம். 30 ஏக்கர் என்று நிலையித்திருக்கிற இந்த உச்ச வரம்பிற்கு அர்த்தமே இல்லை. ஏதோ அவர்களுக்கு செளகர்யத்தை தேடிக் கொடுக்கும் நிலைமையில் தான் இந்தச் சட்டம் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். தென்னை மரங்களிலிருந்து வருமானம் வரு கிறது என்றால், அந்த வருமானத்தை அனுபவித்து நிலத்தை குறைக்க வேண்டும். 30 ஏக்கர் நிலத்தையும் வைத்துக்கொண்டு தென்னந்தோப்பில் 100 ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டால், அது எப்படி நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டியதாகும்? என்னைப் பொறுத்த வரையில் அதற்கு மாறுபட்ட அபிப் பிராயம் தான் எனக்கு ஏற்படுகிறது. நீலகிரி, சேர்வராயன் போன்ற மலைப் பிரதேசங்களில் காப்பி, டீ போன்ற ரொம்ப விலை உயர்ந்த பொருள்களை பயிரிடுகிறார்கள். அதற்கெல்லாம் விதி விலக்கு இருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்க்குதால் அம்மாதிரி தோட்டம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு எவ்வளவோ சௌகர்யம் தேடித்தரக்கூடிய நிலைமையில் தான் இந்த சட்டம் அமைந் திருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. இதனால் சிறிய மிராசதாரர்களுக்கு மன வேதனை உண்டாகிறது. ஆகவே, இதற்கெல்லாம் விதி விலக்கு கொடுக்காமல், செலக்ட் கமிட்டியின் பரிசீலனையின் போது அம்மாதிரி தோட்டங்களையும் உச்ச வரம்பிற்குள் கொண்டு வருவது உசிதம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மாடு மேய்ப்பதற்காக 50 ஏக்கர் வரையிலே மேய்ச்சல் நிலம் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று விதி விலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறது. மாடு வளர்ப்பவர்கள் அதை தர்மத்திற்கு கொடுப்பதில்லை. ஒரு மாடு 500, 1,000 ரூபாய் என்று தான் விற்கிறார்கள். மேய்ச்சல் நிலம் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்தால் எல்லோரும் மாடுகள் வளர்ப்பதற்கு செளகர்யமாக இருக்கும். ஆகவே, மேய்ச்சல் நிலம் பொதுவாகத் தான் இருக்கவேண்டும். ஒருவருக்கே மாடுகள் வளர்ப்பதற்காக 50 ஏக்கர் மேய்ச்சல் நிலம் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று விதி விலக்கு கொடுத் திருப்பது உசிதம் அல்ல என்று நினைக்கிறேன். பொதுவாக எல்லா மாடுகளையும் மேய்ப்பதற்கு என்று 50 ஏக்கரா, 100 ஏக்கராவை மேய்ச்சல் நிலமாக ஒதுக்கி வைக்கலாம். அப்பொழுது அது எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

சர்க்கரை மில்லுக்கு கரும்பு பயிரிடுவதற்காக இஷ்டமான நிலத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்க் கரை ஆலைகளுக்கு கரும்பு கிடைக்காது என்று நினைத்து இம்மாதிரி அரசு சாங்கம் செய்திருக்கிறது என்று எண்ணுகிறேன். கஞர் தாலுக்காவில் புகலூர் சர்க்கரை ஆலையை எடுத்துக்கொண்டால் யாருக்கும் 50 ஏக்கர், 100 ஏக்கர் என்று கிடையாது. ஐந்து ஏக்கர், 10 ஏக்கர், 15 ஏக்கர் என்று வைத்திருப்பவர்கள்தான் அங்கு அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் கரும்பை அந்த மில்லுக்கு கொடுப்பதற்காக க்யூ வரிசையில் நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. எவ்வளவோ பெரியவர்களைக்கூட சிபார்சு பிடித்துப் பார்க்கிறார்கள். ஒன்றும் நடப்பதில்லை. அவர்களிடமிருந்து கரும்பை அந்த மில்காரர்கள் எடுக்கமாட்டேன் என்கிறார்கள். அவர்கள் கரும்பை வைத்துக் கொண்டு காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகையால்,

[Sri M. P. Periasami]

[16th April 1960]

கரும்பு கிடைக்காது என்று அதற்கு விதி விலக்கு வைத்து ஒரு சில ஏக்கராவை விட்டுவிடுவது என்றால், பணக்காரர்களே பணத்தை சேர்க்க இடம் கொடுக்கிறது. நாலு ஏக்கர், 5 ஏக்கர் நிலங்களில் கரும்பு வைத்து பயிர் செய்யப்படுகிறது. இதற்காக 60 ஏக்கர், 50 ஏக்கர் என்று விதி விலக்கு வைப்பது, இஷ்டம் போல் பணத்தை சேர்ப்பதற்கு இடம் அளிக்கும். கரும்பு போட்டால் ஒன்றும் அதிகமாக செலவாகிவிடாது. சில சமயங்களில் செலவு போக ஏக்கராவுக்கு ரூ. 1,000, 500 வருமானம் வரும். எவ்வளவு தான் செலவு பண்ணினாலும் சர்க்கரை மில் உள்ள இடங்களில் சரியான முறையில் வளர்ந்தால் சராசரி ஒரு ஏக்கராவுக்கு ரூ. 1,000 வருமானம் கிடைக்கும். ஒரு ஏக்கருக்கு ஓராயிரம் வருமானம் என்றால், 100 ஏக்கர் இருந்தால் லட்சம் ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கும். ஆகையால் இதற்கு விதிவிலக்கு கொடுப்பது தகுதியல்ல. அதையும் கவனித்து செலக் கமிட்டியார் ரொம்பவும் ஜாக்கிரதையாக பரிசீலனை செய்யவேண்டும்.

ஐம்பது பல்கள், 60 பல்களுக்கு மேல் எத்தனையோ பேர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதனால் வருமானம் கோடிக்கணக்கில், லட்சக்கணக்கில் வரும். அவர்களுக்கும் 30 ஏக்கரா வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் பார்க்கிறபொழுது சாதாரண ஜனங்களுக்கு இந்த சட்டத்தினால் நன்மை இருக்கிறது என்று சொல்லுவதில் அர்த்தமே இல்லை. ஒரு இடத்திலே பணம் குவியக்கூடாது. ஒரு இடத்திலே நிலம் குவியக்கூடாது, எல்லா ஜனங்களுக்கும் பார்த்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தோடு இந்த பில் கொண்டுவரப்பட்டாலும், இந்த விதிவிலக்குகளைப் பார்த்தால் பணம் குவிந்த இடத்திலேயே குவிவதற்கு சௌகரியம் ஏற்படுகிறது என்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. மற்ற சாதாரண ஜனங்களுக்கு அதைப் பார்த்து மனவேதனை ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல் மில் தொழில் வைத்திருப்பவர்களெல்லாம் பெரிய லட்சாதிபதிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 100 ஏக்கர், 500 ஏக்கர் சொந்தமாக இருக்கிறது. பல ஊர்களில் பல மில்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அதனால் பல ஜனங்களுக்கு வேலை கிடைக்கிறது. கூலி கிடைக்கிறது. ஏதோ அவர்கள் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ஓரளவுக்கு கூலியை கொடுத்துவிட்டு லாபம் சம்பாதிப்பதைத்தான் பார்க்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மில் முதலாளிகள் தென்னந்தோப்பாக வாங்கிப் போட்டுவிடுவார்கள். அதன் காரணமாக வருமானம் வரட்டும் என்று நினைப்பார்கள். அதனால் பணக்காரர்களிடத்திலேயே மேலும் பணம் சேருவதற்கு வழி ஏற்படும். ஆகையால் அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு மில்களிலிருந்து எவ்வளவு வருமானம் வருகிறது என்பதை அனுசரித்து அவர்களுக்கு 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் என்று தான் உச்ச வரம்பு குறைவாக வைக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக சீதன நிலம் என்றால், நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு பெண் கொடுத்து, அந்தப் பெண் வழியாக அந்தக் குடும்பத்திற்கு 10 ஏக்கராவந்தால் அது பிரயோசனப்படும். ஆனால் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறவனுக்கு 100 ஏக்கர இருக்கலாம். பெண்ணைக் கொடுக்கவனுக்கு 100 ஏக்கர இருக்கலாம். அப்பொழுது பெண்ணுக்கு 30 ஏக்கர் வரையில் சீதனம் கொடுத்தால், அவனுக்கு 30 ஏக்கர், அந்த அம்மாளுக்கு 30 ஏக்கர் இப்படி அவர்களுக்கு 50 ஏக்கர், 60 ஏக்கர் ஆகிவிடும். சீதனம் எப்படி வரவேண்டுமென்றால் நிலம் இல்லாதவனுக்கு பெண் கொடுக்கும்பொழுது சீதனம் வரவேண்டும்..

ஆனால், நிலம் இல்லாதவனுக்கு சீதனம் கொடுத்தால், புருஷன் வீட்டிலும் நிலம் கிடைத்ததாகும். இதெல்லாம் இல்லாமல், இருக்கிறவனுக்கே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால், 100 ஏக்கர், 150 ஏக்கர் ஆகுமே தவிர வேறொன்றும் இல்லை. ஆகவே, சீதனம் எப்படி கொடுக்க வேண்டும் என்று யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். கோத்திரம் அறிந்து பெண் கொடு, பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை இடு என்று சொல்வார்கள். அப்படிக்கின்றி, என்போன்ற தடியனுக்கு, “அம்மா பிச்சை

16th April 1960]

[Sri M. P. Periasami]

கொடு” என்றால், போடுவது சரியாகாது. அந்த அளவிலே சீதனம் கொடுப்பதும் செய்தால் நலமாக இருக்கும். இதையெல்லாம் செலக் கமிட்டியில் யோசித்துச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது, 40—60 ஆக இருந்ததை நாம் 60—40, நிலக்காரனுக்கு 40-ம் உழுகிறவனுக்கு 60-ம் செய்தோம். எங்கள் நாமக்கல் தாலுக்காவில் இதில் விசேஷம் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், திருச்சி மாவட்டத்திலே, குழித் தலை தாலுக்கா 1 கனூர் தாலுக்காவிலே, அந்த பக்கத்தில் ஜனங்களுக்கு அதிக லாபம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்னும் ஒரு கலத்திற்கு மூன்று மரக்கால்தான் போடுகிறார்கள். பதினாறு மரக்கால் கொண்டது ஒரு கலம் என்கிறார்கள். ஒரு பஞ்சாயத்துக்கு நானும் அங்கு போயிருந்தேன். அங்கு இருக்கும் நிலைமை எனக்குப் புரியவில்லை. நான் அவர்களுையே நிலைமையைச் சரிசெய்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி வந்தேன். இன்னும் நெல் வாங்கியவன் ரசிது கொடுக்காமல், தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன. நெல் கொடுத்தவன் ரசிது கேட்போது, “மூன்று தலை முறையாக பண்ணையடிக்கிறோம்; இன்று என்ன ரசிதுக்கு. அப்புறம் தரமாட்டேனா” என்று சொல்லியிருக்கிறான் சொந்தக்காரன். ஆனால், பின்னால் கேஸ் போட்டு, உழவன் 1,500 ரூபாய் நஷ்டத்திற்கு ஆளாகி இருக்கிறான். இம்மாதிரி யெல்லாம் தொல்லைகள் வராமல் சர்க்கார்தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சட்டம் போட்டால் மட்டும் போதாது. அதை அமுலாக்கும்போது, தகுந்த அதிகாரிகளை போட்டு உண்மையிலேயே சட்டத்தின் நன்மை ஏழை உழைப்பாளிகளுக்குக் கிடைக்கிறதா என்றும் கண்காணிக்க வேண்டும். அந்த அதிகாரி, மிராசுதாருக்கு எவ்வளவு கொடுக்கிறார்கள், விவசாயி என்ன அடைகிறான் என்பதை யெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். அம்மாதிரி செய்தால்தான் சட்டத்தின் முழுபலனும் ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும்.

கனம் மந்திரிகள் கூட மாறுவேடம் போட்டுக்கொண்டு போய் தவறுகளைக் கண்டுபிடிக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். மந்திரிகள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போதெல்லாம் கூட, மற்ற அதிகாரிகள் சூழ்ந்து இருப்பார்கள்; சாதாரண மக்கள் அவர்களிடம் போய் பேசக்கூட முடியாது. பக்கத்திலுள்ள அதிகாரிகள், சாதாரண மக்களாக இருந்தால், “போ, போ; அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்று வெளியே அனுப்பி விடுவார்கள். ஆகவே, மந்திரிகள் திடீரென்று, சொல்லாமல் கொள்ளாமல், போய் பார்க்க வேண்டும். பழைய காலத்தில்கூட அரசர்களெல்லாம் மாறுவேடம் போட்டுச் சென்று திருட்டு முதலியவைகளை யெல்லாம் கண்டு பிடிப்பார்களாம். நம் மந்திரிகள் பழைய காலத்திலிருந்து பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் உள்ள மந்திரிகள் போன்றல்ல; இவர்கள் பெரிய ராஜாக்களோ, ஜமீந்தாரர்களோ அல்ல. நம் மந்திரிகள் நம்மைப் போல் சாதாரண மனிதர்கள்தாம். ஆகவே அவர்கள் மக்கள் இடையிலே சென்று பார்த்து சட்டத்தில் உள்ள நன்மைகள் மக்களுக்குக் கிடைக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும்.

நடுத்தரத் தரங்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒழிய வேண்டும். சாமி கூடப் போகிற பூசாரி இருக்கிறார்கள்; நம்மை போன்ற தேங்காய் கொண்டுபோகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த சாமிக்கும் நமக்கும் இடையே உள்ள மனிதர்களைப்போல், தரங்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நம்மிடம் நாலு அணுவை வாங்கிக் கொள்ளுவார்கள். பூசாரியிடமும் ஏதாவது வாங்குவார்கள். இம்மாதிரியே, தரங்கள், 100 ஏக்கர் நிலத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, பல உழவர்களுக்குப் பங்குபோட்டுக் கொடுத்து அதில் லாபம் அடைகிறார்கள். சொந்தக்காரனிடம் 200, 300 என்று சொல்லி, உழவாளியிடம் 400, 500-க்குக் கொடுத்து இடையில் இவர்கள், ஒரு கஷ்டமும் இல்லாமல், 100, 200, சம்பாதித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். இவர்கள் இம்மாதிரி 10 ஏக்கர் வாங்கி மாற்றி விட்டால், 1,000, 2,000 சம்பாதித்து விடலாம். ஆகவே, இந்த இடைத் தரர்களை ஒழிக்க சர்க்கார் ஜாக்கிரதையாக ஆவன செய்ய வேண்டும்.

[Sri M. P. Periasami]

[16th April 1960]

இப்பொழுது, தஞ்சாவூர் நாராயணசாமி அவர்கள் சொன்ன மாதிரி (ஒரு குரல் : மாயவரம் நாராயணசாமி) அவர்கள் ரொம்ப நாள் பழக்கமுள்ளவர், பஞ்சாயத்தெல்லாம் செய்தவர், நடுத்தர தரக்கள் இல்லாமல் செய்து, நேரிடையாக குத்தகைக்காரர்களுக்கும், நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும் சம்பந்தம் ஏற்படுத்தி நிலைமையைச் சீர்செய்ய வேண்டும். நேரிடையாகப் பாடுபடுகிறவனுக்கு நன்மை கிடைக்க வேண்டும். நிலச் சொந்தக்காரனுக்காவது லாபம் கிடைக்க வேண்டும். இரண்டும் இல்லாமல் நடுவில் உள்ளவன் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவது தடுக்கப்பட வேண்டும்.

நம் அரசாங்கம் இம்மாதிரி நில உச்சவரம்பு கொண்டு வரும்போது, ஐரோப்பியருக்கு நல்ல முறையிலே செய்ய வேண்டும். சிலர் சொல்வார்கள், “நான் நல்ல கோலம் போடுகிறேன் ; என்று கார்த்திருந்து திடீரென்று அவசரம் அவசரமாகப் போடச் சொன்னால் எப்படி செய்வது என்று. அம்மாதிரி, அவசரக் கோலம் அள்ளித் தெளிச்ச மாதிரி செய்யாமல், ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்து, ஒரே இடத்தில் நிலம் குவியக்கூடாது என்ற அடிப்படையில், சோஷலிசப் பாணியில் நம் நாடு அமையவேண்டி, நல்ல முறையிலே செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள், காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்து தங்களுக்கெல்லாம் பல சவுகர்யங்கள் கிடைக்கின்றன என்று. அப்படி எல்லோருடைய ஆதரவும் இருக்க, நல்ல சட்டமாகக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒரே இடத்தில், ஒரே இடத்திலேயே நிலம் குவிய விடுவதால், அவர்கள் லட்சம் லட்சம் என்று சம்பாதித்துக் கொண்டு போகிறார்கள் ; ஆனால், ஊழியர்கள், உழைப்பவர்கள், பட்டினியாகவே இருந்த இடத்திலேயே இருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர்க்கத்தான் நாம் இந்த சந்தர்ப்பத்தில், சட்டம் கொண்டு வருகிறோம். இதற்காகவே நம்மை மக்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். ஆகவே, இதையெல்லாம் நன்றாக யோசனை செய்து, நல்ல முறையிலே இருதச் சட்டத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : ஸார், நமக்கு முன்னால் இருக்கக்கூடிய நில உடமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டக்கூடிய இந்த மசோதா உண்மையிலேயே நில உடமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டக்கூடிய மசோதாதான அல்லது நிலப்பிரபுக்களை சரிப்படுத்தக்கூடிய மசோதாதான என்று நினைக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறது. அதிலும் திட்ட வட்டமாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தைரியமாக கொண்டு வரக்கூடிய மசோதாதான என்று கூட நினைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பயந்து பயந்து நிலப்பிரபுக்களுடைய மிரட்டலுக்கு இணங்கி கொண்டு வரக்கூடியதுதானே என்று கூட நினைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்னும் பயந்து கொண்டு ஐந்து ஏக்கர் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள், பத்து ஏக்கர் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய தன்மைமில் இந்த மசோதா அமைந்து இருக்கிறது. இன்னும் 100 ஏக்கர், அல்லது 200 ஏக்கர் என்று உச்ச வரம்பு என்று சொன்னால் அது விவசாயிகளுடைய மத்தியிலும் பொது மக்களுடைய மத்தியிலும், எதிர் கட்சியினுடைய மத்தியிலும் அது ரொம்ப தரம் சங்கடமான நிலைமையில் கொண்டுவர விரும் என்ற காரணத்தால் முப்பது ஏக்கர் என்று சொல்லிவிட்டு அதே நேரத்தில் இன்னும் கொசுராச சில ஏக்கர் நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய தன்மைமில் இந்த மசோதா இருக்கிறது. பால் பண்ணை இவ்வளவு ஏக்கருள், அதுபோன்று கால்நடைகளின் தீவனத்திற்கு வேண்டி இவ்வளவு ஏக்கர்கள் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் மற்றும் தோட்டக்களுக்கு இவ்வளவு ஏக்கர் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்ற தன்மைமில் இந்த மசோதா இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஓட்டை உடைசல்கள் உள்ளதாக இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. அத்துடன் இந்த முப்பது ஏக்கருடன் மட்டுமல்லாமல் அரை ஏக்கர், கால் ஏக்கர் என்று இருக்கக்கூடியவைகளையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் அவைகளையும் கொஞ்சம் கொசுராக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்ற தன்மைமில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் அவர்களே சொல்லுகிறார் “இது ஒரு வெள்ளை புரட்சி என்றும், சிகப்பு புரட்சிக்கு விரோதமானது என்றும்”

16th April 1960] [Sri V. K. Kothandaraman]

சொல்லி பெருமைப்படுகிறார். வெள்ளை புரட்சி என்பது இம்மாதிரி இருக்கும் என்று சொன்னால் கண்டிப்பாக சிகப்புப் புரட்சிதான் வர வேண்டும் என்று நோக்கத்துடன் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்களோ என்று நினைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில்தான் இருக்கிறது இந்த மசோதா. எதிர்க்கட்சியில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு பயந்து கொண்டும் சந்தர கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் உச்ச வரம்பு கட்டக் கூடாது என்று சொல்வதற்கு பயந்து கொண்டும் இதைக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. நிலப்பிரபுக்களுக்கு பயந்து கொண்டும் இப்படிப்பட்ட தர்ம சங்கடமான நிலைமையில் இது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் நிலப்பிரபுக்களை தாஜா செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால் உண்மையிலேயே நமது மதிப்பிற்குரிய மகாத்மா காந்திஜி அவர்கள் சொன்ன கொள்கைக்கு இது நேர் விரோதமாக இருக்கிறது. அவருக்கு துரோகம் செய்யக்கூடிய அளவில் இது இருக்கிறது என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தர்மமையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சமார் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் பிறந்து மகாத்மா காந்திஜி சொல்லிக்கொண்டு வந்தார், அதாவது உழகிற வனுக்கே நிலம் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்றும், நிலம் இல்லாமல் விவசாயம் செய்யக்கூடியவனுக்குத்தான் நிலம் இருக்க வேண்டும் என்று அவருடைய தலைமையின்கீழ் ஒரு இயக்கம் நடத்தப்பட்டு வந்தது. உச்ச வரம்பு கட்டுகிறோம் என்ற பெயரில்தான் இந்த மசோதா வந்திருக்கிறது. இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் அடிக்கூடிய குழந்தைக்கு, அதாவது சந்தரன் வேண்டும் என்று அடிக்கூடிய குழந்தைக்கு கண்ணாடியை காட்டி இதுதான் சந்தரன் என்று சொல்வதை போல் இருக்கிறது இந்த மசோதா. அதேபோல்தான் கனம் அமைச்சர் அவர்களும் இப்படிப்பட்ட மசோதாவைக் கொண்டு வந்து கண்ணாடி காட்டுகிறார். அந்த நிலையில்தான் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. ஏழை விவசாயிகளுக்கு நிலம் கிடைக்கக்கூடிய தன்மையில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால் உண்மையிலேயே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. நமது நாட்டில் விவசாயத்தில் 80 பட்டிருக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், அதற்கு அடுத்தபடியாக இருக்கக்கூடியவர்கள் வன்னியகுல பட்டயாச்சிகளும் தான். இன்றைக்கு அவர்களுக்கு விட்டுக்கொடுக்கக்கூடிய தன்மையில் இந்த மசோதா இல்லை. அவர்களை பாதிக்கக்கூடிய தன்மையில்தான் இது இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நிலம் கிடைக்கக்கூடிய அளவில் இது இருக்கிறது என்று பார்த்தால் உண்மையிலேயே இல்லை என்பதை நான் மட்டிலும் சொல்லவில்லை ஆளும் கட்சியில் இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்கள் உள்பட ஆத்திரப்பட்டு ஆவேசத்துடன் சொல்லக்கூடிய நிலைமையில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது.

(Deputy Speaker in the Chair.)

கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசுகிற நேரத்தில் சொன்னபடி பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு ஐந்து ஏக்கர் கொடுக்கச் சொல்லி, கௌரவர்கள் அப்படி கொடுக்க முடியாது என்று சொன்ன காரணத்தால் அந்த கௌரவர்களுடைய நிலைமை என்ன ஆனது என்பதைப்பற்றி கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு தெட்டத் தெளிவாகத் தெரியும். கௌரவர்கள் 100 பேர்கள் இருந்தால் பஞ்ச பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொன்னதால் பின்னால் என்ன தொல்லை ஏற்பட்டது என்பதும் துரியோதனனுக்கு என்ன நிலைமை ஏற்பட்டது என்பதையும் கொஞ்சம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆகவே இன்றைக்கு நாங்கள் மைனாரிட்டியாக இருந்த போதிலும் கூட பொருளாதாரத்தில் இங்கே மைனாரிட்டியாக இருக்கலாம், பொருளாதாரத்தில் மெஜாரிட்டியாக இருக்கக்கூடிய மக்கள் இந்த அளவுக்கு இருக்கிறார்கள் என்பதை பார்த்தாக வேண்டும். பொருளாதார வசதியுடன் எந்த அளவு இருக்கிறார்கள் என்பதையும் பார்த்தாக வேண்டும். அப்படி பார்க்கவில்லையானால் நம் நிலை என்ன ஆகும்? ஆகவேதான் இன்றைக்கு

[Sri V. K. Kothandaraman] [16th April 1960]

பார்த்தால் இது தேர்தலுக்காக வேண்டி கொண்டு வரப்பட்டதா அல்லது சுதந்திர பார்ட்டியைக் கண்டு பயந்து கொண்டு கொண்டுவரப்பட்டதா? இது எப்படி இருக்கிறது என்று சொன்னால் நாக பஞ்சமி தினம் கொண்டாடுகிறார்கள். நாகப்பாம்பு கடிக்கும், அப்படி கடித்தால் செத்துப் போவார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரியும். வீட்டில் அதை வரவிட மாட்டார்கள். வந்தால் கடிக்கும் என்று தெரியும். அப்படித் தெரிந்தும்கூட அது இருக்கும் இடத்தில் அதற்கு பால் ஊற்றுகிறார்கள், இன்னும் பழத்தையும் போட்டு அந்தப் பாம்பைக் கொண்டாடுகிறார்கள். அதைப்போலவே இன்றைக்கு நாகப்பாம்பு என்று சொல்லக்கூடிய நிலப்பிரபுக்களை கொண்டாக் கூடிய நிலைமையில் சர்க்கார் இருக்கிறார்கள். அந்த நாகப்பாம்பை எப்படி என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யாமல், — அதைச் செய்ய தெரியும், — அது ஒருக்கால் கடித்துவிடுமோ என்று பயந்து அது நம்மை கடித்துவிட்டால். ஆபத்து வந்துவிடும், தேர்தல் காலத்தில் தங்களை கைவிட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது என்று பயந்து கொண்டு இப்படிப்பட்ட மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அந்த அளவில் இதுகொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ரொம்பவும் தரம் சங்கடமான நிலையில் இருக்கிறார் என்பது தெரிய வருகிறது. நில உடமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவதற்கு என்று கொண்டு வரக்கூடிய மசோதா கொண்டு வருவது அவ்வளவு லேசு அல்ல என்பது நமக்குத் தெரியும். எத்தனையோ கிராமங்களில் செத்தவனை புதைக்கக் கூடிய சடுகாட்டு எடுத்துக்கொள்வதில் கூட எத்தனையோ தகராறுகள் இருக்கின்றன. அந்த நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய தன்மையில் எவ்வளவோ தகராறுகள் இருப்பது நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதைப் பற்றிய பெட்டிஷன்கள் எவ்வளவோ ஹரிஜன இலாகாவிற்கு வந்திருப்பது நமக்குத் தெரியும். அப்படி நூற்றுக்கணக்கான பெட்டிஷன்கள் இருக்கின்றன. சடுகாட்டு நிலத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கே தகராறுகள் இருக்கும்போது இப்படிப்பட்ட நிலங்களை எடுத்துக்கொள்வதில் எவ்வளவு தகராறுகள் ஏற்படும் என்பது நமக்குத் தெரியும். தகராறுகள் கண்டிப்பாக வரும். இருந்த போதிலும் தைரியமாக நிற்கவேண்டும். மகாத்மா காந்திஜி சொல்லிவைத்துவிட்டு போனதை, அதை நிறைவேற்றி வைக்கக் கூடிய தன்மையில் மகாத்மா காந்திஜியின் மையரால் ஆட்சி நடத்தக்கூடிய அமைச்சர்கள் இதைப்பற்றி நினைக்கவில்லை. மகாத்மா காந்தியின் பெயரை பெயர் அளவில் உபயோகிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறதே தவிர உண்மையிலேயே அவருக்கு நாம் பக்தி செலுத்தக்கூடிய தன்மையில் இல்லை என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். திட்ட கமிஷன் என்ன சொல்லி இருக்கிறது, உச்ச வரம்பு கட்டுவதற்கு, மூன்று குடும்பங்களுக்கு தேவையிருந்தால் போதுமானது. ஒரு குடும்பத்தில் ஐந்துபேர் இருப்பார்கள். அவர்கள் பாடுபட்டு விவசாயம் செய்து வந்தால் நிகர லாபம் 1,200 ரூபாய் வரக்கூடியதாக இருக்கும், அந்த அடிப்படையில் மூன்று குடும்பங்களுக்கு சேர்ந்து உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டும். அப்படியே ஐந்து பேர்களுக்கு மேற்கொண்டு போனால் ஆறு குடும்பங்களுக்கு உச்ச வரம்பு கட்ட வேண்டும். அந்த விதத்தில் 7,200 ரூபாய்க்கு மேல் போகக்கூடாது என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். திட்ட கமிஷனில் உள்ளவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுடன்தான். அந்த திட்ட கமிஷன் சொல்வதை கேட்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறதா என்பதைப் பார்த்தால் இல்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. குறிப்பாக இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய விலைவாசியைப் பார்க்க வேண்டும். நெல் என்ன விலையில் விற்கிறது. அதை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டு போகும் என்று சொன்னால், இந்த இரண்டு போகத்திலும் குறைந்த பட்சம் ஐம்பது மூட்டை உற்பத்தி ஆகும். இன்றைக்கு ஒரு மூட்டை இருபது ரூபாய்க்கு விற்கப்படுவதாக சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருபது ரூபாய் என்று சொன்னால் குறைந்தது ஆயிரம் ரூபாயாகிறது. முப்பது ஸ்டாண்டர்ட் எக்கருக்கு முப்பது ஆயிரம் ரூபாய் ஆகிறது. செலவு எல்லாம் ஆயிரம் ரூபாய் போனாலும் இருபது ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கிறது. இவைகளைத் தவிர மலைத்தோட்டம், பழத் தோட்டம் முதலியவைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு என்ன ஆகும் என்பதையும் நிர்ணயம்

16th April 1960] - [Sri V. K. Kothandaraman]

செய்து கொள்ள வேண்டும். அவற்றிலும் அவர்களுக்கு பங்கு இருக்கிறது. ஆகவே இந்த நிலையில் வருடத்திலே லட்சக் கணக்கான ரூபாய் லாபம் கிடைக்கக்கூடிய முறையிலே இந்தத் திட்டம் தீட்டப்பட்டு இருக்கிறதே யொழிய வேறு ஒன்றும் கிடையாது. இந்தக் காரணத்தினால் தான் இந்த வாரத்தில் கூட விநோபாஜி அவர்கள் திட்டக் கமிஷன் முன்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “இன்றைக்கு ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் நிலவுடமைக்கு உச்ச வரம்பு கட்டி இருக்கக் கூடியது ரொம்பவும் மோசமாக இருக்கிறது. பாடுபடுகிற ஏழை விவசாயிகளுக்கு நிலம் கொடுக்கக் கூடிய அடிப்படையில் இந்தச் சட்டம் அமையவே இல்லை. அது மாத்திரம் இல்லை. அபிவிருத்தி வரியைப் பணமாக வசூலிப்பதை நிலமாக எடுத்துக்கொண்டாலும் ரொம்ப நல்லது என்று அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதே போன்று நேருஜி அவர்களும் இந்த வாரத்தில், சேகூம் நல சர்க்கார் மக்களுடைய நன்மையை உத்தேசித்துப் பல திட்டங்களைப் போட்டாலும்கூட அவ்வளவும் இன்றையத் தினம் நேர் விரோதமாகப் போகிறது, காங்கிரஸ் கட்சியில் பழமை விரும்பிகள் இருக்கிற காரணத்தினால் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

12.30
p.m.

ஆகவேதான் இதபோன்று சொல்ல வேண்டுமானால் எவ்வளவோ சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் உச்சவரம்பு என்ற பெயராலே கொண்டுவரப்படுகிற சட்டத்தில் பலவகையான விதிவிலக்குகள், பால்பண்ணை ரூபத்தில் பல ஏக்கரா, கால்நடை சீவனம் என்ற பெயராலே பல ஏக்கரா, இப்படி இன்னும் எத்தனை ரூபத்தில் வரப் போகிறதோ நான் அறியேன் பரபரமே. பின்னே தெரியும்.

மற்ற ராஜ்யங்களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமானால் இன்றைக்கு ஆந்திராவில் எப்படி இருக்கிறது? நிகர லாபம் என்ற அடிப்படையில் 5,400 க்கு மேல் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். பீகாரில் நிலத்தை தரம்வாரியாக 5 விதமாகப் பிரித்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். பம்பாயில் 3,600 ரூபாய் என்ற அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கெல்லாம் விதிவிலக்கு அளிக்கப்படவில்லை. கேரளாவில் 5 பேர் கொண்ட குடும்பத்திற்கு 15 ஏக்கரா, அப்புறம் தலைக்கொரு ஏக்கர், மொத்தம் 25 ஏக்கருக்கு மேல் போகாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது மாத்திரம் அல்ல, கல்யாணம் ஆனவர்களைக் இருந்தால் எழு, ஏழரை ஏக்கர் என்று செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கோ கல்யாணம் ஆனாலும் குடும்பம், ஆகா விட்டாலும் குடும்பம். கல்யாணம் ஆன மந்திரிகளும் இருக்கிறார்கள், முதல் அமைச்சர் பிரம்மசாரியாகவும் இருக்கிறார். இந்த அடிப்படையில் கல்யாணம் ஆன குடும்பத்திற்கும் இவ்வளவு, ஒண்டிக்கட்டையாக இருந்தாலும் இவ்வளவு என்று ஏற்படுத்தியிருப்பது மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது.

அதேமாதிரி இன்னொன்று, 6-4-60-ந் தேதிக்குப் பிறகு அதில் எந்த விதமான மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்குமானாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று இருக்கிறது. ஆனால் 1955-ல் இருந்தே நிலச்சுவான் தர்களுக்கு நாங்கள் அறிவிப்புக் கொடுத்துவிட்டோம். இந்தக் காலத்திற்குள் பெரும்பகுதி பேர்கள் இந்தச் சட்டத்தினால் பாதிக்கப்படாத வகையில் நிலத்தைப் பிரித்துக்கொண்டுவிட்டார்கள். இல்லையென்றால் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் நாம் அவர்களுக்கு எவ்வித அவகாசமும் கொடுக்கவில்லை யென்றாவது சொல்ல வேண்டும். அல்லது இந்தச் சட்டம் 1955-ம் ஆண்டு முதற்கொண்டே அமுலுக்கு வரும் என்று ரெட்ராஸ் பெக்ட் எ.பக்ட் கொடுத்துக் கொண்டுவரவேண்டும்.

அதேபோன்ற லாண்டு போர்டு என்று 5 பேரைக்கொண்டு போடப் போவதாகவும் அதில் 3 பேர் அதிகாரிகள், 2 பேர் நிலப் பிரபுக்கள் என்றுதான் போடுவார்கள். அல்லது நிலப்பிரபுக்களுக்கு சாதகமாக இருப்பவர்களை நியமிப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஜில்லா அடிப்படையிலோ, நகர அடிப்படையிலோ நம்மாதிரி ஆட்களைப் போடுவது என்றால் பயம். இந்தமாதிரியான பெரிய கமிட்டியில் நம்மைப் போன்றவர்களைப் போடுவார்கள் என்றே தோன்றவில்லை. ஆனாலும் விவசாயிகளுடைய பிரதிநிதிகள், எங்கெங்கே விவசாயத் தொழிற் சங்கங்கள்

[Sri V. K. Kothandaraman] [16th April 1960]

இருக்கின்றனவோ அதன் பிரதிநிதிகளை வக்கீல்கள் என்ற அடிப்படையில் போடக்கூடாது—இதில் போடவேண்டும். அப்போதுதான் இந்தச் சட்டத்தை எந்த நோக்கத்தோடு கொண்டு வருகிறோமோ அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதேபோன்று நஷ்டஈடு. மற்ற ராஜ்யங்களை விட நாம் அதிகம் கொடுக்க வகை செய்திருக்கிறோம். அதற்குக் காரணம் நிலப் பிரபுக்களின் வேல்தான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவ்வளவு அதிகமாகக் கொடுப்பது சரியல்ல என்பதை இந்தச் சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதேபோன்று சொந்த சாகுபடி. இதில் திட்டவட்டமாக ஒன்றுமே கிடையாது. அதே கிராமத்தில் இருக்கவேண்டும். ஐந்து மைல் தூரத்தில் இருக்கவேண்டும், பத்து மைல் தூரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்ற அளவுக்கு சட்டம் இப்பறப்பட்டிருக்கிறது. அல்லாமல், மைசூர் போன்ற ராஜ்யங்களில் இல்லை. இங்கே என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இதில் கூட விதிவிலக்கு. மைனர் விதிவிலக்கு. உடல் நலம் இல்லாதவர்களுக்கு விதிவிலக்கு, மூளைக்கோளாறு உள்ளவர்களுக்கு விதிவிலக்கு. மைனா என்ற பெயராலோ குழந்தை பிறந்துகொண்டே இருக்கும். விதிவிலக்கு வந்துகொண்டே இருக்கும், உடல் நலம் என்றால் என்ன கொஞ்சம் கெட்டுப் போகலாம், ஆபுசு பூராவுமா போய்க்கொண்டே இருக்கும்? மூளைக் கோளாறு என்றால் அவர்கள் வீட்டில் தங்கியே சொறு தன்பது இல்லை, வீதியில் போய்விடுகிறார்கள், இவர்களுக்காக இங்கே விதிவிலக்கு, இப்படி பல ரூபத்தில் விதிவிலக்குக் கொடுத்து நிலப்பிரபுக்களைக் காப்பாற்றக்கூடிய தன்மையில், ஏழை விவசாயிகளை எவ்வளவு வயிற்றில் அடிக்கவேண்டுமோ அந்தத் தன்மையில் இருக்கிறது. அதே போன்று கோயில், மடம். இதற்காக 200 ஏக்கர் விதிவிலக்கு ஏன் என்று நமக்குப் புரியவில்லை. அங்கேயும் ஒண்டிக்கட்டை விவகாரம்தான். ஒரு மடத்திற்கு, ஒரு கோயிலுக்கு 200 ஏக்கர் என்றால் பல மடம், பல கோயில் ஒரு மடத்திபு கீழேயே இருக்கலாம். ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக 200 ஏக்கரா எதற்கு என்பது புரியவில்லை. புதிதாக, மடங்கள் கோயில்கள் கட்டலாம், அறங்கூலலாம் என்று செய்வது? இதை யெல்லாம்கூட திட்டவட்டமாகக் கொண்டுவந்தாக வேண்டும். மலைத்தோட்டம், பழத்தோட்டம் என்று அதற்கு விதிவிலக்கு. இதில் நாம் ஒரு வரம்பு கட்டியாக வேண்டும். இன்னொன்று, கூழுக்கு உப்பில்லை என்று பலர் அடிபாலுக்குச் சர்க்கரை இல்லையென்று ஒருவன் அமுதால் பாலுக்குச் சர்க்கரை கிடக்கட்டும், கூழுக்கு உப்பாவது கிடைக்க வகை செய்ய வேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்வேன். இந்த அடிப்படையில் பாத்தால் சோற்றுக்கு வகை இல்லை, சர்க்கரை ஆல் என்ற பெயரால் தூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கரா நிலங்களை இன்றைய தினம் நிலப் பிரபுக்களுக்குச் சொந்தமானதாக ஆக்குவது சரியல்ல. ஆகவே சாகுபடியாளர்கள் விவசாயம் நீண்டகாலமாகச் செய்துகொண்டே இருப்பார்கள், 5 ஏக்கரா உள்ளவர்கள், நிலம் இல்லாத விவசாயி என்று சொல்ல முடியாது.

ஐந்து ஏக்கருக்கு உப்பட்டிருந்தால் கண்டிப்பாக அதை அவர்களுக்கு விட்டுவிடக்கூடிய தன்மையில் இருக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்று பிணமியாக பலயிடங்களில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுகிறோம், ஆனால் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், கொடுப்பவர்கள் கொடுத்தகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்திற்கு உப்பட்டுத்தான் வாங்குவதும், கொடுப்பதும் இருக்கவேண்டும். பழைய குருடி கதவைத் திறடி என்று சொல்லுவதுபோல் பழையபடியே நிலப்பிரபுக்கள் நிலப் பிரபுக்களாக மாறிவிடுவதற்கு இடமில்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே இதன் சேலக் கமிட்டியில் நிலப்பிரபுக்களை எல்லாம் போடுவது என்று சொன்

16th April 1960] [Sri V. K. Kothandaraman]

னால் அது உண்மையில் இந்த சட்டத்திற்கே விரோதமாக இருக்கும். சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்தச் சட்டம், கையேர்வாரம்தார் மாட்டு ஏர்வாரம்தார் மசோதா செலக்ட் கமிட்டிக்கு போனபோது எப்படி தலேகீழாக மாறும் நிலையைக் கண்டு பயந்து சர்க்கார் வாபஸ் வாங்கும் நிலை ஏற்பட்டதோ அந்த நிலை இதற்கும் ஏற்படக்கூடாது. நான் சொல்கிறேன், அமைச்சர் மாணிக்கவேலர் அவர்கள் பின்னால், எப்படி பாரத யுத்தத்தில், “பயப்படாதே அர்ஜுனா, நான் இருக்கிறேன்” என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா தைரியம் கொடுத்தாரோ அதேபோல் எதிர் கட்சியில் உள்ள நாங்கள் உங்களுக்கு தைரியம் கொடுக்கிறோம், உங்கள் கருத்தை வலுப்படுத்துகிறோம் இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஆகவே கொஞ்சமும் தயங்காமல் பயப்படாமல் 15 எக்கருக்குமேல் வரம்பு கட்டாமல், ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த கொற்பா அவர்களும் நிலப்பிரபுவாக இருப்பதால் அவர்களுக்கும் பயப்படாமல், (அவர் நிலப்பிரபுக்களையே போடவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்,) காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே, இந்தச் சட்டம் விவசாயிகளுக்கு சாதகமாக உமைய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : On a point of personal explanation, Sir, அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்னார்கள், கொற்பாவிற்கு அதிக நிலம் இருக்கிறது என்று. அவர் தெரிந்துதான் பேசுகிறாரா அல்லது தெரியாமல் பேசுகிறாரா என்று தெரியவில்லை. உச்சவரம்பு என் குடும்பத்திற்கு இல்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

SRIMATHI T. N. ANANDANAYAKI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே. நிலச் சீர்திருத்தத்தின் உச்ச கட்டத்தை இந்த மசோதாவின்மூலம் நாம் எப்படிப் பிடித்தவிட்டோம் என்பதை பெருமை யோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவில் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்ற 30 ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர் என்பது எனக்கு முன்னால் பேசிய பொதுவுடனம் அங்கத்தினர் சொன்னதுமாதிரி பெரிய நிலப் பிரபுக்களுக்காகச் செய்தது என்று சொன்னால், அதிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வருமானம் என்னவென்பது புரியாமல் இருக்கவேண்டும், அல்லது நிலத்தை வைத்து அவர் பராமரிக்காமல் இருந்திருக்கவேண்டும், அல்லது அதில் ஒருவித அக்கரையும் எடுத்துக்கொள்ளாதிருக்க வேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் 30 ஏக்கர் என்று சொல்வதை ஒரு பெரிய சொத்தாக கருதிச் சொல்வது என்பது மிக மிக வருந்தத் தக்கதாகும். அது மட்டுமல்ல, இன்று நிலச் சீர்திருத்தம் வருவதற்கு முன்னால் கிராப் இன்ஷூரன்ஸ்ஸை கொண்டுவந்ததால் அவர்களுக்கு வருடாந்திர வருமானம் நிரந்தரமாக இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். இந்த வருடம் வீனையும், ஆனால் அடுத்த வருடம் மழை இல்லாது வீனையாது. அப்படி மழையில்லாமல் போகும்போது ரஷ்யாவில் இருந்து மழையைக் கொண்டு வர முடியாது. அப்பொழுது, விவசாயக் குடும்பங்களுக்கு அரசாங்கத்திலிருந்து பணம் கொடுக்க முடியாது. விவசாயிகள் டபுள் பாண்ட் ரேரில் பார்த்தால்தான் தெரியும். அவர்கள் படும் கஷ்டம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அவர்களுக்கு நிரந்தரமான வருமானம் கிடைக்கத்தக்க அளவிற்கு க்ராப் இன்ஷூரன்ஸ் கொண்டுவருவதுபற்றி, எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு இந்த சட்டத்தை செய்கிறோமோ அதே ஆர்வத்தோடு அதையும் செய்தால்தான் விவசாயக் குடும்பம், புயலில் சிக்கித் தலிக்கும் கட்டுமும் மாதிரி, இயற்கையின் வீணாவால் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்கும், அவதிக்கும் ஆளாகும் விவசாயக் குடும்பம் பிழைக்க முடியும். 30 எக்கர்களை நம்பித்தான் விவசாயி தனது பின்னைய டன்ளிக்கு அல்லது சலாசைக்கு அனுப்ப வேண்டும். நகரப்பறங்கனில் இருக்கும் விவாபாரிகளைப் போன்றவர்கள் எப்படி தங்கள் டரூப்ள்களை முன்னேக் கொண்டுவருகிறார்களோ அகே போல் ஒரு விவசாயி தனது பின்னையையும் முன்னேக் கொண்டு வரவேண்டும் இந்த 30 எக்கரை மட்டும் ரப்பிக்கோண்டு. ஆகவே, இந்த விவசாயிகளுக்கு ஒரு நிரந்தர வருமானம் தீர்ப்புதற்கு வழிவகை செய்தாகவேண்டும். அதிலும் இந்தக் கமிட்டி அக்கரை செலுத்தவேண்டு

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [16th April 1960]

மென்று- கேட்டுக்கொள்கிறேன். - அடுத்தபடியாக, இந்தச் சட்டத்தில் 100 கிளாஸ்கள் போட்டும் கூட திருப்திகரமான அளவிற்கு இல்லை, குறைந்த கிளாஸ்கள் போட்டு இன்னும் நல்ல திருப்திகரமான சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். எக்கச்சக்கமான குழப்பங்களை இதில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எங்களைப்போன்ற வக்கீல்களுக்கு இது வளமை தரும் சட்டந்தான். ஆனால் விவசாயிகளுக்கு இது வளமை தரும் சட்டமாகாது. விவசாயிகள் கோர்ட்களுக்கு அலைந்துகொண்டிருப்பதைவிட சுலபமாக இதைச் செய்வதில் அக்கரை காட்டவேண்டும். ஸ்ரீதனத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ஐந்து இல்லஸ்ட்ரேஷன்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். லீலிங் எரியாவில் 20 ஏக்கரையும் சேர்த்துவிட்டால், அதாவது ஸ்ரீதன ஏக்கரைச் சேர்த்துவிட்டால் கணவனது சொத்து 25-ம் இடமும் சேர்ந்து 45 ஆகியும் போது 30 போக பாக்கி 15 ஏக்கர் சர்ப்ளஸ்லாகியும். அதை கொடுத்து விடவேண்டும். ஆனால் கணவனது 25 ஏக்கர்கள் :பாமிலி லீலிங்கில் உட்பட்டதாகயிருந்தால் பின் மனைவியின் ஐந்து ஏக்கர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இப்படியெல்லாம் இருக்கின்றன. ஒரு பெண் அதிர்ஷ்டக் குறைவாக இருந்து ஒரு நிலம் இல்லாத மனிதனைக் கட்டிக்கொண்டுவிட்டால், அவளது ஸ்ரீதன நிலமாக 40 ஏக்கர் இருந்தால் அதில் அந்த :பாமிலி 30 ஏக்கர்களை வைத்துக்கொண்டு பத்து ஏக்கர் சர்ப்ளஸ்ஸாக டீர்ட் செய்யப்படும், அதோடு மனைவிக்கு தனது ஸ்ரீதன நிலமாக ஒன்றும் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆக, நிலமில்லாதவளை கல்யாணம் செய்துகொண்டதற்கு இந்த தண்டனையா? இது, சோஷலலிஸ்க் கொள்கைக்கே புறம்பானது. ஆகவே இந்தக் குழப்பம் இல்லாமல் ஒரு குடும்பத்தின் சொத்து 30 ஏக்கர் என்று வைத்துவிட்டு, தனியாக பெண்கள் 10 அல்லது 5 ஏக்கர் என்று எது நியாயமாகப் படுகிறதோ அதை அவர்கள் வைத்துக்கொள்வதற்கு இடம் இருக்க வேண்டும். பெண்களிடம் சொத்து இருந்தால்தான் ஆண்களிடம் இருப்பதைவிட ஐக்கிறதையாக இருக்கும். ஆகவே பெண்கள் சொத்து வைத்துக்கொண்டிருப்பதை தடுப்பது நியாயமல்ல. பின்னர், கல்யாணமான பெண்ணுக்கும், கல்யாணமாகாத பெண்ணுக்குமிடையே வேறுபாடு இருப்பது என்பது துரோகமானதாகும். கல்யாணமான பெண்ணுக்கு தாய் தந்தையர் கொடுக்கலாம், அண்ணன் கொடுக்கலாம், தந்தை வழியில் உள்ள தாத்தா, பாட்டி கொடுக்கலாம், தாய் வழியிலுள்ள தாத்தா, பாட்டி கொடுக்கலாம், ஆனால் கல்யாணமாகாத பெண்ணுக்கு தாயார் மூலம்தான் வரவேண்டும். இல்லாவிடில் அம்மாவின் அப்பா மூலம் வரலாம். தாய் மாமன் மூலம் வரலாம். ஆனால் அண்ணன் மூலம்வரக் கூடாது. ஆக, படிப்பிலிருந்து கல்யாணச் செலவு வரை வராத்சினை கொடுப்பது வரையில் இந்த 30 ஏக்கர் சொத்திலிருந்துதான் கொடுக்க வேண்டும். வராத்சினை வேண்டாமென்று சொல்கிறார்களே தவிர கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறார்கள் எல்லா ஆண்களும். கல்யாணமாகாத பெண்களுக்கு அப்பா மூலம் வர முடியாது. அம்மர் மூலம் தான் வர வேண்டும். ஆக, 30 ஏக்கரில் என்னதான் செய்ய முடியும். பையன்களும் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அப்பாவின் சொத்து எங்களுக்கே போதாது என்று சொல்லுவார்கள். இதைவிட ஒரு அநீதி பெண் இனத்திற்கு இந்த சபை செய்வது ஒன்றும் இருக்காது. செலக்ட் கமிட்டியில் பெண்களுக்கு இடம் தரமாட்டார்கள், அப்படித் தந்தாலும் குறைவாக இருக்கும், நாங்கள் எதையாவது சொன்னாலும் அதை ஏற்கவும் மாட்டார்கள். ஆகவே செலக்ட் கமிட்டியில் உள்ள ஆண்கள் இதை கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும். கல்யாணமான பெண்களுக்கும், கல்யாணமாகாத பெண்களுக்கும் இடையே ஒரு வேறுபாடும் இருக்கக்கூடாது. மாமன் கொடுத்தாலும் சரி அல்லது அண்ணன் கொடுத்தாலும் சரி, தாய் கொடுத்தாலும் சரி அல்லது தகப்பனர் கொடுத்தாலும் சரி, கல்யாணம் அன பெண்ணிற்கும், கல்யாணம் அகாத பெண்ணிற்கும் இடையே ஒருவித வேறுபாடும் இருக்கக்கூடாதென்று அமைச்சர் அவர்களை தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, என்னைப்போன்று தனியாக தொழில் நடத்தக் கூடிய பெண்கள் ஏன் தங்களுக்கென்று தனியாக ஒரு பத்து ஏக்கர்கள் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது? நாங்கள் படித்துவிட்டு சம்பாதிக்கிறோம்,

16th April 1960] [Srimathi T. N. Anandanayaki]

அப்படியிருக்க நாங்கள் ஏன் தனியாக எங்களுக்கென்று ஒரு பத்து ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது? நாங்கள் படித்துவிட்டு சம்பாதித்து சிக்கனமாக செலவு செய்து நிலம் வாங்கினால் அது பாபியிலி ஹோல் டிங்கில் போவது என்பது சரியல்ல. எங்கள் உழைப்பின் மூலம் நாங்கள் சம்பாதிக்கும் சொத்து எங்கள் கையில் இருக்க வேண்டும். அதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கான விதிகளை இந்தச் சட்டத்தில் செய்யவேண்டும். பெண்கள் படித்துவிட்டு ஒழுங்காக வேலை பார்த்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு இது ஒரு ஆதரவாக இருக்குமென்ற காரணத்தினால் இதைச் சொல்கிறேன். நமது ரெவன்யூ அமைச்சர் அவர்கள் ஜனநாயக பண்பு படைத்தவர், எல்லோர் சொல்வதையும் கேட்டு எல்லோருக்கும் திருப்திகரமான அளவிற்கு சட்டத்தை அமைக்கக்கூடிய திறன் படைத்தவர், தான் படித்த முயலுக்கு மூன்றுகால் என்று சொல்ல மாட்டார்கள், ஆகவே அவர்களிடம், கட்டாயம் நியாயம் வழங்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது, அதனால்தான் நான் இதை எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக வரும்போது பெர்ஸனல் கல்டிவேஷன் என்று இருப்பதை பார்க்கவேண்டும். இதில் ஒருவர் தனக்காக சொந்த சாகுபடி செய்வதற்காக நிலத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் ஐந்து ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, வலது கரத்தால் கொடுத்துவிட்டு, இடது கரத்தால் வாங்கிவிடுவது போல், இவ்விதம் சொந்த சாகுபடி வைக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு ப்ரொ.படிஸ் டாக்ஸ் இருக்கக்கூடாது, ஸேல்ஸ் டாக்ஸ் இருக்கக்கூடாது என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு கிராமத்தில் சாதாரணமாக ஒரு வெற்றிலை பாக்குக்கடை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் கூட, ஸேல்ஸ் டாக்ஸ் கொடுக்கவேண்டிய நிலை தான் ஏற்படுகிறது. ஆகவே இவ்விதம் வரி கொடுக்கக்கூடியவர்கள் சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாது என்று சொன்னால், சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் எல்லாம் மிகவும் தொல்லைகளுக்கு ஆளாவார்கள். சதாரணமாக சிறு நிலச்சொந்தக்காரர்களாக இருக்கக்கூடியவர்கள் அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய நிலத்தை நம்பிக்கொண்டுதான் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் தங்கள் நிலத்தை சாகுபடிக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாது என்று சொன்னால், அவர்களிடையே ஏற்படுகின்ற கொந்தளிப்பை நாம் பின்னால் அடக்கவே முடியாது. நான் எத்தனையோமுறை இங்கு சொல்லியிருக்கிறேன், உதவியற்ற பெண்கள், விதவையாய் இருக்கின்ற பெண்கள், சிறு மைனர்களாக இருக்கின்ற பெண்கள், இவர்களுக்கு எல்லாம் தங்களுக்கு இருக்கின்ற நிலங்களை ஒழுங்காக வைத்துக்கொள்ள முடிவதில்லை. ஏதாவது நிலங்களை விற்க வேண்டுமென்றால் கல்டிவேட் டெனன்ட்-டோடு சேர்த்துத்தான் விற்க வேண்டும், அதோடு பல கஷ்டங்களும் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே இவ்விதம் ஐந்து ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் என்று நிர்ணயிப்பது மிகவும் கோரமாக இருக்கிறது. ஆகவே இவ்விதம் கட்டுப்பாடு ஒன்றும் நிர்ணயிக்காமல் ஐந்து ஏக்கர் என்றே அல்லது மூன்று ஏக்கர் என்றே, லான்ட் லார்டாக இருந்தாலும் சரி, லான்ட் லேடியாக இருந்தாலும் சரி, நிர்ணயிக்கவேண்டும். அப்போது தான் அவர்கள் ஒழுங்காக தங்கள் நிலங்களை வைத்துக்கொள்ள முடியும். அதே போன்று தான், மதராஸில் இருக்கக்கூடிய என்.ஜி.ஓ.க்களின் நிலைமையும். அவர்களுக்கு இங்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய சம்பளம் அவர்களுக்கு உப்பு, புளி, மின்காய் வாங்குவதோடு சரியாய் போய்விடுகிறது. அதற்கு மேல் ஹரிலிருந்து அவர்களுக்கு சொந்தமாக இருக்கக்கூடிய நிலங்களிலிருந்து ஏதாவது அரிசி வந்தால்தான் அவர்கள் இங்கு குடும்பத்தோடு பட்டினி இல்லாமல் வாழ முடியும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு எல்லாம் நான் உண்மையாக இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் உதவி செய்யவேண்டும் என்றிருந்தால் இம்மாதிரிப்பட்டவர்களுக்கு இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற கட்டுப்பாடுகள் ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவ்விதம் அமைந்திருந்தால்தான் இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் இவர்கள் நன்மை அடைந்தவர்களாவார்கள். ஆகவே பெர்ஸனல் கல்டிவேஷன் என்பதில் ஐந்து ஏக்கர், எட்டு ஏக்கர்

[Srimathi T. N. Anandanayaki] [16th April 1960]

என்று கட்டுதிட்டங்களை போட்டு சிக்கல்களை ஏற்படுத்தாமல் சுலபமான வழியில் ஏதாவது செய்ய முடியுமானால் அதை உடனடியாக செய்ய வேண்டியது மிக மிக அவசியம் என்பதை சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ரிலிஜியஸ் என்டோமென்ட்ஸ் என்கிற பகுதியில் வரும் போது கோவில்களுக்கும், மடங்களுக்கும், கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கும், டிரஸ்டிகளுக்கும் எக்ஸம்ஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் முக்கியமாக கோவில்களுக்கு 200 ஏக்கர்கள் என்று கட்டுபடுத்தியிருப்பது சரியானது தானா என்பதை நாம் ஆலோசித்துப்பார்க்கவேண்டும். இவ்விதம் 200 ஏக்கர்கள் உள்ள கோவில்கள் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மிகவும் குறைவு தான். குறிப்பாக சாம்பாஜியங்களாக இந்த காலத்தில், மன்னர்கள் மானியங்களாக கொடுத்திருக்கும் ஒன்றிரண்டு கோவில்களுக்குத்தான் இம்மாதிரி சொத்து இருக்கும் ஒழிப, பெருவாரியான கோவில்களுக்கு 200 ஏக்கர்களுக்கு மேல் இருக்கப் போவதில்லை. இம்மாதிரி சொத்துக்களை வைத்துக் கொண்டு, முதலாளி தொழிலாளிகளை கசக்குவது போல் ஆண்டவனையும் நடத்தக்கூடாது. ஆனால் ஆண்டவன் நாம் செய்யும் எந்தசெய்கையையும் பொறுத்துக்கொள்வான். இன்றைக்கு இந்த மத ஸ்தாபனங்களில் எவ்விதம் நிர்வாகங்கள் எல்லாம் நடைபெற வேண்டும், எவ்விதமான ஒழுங்குகள் எல்லாம் கடைபிடிக்கவேண்டும், அங்கு நடைபெறுகின்ற ஊழல்களை எல்லாம் எவ்விதம் போக்கவேண்டும் என்பதற்காக நாம் சட்ட திட்டங்களை கொண்டு வந்திருக்கிறோம். கோவில் சொத்துக்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் எத்தனையோ பேர்கள். இம்மாதிரியுள்ள நிலைமை மாற வேண்டும் என்பதற்காக நாம் அதற்கான சட்டங்களை எல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். தனியாக கோவில்களை எல்லாம் நன்றாக கண்காணிக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு எக்ஸ்க்யூட்டிவ் ஆபீஸர்கள் போட்டிருக்கிறோம், அதற்குமேல் கணக்குகளை பரிசோதிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம், அதற்குமேல் கான்ட்ரிபுஷன் கொடுப்பதை எல்லாம் கண்கணித்து வருகிறோம், இவ்விதமெல்லாம் கோவில் சொத்துக்களை பராமரிப்பதற்கு பல வழிகளை வகுத்து வைத்திருக்கிறோம். அதோடு கோவில்களின் நிலங்களை எடுத்து கூட்டுறவு பண்ணைகளை நடத்தலாம் என்று திட்டமிட்டிருக்கிறோம், தஞ்சை மாவட்டத்தில் இவ்விதம் நடத்திக்கொண்டு இரக்கிறோம். இந்த முறையில் கோவில்களை எல்லாம் எடுத்துப் பரப்பினாலும், அதிகமாக நிலங்கள் இருக்கக்கூடிய கோவில்களிலுள்ள சொத்துக்களை பராமரிக்கிற முறையில் அங்கு இருக்கக்கூடிய நிலங்களையும் எடுத்து கூட்டுறவு பண்ணை முறையில் விவசாயம் செய்வதற்கு வழி வகை செய்வோமானால், இந்த கோவில் சொத்துக்களுக்கு உச்ச வரம்பு அவசியம் தானா என்பதை ஆலோசிக்கவேண்டியிருக்கும். எதற்கெல்லாமோ சலுகைகள் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நாம் ஆண்டவனுக்கு ஏன் இந்த சலுகையை கொடுக்கக்கூடாது என்பதை நாம் ஆலோசித்துப்பார்க்க வேண்டும். ஆண்டவனின் பேரில் சொத்து எழுதி வைத்தவன், தான் கொடுக்கின்ற சொத்தை குப்பனுக்கும் சப்பனுக்கும் பட்டா செய்து வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு எழுதி வைக்கவில்லை, ஆண்டவனுக்கு செலவு செய்தது போக மீதியுள்ளதை ஆண்டவன் பேரால், சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய நல்ல காரியங்களை எல்லாம் செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடுதான் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் சொத்துக்களை எல்லாம் பின்னாலுள்ளவர்கள் ஒழுங்கான முறையில் கண்காணித்துக்கொள்வார்கள் என்ற நோக்கத்தோடு அவ்விதம் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் சொத்து எழுதி வைத்த சிலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள், தாங்கள் கொடுக்கும் சொத்தை ஒழுங்காக பயன்படுத்தி, அதை சரியான முறையில் யார் வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு, தங்களுக்கு இதனால் கிடைக்கும் புண்ணியம் அவர்களுக்கும் சாரும், அதெல்லாம் இது தவறுகின்றவர்கள், மிகவும் சண்டாளர்கள், அவர்கள் உலகத்திலுள்ள எல்லா பாவங்களையும் செய்தவர்களாவார்கள் என்று எழுதி வைக்கிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் பார்த்தால் இந்தச் சொத்துக்களை எழுதி வைத்தவர்களுடைய புண்ணியத்தைத்தான் நமது அரசாங்கம் சம்பாதிக்கிறது அல்லது அவர்களுடைய குறிக்கோள்

16th April 1960]

[Srimathi T. N. Anandanayaki]

கலருக்கு குறுக்கே நின்று பாவத்தை சம்பாதிக்கிறதா என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். மடாதிபதிகள் காரியத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கேயும் சில ஊழல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் எப்படியிருந்தாலும், ஆண்டவனின் சொத்தை குறையாமலேயே நாம் அனுமதிக்க முடியாது. ஆண்டவனின் சொத்தை நாம் கணக்கிட்டு திட்ட வட்டமாக வைத்துக்கொள்வதற்கு நாம் உகை செய்திருக்கிறோம். இந்த முறையில் அமைத்திருக்கும்போது ஆண்டவனுடைய சொத்தை எல்லாம் உச்ச வரம்பு கட்டி இப்போது அதற்கு 200 ஏக்கர்கள் என்று நிர்ணயித்துவிட்டால், நாளைக்கு கோவில்களின் நிலைமை என்ன ஆகும், நாளைக்கு கணம் கோதண்டராமன் அவர்களை போன்றவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால், இந்த 200 ஏக்கர் என்று கொடுத்திருப்பதையும் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுவார்கள். வருங்காலத்தில் யார் ஆட்சிக்கு வருவார்கள் என்றுள்ள திடமான நம்பிக்கை நடக்கிருக்க முடியாது. ஆகவே கோவில் சொத்துக்களுக்கு உச்சவரம்பு கட்டுகின்ற முறை எந்த நாடியிலும் இல்லாத பொழுது, நாம் மட்டும் இதற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவது எவ்வளவு போற்றத்தக்கது அல்ல. டிரஸ்டி அலவன்ஸ் என்று கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று வேறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு நஷ்டஈடு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வத்தியேசம் பல தொல்லைகளை நாம் ஏன் நமது ஆட்சியில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன், நாளைக்கு ஆட்சியில் வருபவர்கள் வேண்டுமானால் இதை செய்து கொள்ளட்டும், ஆனால் நாம் இந்த பாவத்தை எல்லாம் செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே மதத்தின் பேரில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் சொல்லுகின்ற முறையில் உத்தரவிட பிரதேசத்தில் கோவில்களுக்கு இதிவிருந்து, முஸ்லிம் கோவில்களுக்கு இருந்தாலும் சரி, இந்த கோவிலாக இருந்தாலும் சரி, வதி விலக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாமும் அதே முறையில் கோவில் சொத்துக்களை எல்லாம் நல்ல முறையில் கண்காணித்து அதன் நிலங்களை எல்லாம் கூட்டுறவு பண்ணை மூலம் நாட்டு மக்களுக்கு பயன்படக்கூடிய முறையில் கொண்டு வரவேண்டும். இதற்கு யாரும் குறுக்கே நிற்கப்படுவதில்லை. இவ்வையன்றால் இந்த சட்டத்திற்கு வேட்டு வைப்பதின் மூலமாக தொல்லைகள் தான் அடிக்கடி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். தனி பனிதர்சனுக்கு எல்லாம் எவ்வளவோ விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டுப் போது ஏன் உண்டெனுக்கு மட்டும் விதிவிலக்கு கொடுக்கக் கூடாது என்பதை நாம் ஆலோசித்த பாரக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி பொறுக்குக் கமிட்டியில் நன்றாக பரிசீலித்துப்பார்ப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது, நீசயமாக இதை பரிசீலனை செய்து பாரக்கவேண்டும் என்று மத்தியநிலையவர்கள் சார்பாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவ்வையன்றால் இன்மேல் கோவில்களுக்கு காலணை சொத்துக்கூட இவ்வையன்றால் யாரும் எழுதி வைக்க முன் வரமாட்டார்கள். கோவில்களுக்கு சொத்து எழுதி வைத்து, பின்னால் அதை சுப்பனுக்கு கொடுப்பதை விட, தாங்களாகவே நேரிடையாக தர்பமாக கொடுத்துவிட்டால் என்ற எண்ணம் வரும்படியான முறையில், இதை பாழாக்க விடாமல் நல்ல முறையில் இங்கே கவனம் செலுத்தி மதத்திற்கு எந்தவிதமான ஊறு ஏற்படாத வகையில் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்போதே சில கோவில்களுக்கு எத்தனையோ ஏக்கர்கள் இருந்தும் அனேக கோவில்கள் பாழடைந்து இருக்கின்றன. தஞ்சாவூரை எடுத்துக்கொண்டால் முன்னால் மன்னர்கள் பல கலை கோவில்களை கட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது அதை பழுது பார்ப்பதற்குக்கூட யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையில் இப்போது இருப்பதையும் குறைத்துவிட்டால் கோவில் களின் சதி என்ன ஆவது என்று தெரியவில்லை. ஆகவே நாம் இந்த பாவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டாம், அதை வேறு யாராவது ஏற்றுக் கொள்ளட்டும். ஆகவே இதைப்பற்றி நன்றாக ஆலோசித்து முடிவு கட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக மலைத் தோட்டங்களுக்கும், மலைப்புறங்களில் இருக்கின்ற பகுதிகளுக்கும் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீக்கி ஜீலா, கொடைக்கானல், ஏற்காட்டு பகுதியில் சில இடங்கள் இவற்றில் உள்ள பாரஸ்ட் நிலங்களுக்கு எல்லாம் விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[Srimathi T. N. Anandanayaki]

[16th April 1960]

ஆனால் அதே விதமான பாரஸ்ட் அம்பாசமுத்திரம் போன்ற பகுதியில் இருந்தால் விதிவிலக்கு கிடையாது. இவ்விதம் வில் எரியாவில் இருந்தால் அதற்கு வேறு விதி, அதல்லாத இடங்களில் இருந்தால் அதற்கு வேறு ஒரு விதி என்றிருக்கிற நிலைமை மாறி எல்லோருக்கும் எல்லா இடத்திற்கும் ஒரே நியாயம் கிடைக்கின்ற முறையில் இருப்பது தான் மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது.

1 p.m. அதே போன்று மாட்டுப்பண்ணைக்கு இனிமேல் வரக்கூடியதற்கு 50 ஏக்கருக்கு மேல் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று இருக்கிறது. இப்போது மாட்டுப் பண்ணை வைத்திருக்கக் கூடியவர்கள் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம். இது வரையில் பிற மாவட்டங்களில் மண்ணை நம்பி வாழ்ந்தார்களே தவிர, அவர்கள் மாட்டில் அக்கரை செலுத்தியிருக்கமாட்டார்கள். சில இடங்களில் மண்ணில் புண்ணியமில்லை என்று மாட்டில் அக்கரை செலுத்தியிருக்கலாம். அவர்களுக்கு மாத திரம் சலுகை கிடைக்கின்றது. தஞ்சை ஜில்லாவிலே ஓரத்தண்டில் வளர்க்கக்கூடிய உம்பளாச்சேரி, காங்கேயத்தை விடச் சிறந்தது. இனிமேல் இந்த உம்பளாச்சேரி மாடுகளில் அக்கரை செலுத்தலாம் என்று எண்ணலாம். ஆனால் அவர்கள் 50 ஏக்கர் வரையில்தான் வைத்துக்கொள்ளலாம். கோவை ஜில்லாவிலே மட்டுமே இன்றைக்கு எத்தனை ஏக்கர் வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நிலை வருமானால், கோவை மாவட்டம் பண்ணிய அதிர்ஷ்டத்தை மற்ற மாவட்டங்கள் செய்யவில்லை என்ற நிலைமையதான் வரும். இப்படிச் சொல்லுவதானது பாரபட்சம் காட்டக் கூடியதாகத்தான் ஆகும். அவர்களுக்கு ஒன்றும் வலிவில் இல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு மாதிரி வலிவின் வைப்பதானது நிச்சயமாக பாரபட்சமாகும். இன்றைய தினம் உம்பளாச்சேரி ஜில்லாவிட்டால் வேறு ஏதாவது புது பிரீட்களை தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு மாவட்டங்களிலும் வளர்க்க ஆரம்பிக்கலாம். இதிலே நல்ல அக்கரை செலுத்தி புதிதாகக் கண்டுபிடிக்க முடியும். சலுகை தருவதை எல்லோருக்கும் நர வேண்டுமே தவிர ஒருவருக்கு ஒரு விதி, மற்றொருவருக்கு மற்றொரு விதி என்று இருக்கக்கூடாது. இந்த நிலைமையைப் பார்த்து பாரபட்சமின்றி சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும்.

அதே முறையில் சர்க்கரை சம்பந்தப்பட்டவரையிலும்கூட பாரபட்சம் இல்லாமல் கரும்பு பயிரிடுகின்றவர்களுக்கும்—கரும்பு பயிர் செய்யக்கூடிய சிறு சிறு நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கும் விதி விலக்கு தருவது நியாயம்.

இப்படிப்பட்ட சிறு சிறு குறைகளையெல்லாம் நீக்கிவிட்டு இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் கட்டாயமாக நம்முடைய சட்டம் மிகச் சிறந்த சட்டமாக இருக்கும்—பிற மாகாணங்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும் இருக்கும். இதிலே பொறுக்குக் கமிட்டியின் யோசனைகளைக் கேட்டு, பாரபட்சமின்றி ஒரு நல்ல சட்டத்தை அமைச்சர் அவர்கள் தருவார் என்று எதிர்பார்த்து, இந்த சட்டத்தைக்கொண்டு வந்ததற்காக அவருக்கு மன்மார்த்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI S. RAMAKRISHNA THEVAR : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது வந்திருக்கும் சட்டத்தை ஆமோதித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன்வருகின்றேன். பொதுவாக இந்தச் சட்டம் வருகிறது, வருகிறது என்று பல ஆண்டுகளாக நாம் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தோம்—அது வந்துவிட்டது. ஆனால் இப்பொழுது வந்திருக்கும் உருவத்தைப் பார்த்தால் அது ரொம்பவும் பாகுபாடு உடையதாக இருக்கிறது. ஆனால் சட்டத்தை வகுக்கும்போதே வேண்டிய விதிகளை எல்லாம் போட்டு வகுத்துவிட்டார்கள் என்று நாம் சொல்வதற்கில்லை. இன்னும் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இதை பொறுக்குக் கமிட்டியில் நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் எனது வேண்டுகோள். இது இப்பொழுது இருக்கின்ற உருவிலேயே உருவானால் என் போன்ற சிமக்கு ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளை ரொம்பவும் பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கும். சாதாரணமாகச் சொல்லப்போனால், ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள சிலரை ரொம்பவும் வஞ்சிக்கிறார்கள், சிலரை நல்ல முறையில் நடத்துகிறார்கள்.

16th April 1960]

[S. Ramakrishna Thevar]

இதிலே 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர்கள்—அதாவது அதிகத் தீர்வை நிலங்களை—வைத்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்போது உயர் ரகத் தீர்வை, தரவாரித் தீர்வை எல்லாம் எப்படி ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள் என்று பார்ப்போமானால், தஞ்சை ஜில்லாவிலே, தஞ்சை தாலுகாவிலே ஒரு ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் 12 ரூபாய், 10 ரூபாய், 8 ரூபாய் என்றால், அதே நிலமையிலே என்னுடைய கிழக்கு ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலே, திருவாடானை தாலுகாவில் 8 ரூபாய் என்று எந்த நிகரத்தைக் கொண்டு ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள்—எந்த வருமானத்தைக் கொண்டு ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்—என்று எண்ணிப் பார்க்க, அது கொஞ்சம் கூட ஒப்பிட முடியாமல் இருக்கிறது. இப்போது எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்கள் கூடச் சொன்னார்கள், உயர் ரகத் தீர்வை இருக்கிற பகுதியில் ஏக்கருக்கு 50 மூட்டைகள் கிடைக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். ஆனால் எங்கள் பகுதியில் நன்றாக மழை பெய்து விளைந்த வருஷத்தில்கூட ஏக்கருக்கு 10 மூட்டைகள் கிடைப்பது ரொம்பவும் கடினம். இதிலே இன்னொரு நண்பர் சொன்னார், 5 மூட்டை கிடைக்கிறது என்று. கிடைக்கக்கூடியது 5 மூட்டையானால், 2½ மூட்டைதான் செலவு போகக் கிடைக்கலாம். எங்கள் பக்கத்தில் 90 பட்டணம் படி ஒரு கலம் என்று சொல்வார்கள். ஏக்கருக்கு 2½ கலம் கிடைப்பது துர்லபமாக இருக்கும். 12 வருஷ ஆவரேஜில் ஏதோ கொடுப்பதாக இருக்கிறது. இப்போதுள்ள இந்தச் சட்டத்தில் 12 வருஷங்களை எடுத்துக்கொண்டால் 5 வருஷமோ அல்லது 4 வருஷமோதான் விளைந்த வருஷமாக இருக்கும். அந்த ரேட்டில் வைத்துப் பார்த்தால் தஞ்சை ஜில்லாவில் உள்ள ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் 8 ரூபாய்க்கு மேற்படாது என்றால், அதே ரேட்டில் பார்த்தால் 2 ரூபாய் ரேட்டுக்குக்கூட எங்கள் நிலத்திற்கு ஒப்பிட முடியாது. இந்த நிலைமையில் நிலம் அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய கோரிக்கை இல்லை. இன்னும் கூட்டுவதையோ அல்லது ஏற்றப்படுமையோ பற்றி நான் இப்போது சொல்ல வரவில்லை. இப்போது தஞ்சை ஜில்லாவிலே 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று எடுத்துக்கொண்டால் திருவாடானை தாலுகாவில் வீலிங் கொண்டுவருவதற்கு நியாயமே இல்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். திருவாடானை தாலுகாவில் உள்ள நிலத்தில், தஞ்சை தாலுகாவில் உள்ள ஒரு ஏக்கர் நிலத்திற்கு ஈடாக 5 ஏக்கர்கள் கூடச் சொல்ல முடியாது. இத்தகைய நிலைமையில் இருக்கிறது. திருவாடானை தாலுகாவில் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டோ 8 ரூபாய் 7 ரூபாய், 6 ரூபாய் என்று வரி நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, இங்கே என்ன ஊதியம் கிடைக்கிறது என்று பரிசீலனைக் கமிட்டி நன்றாக ஆராய்ந்து, தொகுதியிலுள்ளவர்களையும், நல்ல முறையில் விபரம் தெரிந்து சட்டத்தைத் திருத்தியாக வேண்டும்.

இதிலே இன்னும் எத்தனையோ பாகுபாடுகள் இருக்கின்றன. கரும்பு ஆலைகளுக்கும், மர தோப்புகளுக்கும் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே இன்னொன்று சொன்னார்கள், ஏதோ நடுத்தரப் பேர்வழி ஆதாயத்தை அடைகிறான் என்று சொன்னார்கள். எங்கள் பகுதியில் நடுத்தரப் பேர்வழி கிடையவே கிடையாது. நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் உழு கின்றவர்களுக்கும் நேரடியாகத் தொடர்பே தவிர குறுக்கே இருக்கிறவர்கள் கொண்டுவரிகிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. சிவகங்கை ஜமீன், ராமநாதபுரம் ஜமீனை எடுத்துக்கொண்டால், நேரடியாக விவசாயம் செய்யக்கூடியவர்கள் 100-க்கு 95 பேர்கள் இருப்பார்கள். பாக்கி 5 பேர்கள் நிலத்தை நேரடியாகக் கேட்டு உழுபவர்களே தவிர, இடையே ஒருவர் குத்தகைக்கு எடுத்து, வேறொருவரிடம் விட்டு ஆதாயம் அடைவது கிடையாது. நிலமில்லாதவர்களுக்கு நிலத்தைப் பறிந்து கொடுப்பது வரவேற்கத் தக்கதே. தஞ்சை ஜில்லாவிலும் 30 ஏக்கர், திருவாடானையிலும் 30 ஏக்கர் என்று வைப்பதானது ஒருவர் கண்ணில் வெண்ணையைத் தடவிவிட்டு, இன்னொருவர் கண்ணில் சுண்ணாம்பைத் தடவுவது போன்ற தாகத்தான் இருக்கும். இரண்டும் வெள்ளைதான் என்று சொல்லுவது ரொம்பவும் பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கும். இதிலே 12 வருஷ வருமான கணக்கை எடுத்து நஷ்டபடு கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். நான் கூடக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தேன், நான் போட்ட கணக்குப்படி

[Sri S. Ramakrishna Thevar] [16th April 1960]

12 ஏக்கருக்கும் 60 மூட்டை என்று வைத்துக்கொண்டாலும் அதன் கிரயம் 900 ரூபாய் ஆகும். எப்படி கணக்குப் போடப்போகிறார்கள் என்று புரியவில்லை. பன்னிரண்டு வருஷம் என்று வைத்துக்கொண்டால் அதில் 5 வருஷங்கள்தான் விளைந்த வருஷங்களாக இருக்கும். 12 வருஷங்களையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் ஓரளவாவது வருமா என்று பார்த்தால் 900 ரூபாய் வருகிறது. விளைந்த வருஷங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் பாதி 450 ரூபாய் வீதம். உதாரணமாக நிலத்தை வைத்திருப்பவன் 100 ஏக்கர் வைத்திருந்தானால், அதை 100 வைத்து, 50,000 ரூபாய் கடன் பட்டிருக்கிறான். கடன் பட்டிருப்பவனைப்பற்றி இந்தச் சட்டத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று எனக்குப் புலப்படவில்லை. இந்த மசோதா பூராவும் இங்கிலீஷில் இருக்கிறது. இருந்தாலும் எதை அறிவைக் கொண்டு பார்த்ததில் அதற்கு ஏதாவது இருக்கிறதா என்றால் ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 100 உள்ள அந்தச் சொத்துக்களைப் பொறுத்த வரையில், நூறு ஏக்கர் 100 வைத்திருக்கிறவர் “நீ 50,000 ரூபாய்க்கு வாய் சொல்ல வேண்டாமா, 20 வருஷங்களுக்குப் பிறகு பாண்டை மாற்றி வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்” என்றால் கடன்காரன் கதி என்ன என்று தெரியவில்லை.

இரண்டாவது, இதே கிராமங்கள், அயன் கிராமங்கள், ‘நான்-அயன்’ கிராமங்கள் என்று இரு வகைப்பட்டனவாக இருக்கின்றன. அந்தத் தரமான கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் பறும் கஷ்டத்தை கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வீரபாகு நன்றாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். நிலமில்லாத குடியானவர்கள் பாடாவது கொஞ்சம் செளகரியமாக இருக்கும்போலிருக்கிறது. அங்குள்ள அந்த ‘நான்-அயன்’ கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் அவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள். சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளாத கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் முன்பு அனுபவித்த கஷ்ட நஷ்டங்களைக்காட்டிலும் அதிகமாக அனுபவித்து வருகிறார்கள். நான்-அயன் கிராமத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள அயன் கிராமத்தில் இருக்கும் அண்ணன் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறார்; தம்பி, நான்-அயன் கிராமத்துக்காரர், முன்போலவே இப்போதும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். எனவே அங்குள்ள சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளாத நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவைகளை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பரிசீலிக்க வேண்டும். இரண்டு வகையான நிலங்களையும் ஒரே மாதிரி நடத்தக்கூடாது. எங்கள் ஜமீன் ஏரியாக்களுக்கு வரும் உத்தியோகஸ்தர்கள், அவர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்களோ அங்குள்ள பயிர் நிலைமையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்களோ அங்குள்ள சீதோஷன் நிலைமையைப் பற்றி இந்தப் பகுதியில் பருத்தி பயிரிட்டால், சோளம் அது ஒரு ஆன் உயரம் வளரும் என்று சொல்லுவார்கள். என் போன்றவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்கள்தான். நாங்களும் எங்கள் பகுதியில் என்ன என்ன பயிரிட்டால் லாபமாக இருக்குமோ அவைகளைப் பயிரிட்டுத் தான் பார்க்கிறோம். ஆனால் விளைச்சல் ஆங்காங்குள்ள பூமி வளத்தைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது. தென்னன் தோட்டங்களுக்கு இந்த மசோதாவில் விதி விலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலைப் பிரதேசங்களில் வளரும் பல பயிர்களுக்கு விதி விலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சமுத்திரக் கரையில் இருக்கும் எங்கள் பகுதிக்குத் தகுந்த விதி விலக்கு எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. சமுத்திரக் கரையில் உள்ள எங்கள் பகுதியில் சமுத்திரத் தண்ணீர் வந்துகூட நிலங்களைப் பாதிக்கிறது. இத்தகைய நிலையிலுள்ள நிலங்கள் எங்கள் பகுதியில் 40 மைல் நீளத்திற்கு இருக்கின்றன என்று நான் முன்பே இந்தச் சபையில் சொல்லியிருக்கிறேன். நமது அமைச்சர் அவர்கள்கூட அந்தப் பகுதிக்கு வந்து அவைகளைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அங்குள்ள நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறோம். ஜமீன்தார்கள் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். மற்றப் பகுதியிலுள்ளவர்கள் 5, 6 ரூபாய் வரி கொடுத்துபோது நாங்கள் 14, 15 ரூபாய் வரி கொடுத்து வந்திருக்கிறோம். இப்போதும் அங்கே சில பகுதிகளில்தான் செட்டில்மென்ட் வேலை முடிந்திருக்கிறது. அங்குள்ள மக்களுக்கு அங்குள்ள நிலங்களை சர்க்கார் நல்லபடி விநியோகிக்க வேண்டுமென்றுதான் நாங்கள் விரும்புகிறோம்.

16th April 1960] [Sri S. Ramakrishna Thevar]

அங்குள்ள நிலைமையைச் சரியாய்ப் புரிந்து அங்குள்ள நிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் மசோதாவிலுள்ள குண தோஷங்களைக் கண்டு பிடித்து அந்நிலங்களுக்கு சாதகமான முறையில் மசோதாவை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் சட்டத்தை அவசரமாகக் கொண்டுவந்தால் ஜமீன் பகுதியிலுள்ள என் போன்றவர்கள் முன்பு போலவே இன்னும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்க நேரிடுமே தவிர, எங்களுக்கு நன்மை ஏற்படாது.

மேலும் எங்கள் பகுதியில் தண்ணீர் வசதி இல்லை. அந்தப் பகுதியை இத்தகைய சட்டத்திற்கு உட்படுத்தினால் அங்குள்ள மக்கள் எப்படி நான்யமாக இருக்க முடியும்? வரி போன்ற விஷயத்தில் அவர்கள் எவ்வாறு நான்யமாக நலன்கொள்ள முடியும்? தண்ணீர் வசதி இல்லாத எங்கள் பகுதிகளில் பரிசீலனை இல்லாத பல வருஷங்களைக் வாழையடி வாழையாக கஷ்டப்படும் எங்கள் பகுதிகளில், இத்தகைய திட்டத்தை நிறைவேற்றினால் நாங்கள் நசுக்கப்படுவோம். இது சம்பந்தப்பட்ட ஷரத்தை நன்குப் பரிசீலிக்க வேண்டும். மேலும், இனம் கிராமங்களையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு, அயன் மற்ற கிராமங்களுக்கு கொடுக்கும் சலுகைகளை அந்தக் கிராமங்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். எங்கள் பகுதியில் நில உடைம உச்ச வரம்பு ஏன் அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லுகிறேன் என்றால், நான் 100, 500 ஏக்கர் வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன் என்று அர்த்தமல்ல. நான் அங்கே 100 ஏக்கர் தஞ்சாவூர் தாலுக்காவில் நிலம் வைத்திருக்கிறேன் என்றால், எனக்கு தஞ்சாவூரில் 30 ஏக்கர் நிலம் கொடுத்துவிட்டால் போதும், நான் மனத் திருப்தியுடன் அந்த 100 ஏக்கரைக் கொடுத்துவிட்டு தஞ்சாவூரில் குடியேறத் தயாராயிருக்கிறேன். ஏனென்றால், எங்கள் பகுதியில் 100 ஏக்கரில் 5 வருஷத்துக்கொருதரம் மொத்தம் 100 கலம் நெல் விளையும். ஐந்து வருஷங்களில் சில வருஷங்களில் தண்ணீர் இல்லாமல் சாவியாசப் போகும். நல்ல விதைகளும், நல்ல உரங்களும் போட்டிருந்தாலும் சாவியாகப் போகும். அது இயற்கையில் நடப்பது.

மக்களுக்கு நிலங்களை விநியோகிப்பதற்காக சர்க்கார் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருப்பது குறித்து சந்தோஷப்படுகிறேன். இந்த மசோதாவை ரொம்ப நுண்ணிய முறையில் பரிசீலிக்க வேண்டும். ஜமீன் பிரதேசங்களிலுள்ளவர்களான என் போன்றவர்கள் வாழையடி வாழையாக, பாம்பரை பரம்பரையாக கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். மசோதாவில் உங்களுக்காக இதற்குமேல் ஒன்று செய்ய முடியாது என்று சொல்லி விட்டால் நாங்கள் மிகவும் கஷ்டத்துக்குள்ளாவோம். மேலும் எங்கள் பகுதியில் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளாத கிராமங்கள், இனம் நிலங்கள் மிக அதிகமாக இருக்கின்றன. அவைகளுக்கும் நன்மை செய்வதற்கு வகை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI D. S. AUTHIMOOLAM: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவின் நோக்கத்தை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் இந்த மசோதாவில் ரொம்பவும் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. இது ஒரு இல்-ட்ராப்டெட் பில் என்று சொல்லலாம். 'வாண்டு ரி டி டில்லெர்'—உழைப்பானிக்கு நிலம் கொடுக்க வேண்டும்—என்று ரொம்ப நாட்களாகப் பேசப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கராச்சி காங்கிரசில் அவ்வாறு பேசப்பட்டது. இந்தியா பூராவிலும் கம்யூனிஸ்டு கட்சியினரும் அவ்வாறு பேசி வந்திருக்கின்றனர். இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் அவ்வாறே பேசுகின்றனர். அதன் காரணமாக இத்தகைய மசோதாவைக் கொண்டு வரவேண்டிய நிற்ப்பந்தம் இந்த சர்க்காருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மசோதா அவசியம் என்று ப்ளானிங் கமிஷன் உணர்கிறது என்று ஒரு குறிப்பு தரப்பட்டிருக்கிறது. உழைப்பவர்களுக்கு நிலம் கொடுத்தால் இந்த நாட்டில் உற்பத்தி அதிகரிக்கும் என்று ப்ளானிங் கமிஷன் வால்ஸ்தவமாகவே நம்பியிருந்தால், இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவருவதை இந்த எட்டாண்டு காலமாகத் தாமதித்திருக்க வேண்டியது அவசியமில்லை இந்திய சர்க்கார் வருஷம் ஒன்றுக்கு 110 கோடி ரூபாய்வரையிலும் வெளி

[Sri D. S. Authimoolam]

[16th April 1960]

நாடுகளுக்குப் பணம் கொடுத்து உணவுப் பொருள்கள் இறக்குமதி செய்திருக்கிறது என்று நான் ஒரு புஸ்தகத்தில் படித்தேன். இதை எல்லாம் பார்க்கும்போது, இந்த மசோதா இப்போது கொள்கை காரணமாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது, அல்லது வேறு ஏதாவது மனப்பான்மையுடன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று புரிந்துகொள்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆனால் ஆட்சியாளர்களும் இப்போது இக்கட்டான நிலைமையில்தான் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் இப்போது ஒரு சில எதிர்க்கட்சிக் குதிரைகள் விவசாயிகளைப் பார்த்து ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளை 'ஓவர்டேக்' பண்ணவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஆனும் கட்சிக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக இந்த மசோதாவை ஆட்சியாளர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இந்த மசோதாவில் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு அரசாங்கத்திற்கு நற்சான்றுகள், அதனால் இயற்றப்பட்டுள்ள நல்ல சட்டங்கள்தான். அவைதான் அரசாங்கத்தின் நற்சான்றுப் பொக்கிஷம். அப்படிப்பட்ட நல்ல சட்டங்கள் சமீபத்தில் வந்திருக்கின்றனவா? ராஜாஜி மந்திரி சபைக்குப் பிறகு இந்த ராஜ்யத்தில் ஒரு முக்கியமான சட்டம் மாத்திரம்தான் வந்திருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். அதுதான் ஜமீந்தாரி ஒழிப்புச் சட்டம். 1937-ம் வருஷம் ராஜாஜி, சோஷலிஸத்தைப் பற்றி யாரும் கனவே காணாத அந்த காலத்தில் ஒரு நல்ல சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். நான் ராஜாஜி கட்சியைச் சேர்ந்தவன் அல்ல என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். உவர் அப்போது கொண்டுவந்த அந்த நல்ல சட்டம், 'அக்ரிகல்சரிஸ்ட்ஸ் டெட் ரிஸ்ட் ஆக்ட்' ஆகும். அது எவ்வளவு அற்புதமான சட்டம்; உவர் அந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து, கொடுமையான வட்டிக்குக் கடன்பட்டிருந்த எத்தனையோ ஏழை விவசாயிக் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றினார். அப்படிப்பட்ட சட்டம் வரவேண்டும். சர்க்கார் என்றால், அதுதான் சர்க்கார். இது என்ன மசோதா? இந்த மசோதாவை சட்டமாக்கி நல்ல முறையில், ஏழை மக்கள் பயனடையும் முறையில் நிறைவேற்ற முடியுமா? இந்த மசோதாவின் நோக்கங்கள் சரிவர ஈடுபாடுமா என்று பார்த்தால், சர்க்கார் எல்லாப் புள்ளி விவரங்களையும் சரியாகக் கொடுத்திருக்கிறார்களா? மசோதாவைச் சட்டமாக்கி அமல் நடத்தினால், இவ்வளவு ஸர்ப்ளஸ் லாண்ட் நிச்சயம் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியுமா? இந்த மசோதா சட்டமானால், இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஏராளமான விவசாயக் குடும்பங்கள் நல்ல பலனைடந்து உயர்ந்த நிலையை அடைவார்கள், நமது நாட்டின் பொருளாதார நிலை உயரும், "மோர் புட் ப்ரொடக்ஷன்" துரிதமாக ஏற்படும், நமது ராஜ்யம் கேஷமநல ராஜ்யமாக மாறும் என்ற நம்பிக்கைகளை எல்லாம் அளிக்கக்கூடிய முறையில் இந்த மசோதா இருக்கிறதா?

சட்டத்தை ஏதோ பாஸ் செய்யலாம். அமல் நடத்தவசில்தான் சிக்கல் இருக்கிறது. வோட்டு வாங்க வேண்டிய 1962-ம் ஆண்டில் இதை அமல் நடத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்தாலும், நீங்கள் எப்படி அமல் நடத்தப் போகிறீர்களோ கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். சென்னையில் நடக்கும் அரசாங்கப் பஸ் நிர்வாகம் மாதிரி அமல் நடத்திக்கொண்டு வந்தால் எதிர்பார்த்த பலனைக் காட்டிலும் இடைஞ்சல் வந்தாலல்லாம். இந்தச் சட்டத்தைத் தயார் செய்தவர்கள் நல்ல முறையில் அமல் நடத்தும் மெஷினரிகைத் தயார் செய்ய வேண்டும். அதுதான் முக்கியம். இந்த நாட்டிலே கோஷலிசம் வரவேண்டியதுதான். இந்த தேசத்தில் கோடிக்கணக்கான ரஞ்சை நிலங்கள் இருந்தும் பட்டினிப் பட்டாளங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஆகவே, ஒவ்வொருவருக்கும் நிலம் கிடைக்கவேண்டுமென்ற முறையில் இதை நல்லவிதமாக அமல் நடத்தவேண்டும்.

இந்தச் சட்டத்தில் இன்னும் ஒன்றை முக்கியமாக எதிர்பார்த்தேன். அதன் மூலம் இந்த நாட்டிலுள்ள ஏழை நடுத்தர நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு ஒரு பெரிய நிவார்த்தி கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தேன். அதைக் கம்யூனிஸ்டுகள் கூட எதிர்க்கலாம். நானும் அவர்கள் கட்சியில் ஒரு அனுதாபி. நான் ஒரு சமயம் கேரகலுக்கு நிற்கும்போது—நிற்கிறேன் இல்லையோ என்பது சந்தேகம்—இந்த ஒரு கொள்கையைப்பற்றி யோசிக்க

16th April 1960] [Sri D. S. Authimoolam]

வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். இப்படி ஒரு கொள்கையை “பரிமைநாட்” வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அது அரசாங்கத்துக்கும் வேண்டும்; தனி மனிதனுக்கும் வேண்டும். நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு இந்த நாட்டில் நீங்கள் என்ன செய்து கொடுத்தீர்கள்? “ஏழையின் கண்ணீர் கூரிய வாளை ஒக்கும்”. இந்த நாட்டிலுள்ள 5 ஏக்கர் நிலமுள்ள விவசாயிகளுக்கு என்ன செய்து கொடுத்தீர்கள்? போட்டு வாங்குகிற சட்டம் என்ற முறையில் டென்னெட்ஸ் ப்ரொடக்ஷன் ஆக்ட் என்று போட்டு அவர்களைக் கசக்கிப்பிழிந்து விடவில்லையா? கோடிக்கணக்கான குடும்பங்களுக்கு நிலம் இருந்தும் அவர்கள் சொந்தப் பயிர் வைத்துச் சாப்பிட முடியாத நிலைமையில் பல குடும்பத்தினர் இருக்கிறார்கள். உங்கன் சட்டத்தின் மூலம் சொந்தப் பயிர் வைத்துக் கொள்ள முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு ஏழை பணம் சேர்த்தான். எவ்வளவு சிக்ஸனமாகச் செலவு செய்து கொண்டு வந்தால் 2,500 ரூபாய் வரை சேர்த்திருக்க முடியும் என்று பாருங்கள். அவளுக்கு இப்படி ஒரு சட்டம் இருக்கிறதென்று தெரியாது. அம்பா சமுத்திரம் தாலுகாவில் தப்பாருடி கிராமத்தில் ஒரு நிலத்தைக் கிரயம் பேசி வாங்கி விட்டான். இவளுக்கு நிலம் இருக்கிறது என்று சொன்னவுடன் அவளுக்கு இருந்த ஒரே ஒரு பெண்ணுக்குக் கிராக்கி வந்துவிட்டது. 2,500 ரூபாய் சொத்து இருக்கிறது என்றவுடன் அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள மாப்பிள்ளைகள் வந்தார்கள். அவள் சொத்தைப் போய் அனுபவிக்கப் போனாள். ஆனால் நம்முடைய சட்டத்தின் காரணமாகச் சொந்தப் பயிர் வைக்க முடியவில்லை. சாதாரணமாக சாணி பொறுக்கி 2,500 ரூபாய் சொத்தை வாங்கியவன் அதில் சொந்தப் பயிர் வைத்து இன்னும் 4-5 வருஷங்களில் மேலும் 2,500 ரூபாய்க்குச் சொத்து வாங்கி விடலாம் என்று மனோரமியம் செய்து வந்தான். சட்டம் என்ற கழுதை அங்கே அவனைத் தடுத்து விட்டது. அதற்கு அடுத்தபடியாக அவளுக்கு வரவேண்டிய 60-40 விதிதாசாரம்கூடக் கிடைக்கவில்லை. அங்கே ஒரு விவசாயச் சங்கம் இருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் காங்கிரஸ் விவசாயச் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. கம்யூனிஸ்டுகள் விவசாயச் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நாட்டிலுள்ள நடுத்தர மக்கள் வாழ்விழந்து போய்க் கிடக்கிறார்கள். சொந்த விவசாயத்துக்கு நிலம் கிடைக்கவில்லை யென்றதால் ஏதோ கொடுக்கதைக் கொடு என்று சொல்லி அந்த நிலத்தை விற்புவிட்டான். 2,500 ரூபாய்க்கு வாங்கிய நிலத்துக்கு 1,750 ரூபாய்தான் கிடைத்தது. அதில் 700 ரூபாய் வரை யாரோ இரண்டு பேரிடம் தவறுதலாகக் கொடுத்துவிட்டான். மீதி ரூபாயை மருமகன் கேட்டதற்கு முடியாதென்று கூறிவிட்டான். உடனே, அவன் மகளை அடித்து விட்டான். மகன் மாப்பிள்ளை கூப்பிடவில்லையென்று சொல்லித் தற்கொலை செய்துகொண்டான். உங்களுடைய சட்டத்தின் மூலம் இந்த நிலைதான் நாட்டிலே ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு சாராருக்கு நன்மை கிடைக்க வேண்டுமென்றால் அசுனால் இன்னொரு சாராருக்கு ஓரளவும் பாதகம் ஏற்படக் கூடாது. 1937-ல் ராஜாஜி மந்திரி சபை கொண்டு வந்த சட்டத்தை எடுத்துப் பரிசீலனைப் பண்ணிப் பாருங்கள். எத்தனை லட்சக் கணக்கான கடன்காரர்கள் நன்மை அடைந்தார்கள். அதனால் லேவா தேவிக்காரர்களுக்கு நஷ்டம் உண்டா? அவர்களுக்கும் எட்டண வட்டி கிடைத்தது. சட்டம் அந்த மாதிரி இருக்கவேண்டும். ஒரு குடும்பத்துக்கு 5 ஏக்கர் நிலம் இருந்தால் வருஷத்துக்கு 1,000 அல்லது 1,500 ரூபாய் வருமானம் வரும். ஏதோ குடும்பக் கால்கேஷனம் நடந்து கொண்டிருக்கும். போட்டு நமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்ற முறையிலே சட்டம் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஏதோ ஸேல்ஸ் டாக்ஸ், ப்ரொவிஷனல் டாக்ஸ், கண்டிஷன்கள், இதற்கு மத்தியில் சங்கங்கள் என்று கஷ்டப்படுத்துகிறார்கள். நானும் சில சங்கங்களில் அனுதாபியாக இருக்கிறேன். அந்தச் சங்கங்களைப்பற்றிய புகார்கள் வந்தால் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சர்க்கார் 5 ஏக்கர் உள்ளவர்களுக்கு எந்த வித கண்டிஷன்களும் இல்லாத நிலைமையில் அவர்கள் இஷ்டம் போல் பயிர் செய்து கொள்ளலாம் என்ற முறையில் சட்டத்தைத் தைரியமாகச் செய்யவேண்டும். அப்படியானால்தான் நீங்கள் நியாயத்தை வழங்கியவர்களாவீர்கள். மந்திரி

[Sri D. S. Authimoolam] [16th April 1960]

களுக்குப் பண்ணியம் சேரும். தர்மத்தைச் செய்து உங்கள் மந்திரி பதவி என்ற தலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். அதற்கு நீங்கள் பாடுபட வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“காம்பன்ஸேஷன்” ரொம்பவும் குறைவாகத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஏற்றுமானத்தைச் சணக்கும்படி பண்ணி ஒரு ஏக்கருக்கு இவ்வளவு என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கர் நிலம் 5,000 ரூபாய் மதிப்புள்ள நிலமாக இருக்கும். இந்தச் சணக்கும்படி பார்த்தால் 2,500 ரூபாய்கூடக் கிடைக்காது. ஜமிந்தார்கள் விஷயம் வேறு. அவர்களுக்கு நஷ்டஈடாக கோடிக்கணக்கான ரூபாய் இன்னும் வரக்கூடிய பட்ஜெட்டுகளில்கூட ஒதுக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் பிரிட்டிஷாரடைய காரியங்களுக்குக் கை பொம்மைகளாக இருந்தவர்கள். அவர்களுக்கு நிறைந்த அளவில் காம்பன்ஸேஷன் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் இந்த நாட்டிலுள்ள நடுத்தர விவசாய மக்களுக்கு, சிறு நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு ஒழுங்கான காம்பன்ஸேஷன் கிடையாது. இந்த அரசாங்கத்தில் நீதி கிடையாதா? எனக்கு நிலங்கள் ஜாஸ்தி கிடையாது. நான்கு லட்ச ரூபாய் சொத்தெல்லாம் முன்பே விற்பனை விட்டேன். என்னுடைய வகைக்காக நான் இதைச் சொல்லவில்லை. காம்பன்ஸேஷன் விஷயத்தில் நியாயமான அளவில் மார்க்கட் வால்யூ பார்த்துக் கொடுக்க வேண்டும். பணத்திற்குப் பதிலாக பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்து விடுவது என்ற முறை இருக்கக் கூடாது. பத்திரமாகக் கொடுத்தால் அதை உடனே எந்த பாங்கில் வைத்து வேண்டுமானாலும் “காஷ்” பண்ணிக்கொள்ளலாம் என்ற ஷரத்து இருக்க வேண்டும். திட்டம் என்று போட்டு சில பேர் மில்லினராகவும், மல்டி மில்லியனராகவும் ஆவதற்கு ஊரிலுள்ளவன் தலையில் எல்லாம் கை வைக்காதீர்கள். இந்த நாட்டிலே உள்ள நிலச்சுவாந்தார்கள் பாடுபட்டவர்கள் அல்லவா? ஆயிரம் பேருக்கு ஒருவன் வேண்டுமானால் தவறுதலாகச் சம்பாத்தியம் பண்ணியிருக்கலாம். மற்றவர்கள் எல்லாம் கிராம வாழ்க்கையில் சிக்கனமாக இருந்து சொத்து சம்பாத்தியம் செய்திருக்கிறார்கள். நான் அதைத் தவிர்த்துவிட்டு நியாயமான அடிப்படையிலே இந்த அரசாங்கம் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

1-3
a.m.

கல்யாணம் அன பெண், கல்யாணம் ஆகாத பெண் என்று பாகுபாடு இருப்பதுபற்றி திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் ரொம்ப அழகாக எடுத்துச் சொல்லிவிட்டார்கள். சட்டம் செலக்ட் சமிட்டிக்குப் போகிறபோது, கொஞ்சம் தீவிரமாக இருந்து, நெடுக சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து நிலைமை நன்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். சுற்றுப் பிரயாணத்திற்காக ட்ராவலிங் அலவுன்ஸ் சற்று அதிகம் அளவும் பரவாயில்லை. நல்ல விதமாகச் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யவேண்டும். திரு. கோசண்டராமன் அவர்களுக்குக் கெல்லாம் பயப்படவேண்டாம். நியாயம் செய்வதில் ஓரளவு பயத்தை ஒதுக்கிவைத்துவிடவேண்டும். பேசுவதற்கு நேரம் இல்லாததால் நான் கடைசியாகக் கேட்டுக்கொள்வது, அரசாங்கம் நியாயத்திலிருந்து தவறி விடக் கூடாது என்பது. சிறு நிலச்சுவாந்தார்களைப் பொறுத்தவரையில், அனுதாபத்தோடு இருந்து, எந்த “கண்டிஷன்களையும்” போடாத நிலைமையில் அவர்களுக்குப் பூரண விதிலிலுக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஒவ்வொரு செக்ஷனைப்பற்றியும் நான் குறிப்பு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றாலும் இந்த இடத்தில் அதைப்பற்றி ஜாஸ்தி சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் நாம் எதிர்பார்க்கும் பலனைக் காணவேண்டுமானால், சீக்கிரமாக இதை அமுல் நடத்தவேண்டும். அதோடு, சர்க்கார் வாஸ்தவத்திலேயே உழைப்பவனுக்கு நிலம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையில் மிகவும் லாபம் இருக்கிறதென்று நம்பினால், சாகுபடிக்குத் தகுதியான தரிசு நிலம் (ஏரபிள் லாண்ட்) எங்கெங்கு இருக்கின்றது என்பதற்குப் புள்ளி விவரம் சீக்கிரமாகத் தயார் செய்யவேண்டும். அதையும் இந்த “ஸர்ப்ளஸ்” நிலங்களோடு சேர்த்து சரிதமான முறையில் விநியோகம் செய்ய வேண்டும். கொஞ்சம் அதிக நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஏதோ சில

16th April 1960]

[Sri D. S. Authimoolam]

சட்டங்களை அரசாங்கம் செய்தபோதிலும், இதில் ஒரு நன்மையாகத்தான் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்கள் ஓரளவு உணர்ந்து சாந்தி அடைவார்கள். ஆகவே, சோஷலிசப் பாணியில் எதைச் செய்தாலும் அதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். ஆனால், செய்வதை நல்ல முறையில் செய்ய வேண்டும். நல்ல முறையில் அமுல் நடத்த வேண்டும்.

கடைசியாக நான் சொல்வது என்னவென்றால், வோட்டு வாங்க வேண்டும் என்ற மனோபாவத்தில் மாத்திரம் காரியங்களை நடத்திக்கொண்டே போவதை இந்த அரசாங்கம் சற்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டும். முதலமைச்சரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமானால், அவர் சாமியார் மாதிரி. நீங்கசொல்லலாம் குழந்தை குட்டிக்காரர்களாக உள்ள மந்திரிகள் என்ற முறையில், நல்ல விதமாக நீங்கள் தருமத்தோடு நடக்கவேண்டும் என்பதை நான் முக்கியமாக சொல்லிக்கொள்கிறேன். கடைசியாகத் திருக்குறள் ஒன்று சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

“நாடொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாடொறும் நாடு கெடும்”

என்பது திருக்குறள். நன்மை தீமைகளை ஆராயாத ஆட்சி நாளாவட்டத்தில் இழுக்கப்படும் என்பது இந்தத் திருக்குறளின் கருத்து. சிறு நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு, ஐந்து ஏக்கர்காரர்களுக்கு, நீங்கள் ரொம்ப ஆபத்தைத் தேட மாட்டீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். எவ்வளவோ பேசவேண்டுமென்றாலும் நேரம் எங்கேயிருக்கிறது? அரை மணி நேர மாவது இருந்தால், கொஞ்சம் கதை இருக்கிறது. அதையும் சொல்லி விடுவேன். நன்மை தீமைகளை ஆராயாத ஆட்சி நாளாவட்டத்தில் இழுக்கப்படும். பதவி போனால் கூட பரவாயில்லை. நம்முடைய வருங்காலச் சந்ததிகளுக்கும், இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கும், தருமம் அழிவதன் மூலம் நாம் பெரிய கெடுதலை ஏற்படுத்திவிடக்கூடாது, தருமம் அழியாமல் காப்பாற்றப்படவேண்டும் இந்த அரசாங்கத்தால் என்று நான் மறுமுறையும் கேட்டுக்கொண்டு, உதவி சபாநாயகருக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்து என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன்.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. on Monday, the 18th April 1960.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A.—Statutory Rules and Orders.

* 101. Notification under section 22 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, regarding settlement of the zamin and inam estates taken over in South Arcot district issued with G.O. Ms. No. 540, Revenue, dated 30th January 1960. [Laid on the table of the House under section 67 (4) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948).]

* 102. Notification under section 22 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, regarding settlement of the Vettavalam Estate villages lying in Tiruvannamalai taluk of North Arcot district and Tirukkoyilur and Villupuram taluks of South Arcot district and the inam estates taken over in Tiruvannamalai taluk, issue with G.O. Ms. No. 3843 Revenue, dated 23rd December 1959. [Laid on the table of the House under section 67 (4) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948).]